

ДК 6004

ПРІЙДИТЕ КО МЕНІ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

1901.

ОВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКИЙ
Редакторъ „Посланника“
и „Еврейского вѣстника“
въ НАШЕВѢ ВОУДА БИРМАНІИ.

88200

78

Л. Джулькинскій

ОВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКИЙ
Редакторъ „Посланника“
ПЕРЕМЫШЛЬ.

P 255 Y (C42.74) (056.1)

LIBRARY OF THE

1901

1901

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE

ж-6004
Рѣкъ 1901.

3320072

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число перше.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ПЕРЕМЫШЛИ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посилае ся. —

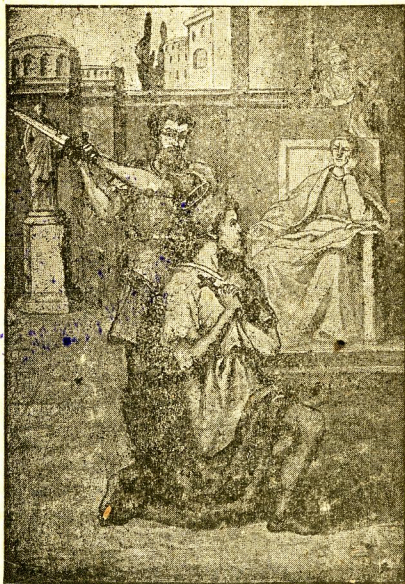
СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

Редакторъ „Посланника“

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулынського.
1901.

Святой Аполлоній.

ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА

АН УРСР

1682556

Молитва до Пр. Богородицѣ.

О Богородице, любове
И золота моя надѣе,
И сонце въ темрявѣ чудове,
И жерело житя — Маріе!
Коли до Твоего неба лину
Думками, въ мить рабѣти муш,
Росою щасте въ ту хвилину
Въ мою силывае душу.
Всѣмъ ласки зъ рукъ Твоихъ пливуть:
Благослови мѡй земный путь!

Кто нѡдѣ Твоимъ покровомъ стане,
Перетревае всѣ негоды;
Безднѣ, виры, океаны
Переилыве безъ шкоды.
Кого пріймешь Ты въ оборону,
Той зъ всѣхъ нещастъ повстане
Зъ тернѣвъ корону
Носити-ме на скрани.

*Всѣмъ ласки зъ рукъ Твоихъ плывуть:
Благослови мѡй земный путь!*

*Якъ въ поли просятъ ся покосы
Щобъ ихъ повязано въ снопы, —
Такъ днесъ Тебе слуга Твоѡй просить:
Своимъ рабомъ мене зроби!
Прійми ѡтъ мене замѣстъ жертвы
Те сердце, що Твое давно,
Бо середъ свѣта стане мертве,
Загубить ся оно.*

*Всѣмъ ласки зъ рукъ Твоихъ плывуть:
Благослови мѡй земный путь!*

В. Щ.

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дзеровичъ.

(Дальше).

III. Приналежности до Богослуженія.

1. Пыт. Якъ подѣлимо принадлежности до Богослуженія?

Отп. Приналежности потрѣбнѡ до Богослуженія подѣлимо на:

- А) Церковнѡй одежи;
- Б) Церковнѡй сосуды;
- В) Церковнѡй книги.

А) Церковній одежи:

1. О церковныхъ одеждахъ въ загалѣ.

2. Пыт. Що розумѣемо пѣдъ церковными одеждами?

Отп. Пѣдъ церковными одеждами розумѣемъ тѣ одежи, котрѣ священники уживають выключно при сзясценодѣйствіяхъ.

3. Пыт. Чому при сзясценодѣйствіяхъ суть приписанѣ ѡтмѣннѣ одежи?

Отп. 1. Зъ почести для Господа Бога; та почесть жадає, щобы мы до дѣлъ Божихъ приступали не съ земскимъ умомъ, отже и не въ звычайнѣй одежи;

2. на знакъ, що священникъ коло престола не дѣйствує въ своѣй особѣ, лише яко заступникъ Христа;

3. щобы пѣднести свѣтлѣсть праздника и богослуженія.

4. Пыт. Чи звычай убиратись при богослуженію въ ѡтмѣннѣ одежи есть давнымъ?

Отп. 1. ітмѣннѣ одежи при богослуженію находимъ вже въ найдавніѣйшихъ часахъ христіянськихъ; соборъ тридентскій называє се апостольскимъ переданемъ, а въ старѣмъ завѣтѣ первосвященникъ, священники и левиты мали особнѣй одежи при богослуженію.

2. Хотяй тѣ одежи початково були подѣбнѣ одежамъ ношенимъ въ римскѣй державѣ, всежь таки були они робленѣ зъ лучшихъ дорожшихъ матерій, и священникамъ було строго заказано Службу Божу ѡтправляти въ тѣй самѣй одежи, яку носивъ поза Богослуженіемъ.

3. Небавомъ однакъ виробилась рѣжниця межи свѣтскою а духовною одежею, бо та перша змѣнялась пѣсля уподобань моды, а друга отвѣтно характеру церкви зѡставляла всегда незмѣнною.

5. Пыт. Яка есть станова повсѣдневна) одежда священника поза Богослуженіемъ?

Отп. Станова одежда священника состоитъ зъ слѣдующихъ чотырехъ одежій: 1. Реверенда; 2. Обойчикъ (кольоротка); 3. Колпакъ; 4. Поясъ.

Вмѣсто реверенды носятъ священники поза Богослуженіемъ одѣжь коротшу. Реверенда священника есть зъ чорного сукна. Епископъ (такожь декуда крылошане) мають реверенду, обойчикъ, колпакъ и поясъ зъ фіолетовой матеріи; Кардиналы (часомъ и епископы) зъ червоною; а Папа римскій зъ бѣлою матеріи.

2. Барва (краска) одежій церковныхъ.

6. Пыт. Чи одежи церковнѣ бувають все лишъ однои и тои самой барвы?

Отп. Всѣ одежи, крѣмъ стихаря и на-

плещника (котрї суть звичайно зъ бѣлого полотна) можуть бути въ рѣжнихъ краскахъ.

7. Пыт. Що за цѣль має та рѣжно-роднѣсть одежій?

Отп. Барва одежій церковныхъ має бути змысловымъ выразомъ нашихъ чувствъ, котрї церковь при святыхъ дѣйствїяхъ и въ розличныхъ часахъ хоче взбудити въ серцяхъ вѣрныхъ.

8. Пыт. Якї суть головнї барвы церковныхъ одежій?

Отп. Слѣдуючї пять: 1 бѣла (звана свѣтла), 2. червена (звана такожь багряна), 3. зелена, 4. фіолетова и 5. чорна.

9. Пыт. Що представляє намъ свѣтла ясна краска одежій?

Отп. Она представляє: а) свѣтлї одежи Христовї при Преображенїю и Воскресенїю, б) показує на чистоту души при священодѣйствїю.

10. Пыт. Коли отже уживаєсь свѣтлыхъ одежій?

Отп. Яко барва радости, невинности и преображеня уживаєсь:

1. Въ празники Господскї — съ малыми изъятїями.

2. Въ празники Богородичнї, Ангелѣвъ и тыхъ Святыхъ, що не поумерали яко мученики.

3. При рѣжныхъ походахъ процесіональныхъ, благословеніяхъ, освященіяхъ.

11. Пыт. Що означае (багряна) краска?

Отп. Червена краска есть символомъ горячои любви и пролянои крови за Христа.

12. Пыт. Коли отже уживаєсь одежіи тои краски?

Отп. 1. Въ тѣ дни, котріи суть посвященіи почитанію св. Креста и терпѣнію Христовыхъ.

2. Въ дни мучениковъ; понеже проляли кровь за Христа.

13. Пыт. Коли наибѣльше уживаєсь зеленои краски одежіи?

Отп. Зеленыхъ одежіи уживаєсь въ праздникъ Сошествіа св. Духа.

14. Пыт. Що представляе фіолетова барва одежіи?

Отп. Фіолетова барва представляе покору и покаяніе, тому она найотвѣтнѣйша на пость.

15. Пыт. Що узмысловляе чорна барва?

Отп. Чорна барва узмысловляе тяжку жалобу, тому уживаємъ ея на похоронахъ умершихъ и при заупокѣйныхъ Богослуженіяхъ.

16. Пыт. Чому бачимъ при чорныхъ одежахъ окрасы? (прим.: крестъ на плечахъ, и гальоны зъ яснои, срібнои матеріи?)

Отп. Се мае глибоке значене; оно нагадуе намъ, що души въ чистилищи за котрѣ мы молимъ ся, назначені суть до небесной радости.

(Дальше буде).

СВЯТЫЙ АПОЛЛОНИЙ.

Слово боже то зѣрно, а рѣля, на котру оно падае, то душѣ и серця людскѣ. Чимъ лучше та рѣля управлена, тымъ обильнѣйшѣ и краснѣйшѣ приносить плоды засѣяне на нѣй слово боже. Правда тая, выголошена черезъ І. Христа въ притчѣ о сѣвачу, оказувала ся всегда и всюды. Доказомъ суть науки самого Христа, котрѣ сторичнѣ выдали овочѣ а зѣвали и зѣсхли въ серцяхъ фарисеѣвъ. Доказомъ и св. Аполлоній.

Св. Аполлоній живѣ въ II. вѣцѣ по Христѣ. Походивъ зъ богатой родины а въ державѣ занимавъ поважное становиско совѣтника цѣсарского

и бувъ для своєї правости и учено-
сти ѣтъ всѣхъ високо почитанымъ.
Знаючи о тѣмъ Христіянѣ, підсунули
єму письмо святе. Почавъ въ нѣмъ
Аполлоній розчитуватись и то зъ що-
разъ бѣльшимъ замилованємъ и любо-
вію. Въ тѣмъ серцю податливѣмъ и
отвертѣмъ для правды, не збруканѣмъ
ніякими беззаконіями, чи могло тѣе
зерно не прийнятись и не выдати бога-
тыхъ плодѣвъ? Такъ ся и стало. А-
поллоній почавъ посѣщати богослуже-
нія Христіянъ, где и вскорѣ навер-
нувъ ся, давъ ся окрестити и ставъ
вѣрцевымъ ученикомъ Христовымъ.

Вѣсти о єго наверненю дѣйшли
скоро до палаты цѣсарской и єго вѣ-
звали, щоби ѣнъ оправдавъ ся. Судія
почавъ єго найперше ѣтводити ѣтъ
Христа и давъ часъ до намыслу; по-
тѣмъ загрозивъ смертію, єсли не ѣт-
дасть чести поганьскимъ идоламъ.
Втогда ѣтчитавъ Аполлоній передъ
судією оборону христіянства, въ ко-
трѣй доказавъ що одинока правдива

релігія єсть христіянська. Але сей посѣвъ зерна божого не павъ на землю плодовиту. Они не могли а радше не хотѣли пѣзнати взнеслыхъ правдъ вѣры Хрыстовой.

Судѣѣ не навернулися, позѣстали и дальше въ страшнѣй темнотѣ поганьства. Аполлоній понѣсь смерть ѡтъ меча и пѣйшовъ до неба по вѣнецъ славы въ царствѣ небеснѣмъ.

Та и нынѣ голосить ся всюды тое слово бже, але чи падає оно всегда на урожайну ниву серця нашего? Якій овочъ, якій плодъ оно выдало доси?

Подумай о тѣмъ любый читателю!

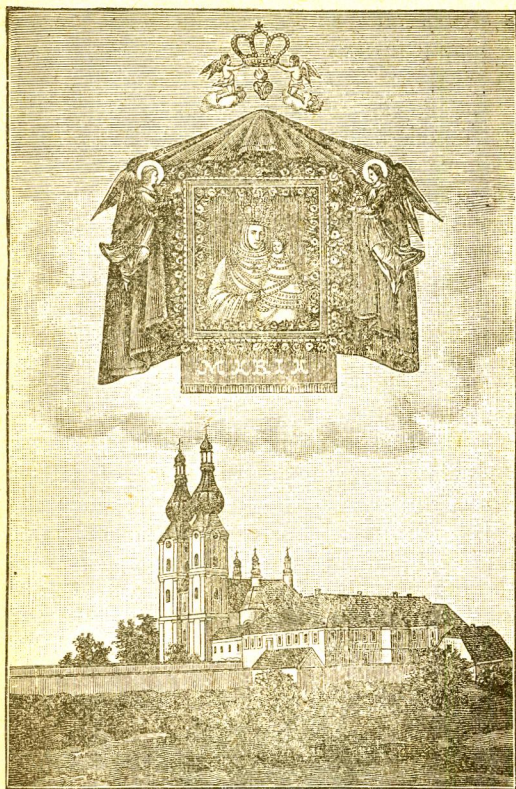
Церковь въ Марія-Повчѣ на Угорщинѣ.

На Пѣдкарпатю угорскѣмъ, при дорозѣ колієвѣй, ведучѣй зъ Орлова до Кошиць, єсть мале сельце, прозване: Марія Повчѣ. Ту въ тѣмъ мѣсци, где ся теперь возно-

ситъ мурована, величава церковь оо. Василіянъ, стояла колись, ѿтъ непамятныхъ часѣвъ мала деревяна церковця съ чудеснымъ образомъ Пр. Д. Маріи. Читаемо въ запискахъ церковныхъ, що при кѣнци 17. вѣку коли то весь нарѣдъ бувъ гноблений грозою вѣйны — образъ сей заливавъ ся чудесно слезами. Дѣяло ся тоє особливо року 1696 черезъ 14 день.

Образъ той забравъ цѣсарь Леопольдъ на просьбу своей жены Елеоноры до Вѣдня, где и доси находить ся въ церквѣ св. Стефана; до Повчъ приславъ цѣсарь ново змальовану копію сего образа. Але и сей другій образъ прославивъ ся чудесами въ кѣльканайцятъ лѣтъ пѣзнѣйше, именно же 1. серпня року 1715 бачили всѣ зѣбраніи на богослуженію люде вразъ съ священникомъ Михаиломъ Рапомъ слезы сплывающіи зъ очей Преч. Дѣвы а лице здавалось бути притѣменымъ и очи зачервонѣлыми. Тоє повтарялось еще кѣлька разѣвъ пѣзнѣйше.

Вѣдомѣсть о тѣмъ чудѣ розѣйшлась скоро по цѣлѣй околици и стягнула до Повчи товпы народа. Прибували зъ далекихъ сторѣнь даже лютры и кальвіны а переконавши ся наочно о тѣмъ чудесномъ явленію, розголошували явно правдивѣсть сего чуда. Такожъ и власть духовна узна-

Церковь и монастырь въ Марія Повчѣ.

ла сей образъ за чудотворный на пѣдста-
вѣ записныхъ свѣдѣвъ черезъ комисію
духовну.

Не довго по тѣмъ надавъ папа Пій
VII. повчанскѣй церквѣ пять ѡтпустѣвъ,
каждого року въ дни праздничні святъ
Пр. Дѣвы. А понеже маленька церковца
не могла помѣстити численныхъ путникѣвъ,
то побудовавъ на ей мѣсци величаву цер-
ковъ гр. кат. епископъ зъ Мункача о. Ви-
зантій а епископъ Ольшовскій создавъ при
церквѣ обширный монастырь и ѡтдавъ его
разомъ съ церквою оо. Василиянамъ, ко-
трѣ по нынѣшний день ѡтдають духовні
послуги численнымъ вѣрнымъ, котрѣ зъ
найдалшихъ сторѣнь ту приходятъ, щобы
упросити ласкъ потребныхъ у Найсвятѣй-
шѣй Дѣвицѣ.

Въ лѣтописи церкви повчанскѣй запи-
саніи суть многіи чудеса, якихъ дѣлавали
побожні вѣрніи, котрѣ съ повнымъ упова-
ніемъ призывали помочи небесной Царицѣ
въ Марія-Повчѣ.

Гимнъ къ Богородицѣ.

Медленно М. Копко.

p Бо - го - ро - ди - це не - - бе - сна

Ма - ти Изъ ми - лі - о - нѣвъ вѣр - ныхъ гру -

p дей, *f* Генъ ажъ въ свѣ - тлѣн — — нѣ не -

бесъ па - - ла - ты Не - - се ся сла -

ff ва кра - сы *pp* Тво - ей.

Богородице небесна Мати,
Изъ міліонѣвъ вѣрныхъ грудей,

Гень ажъ въ свѣтляный небесъ палаты
Несе ся слава красы Твоей.

*

Прославлена Ты между женами,
Богомъ избранный сосудъ святой.
О будь все неньковъ, будь межи нами
Твоимъ покровомъ, всѣхъ насъ покрый!

**Така моя натура, — до чого
быкъ навикъ.**

(Написавъ Г. А. П.)

Одного разу, въ подорожи, зайшовъ я въ гостинницю на обѣдъ. При столѣ, до которого я присѣвъ, обѣдали уже два паны. Одинъ зъ нихъ бувъ менѣ добре знакомый. Въ половинѣ обѣду запытавъ ся розносчикъ стравъ насъ трехъ, чи принести намъ пива? На то ѳповѣвъ знакомый менѣ панъ: „Принести, то ся мае розумѣти, бо якій же бувъ бы обѣдъ безъ пива?“ „Ей сосѣде, дайте собѣ спокѳй съ пи-

вомъ. У васъ такъ сильный нежить, що говорити не можете и утираете вы нѣсъ платкомъ що хвиля, то ѡтъ пива еще гѣрше вамъ буде. Не треба вамъ пива тѣлько теплоѣ постели“, сказавъ я сердечно. — „Ничъ менѣ изъ вашоѣ рады“, ѡтповѣвъ менѣ знакомый. „Я пю всегда при ѡбѣдѣ пару стаканѣвъ пива и такъ я привикъ до того. що и днесъ безъ пива не ѡбѣйду ся. До чоґо быкъ навикъ, то и робить“. И що я знакомѣму пану не набесѣдовавъ ся и не натоковавъ ся, щобы дурноѣ приповѣстки не державъ ся и пива не пивъ, то все ничъ не помогло, и выпивъ ѡнѣ два великѣ стаканы! Послѣ того розѣбрала мого знакомого велика горячка. Мы му-сѣли взяти фѣякра и такъ ѡдослати его домѣвъ.

Инымъ разомъ прѣйшлося менѣ мирити молодѣ супружеску пару. Безъ всякого поводу, ни зъ того, ни зъ овоґо, впадавъ молодой мужъ въ гнѣвъ и злѣсть и викриковавъ на

жѣнку, ганьбивъ ю и побивавъ на-
вѣтъ. Коли я запытавъ ся, чому ѡнъ
таку бѣду съ жѣнкою творить, ѡтпо-
вѣвъ ѡнъ менѣ, що така у него на-
тура; що ѡнъ хотѣвъ бы бути до-
брымъ и лагѣднымъ, та не може.

Разъ прійшовъ я посѣтити однихъ
моихъ пріятелей, засмученыхъ тяжкою
слабостію 19. лѣтного сына. Ѣнъ бо-
лѣвъ великимъ воспаленіємъ горла.
Середъ того недуга попросивъ ѡнъ
матеръ, щобы подала ему тютюнъ си-
гаро зроби́ти, бо уже жити безъ не-
го не може. Добра мати, боячись,
щобы сыну не погѣршилось, не хотѣ-
ла ему вволити волю и сказала, що
буде пытати впередъ ѡтця и лѣкаря.
Прійшовшій изъ канцеляріи отецъ хо-
рого, дѣзнавшись о захотѣнію сына,
не позволивъ дати ему тютюну и ве-
лѣвъ ждати лѣкаря. Неодолго прій-
шовъ лѣкаръ, но тотъ сказавъ. „Бѣ-
днѣй молоде, якъ може тобѣ прихо-
дити въ голову папироска при такъ
опаснѣмъ воспаленію горла? Не толь-

ко днесъ, но и выздорѣвши не заразы будешь мѡгъ курити“. — „А бѡйтесь Бога!“ зашепотѣвъ болыный. „Если не зѡзовите менѣ курити. то я зануджусь. Хиба вы не знаете, що то значить навичка? Навичка, се друга натура. Если не позволите менѣ закурити, то я и лѣки заживати не буду“. — Учувши таке рѣзке слово лѣкаръ сказавъ: „Га! що робити! Най собѣ выкурить половину папироски, а за злѣ skutки того, за погѡршене або придовжене слабости, най ѡтповѣдае той, кто ему такому молодикъ, курити позволивъ и грошѣ на тютюнъ дававъ“.

Еще иннымъ разомъ случилось менѣ знати одну дѣвчию - покоѣвку, передъ руками и лакомствомъ котрой ничъ не могло устоятись. Цукорки, яблока, орѣхи, тѣстка и дрѡбнѣ грошѣ, котрѣ дѡставались дѣтямъ, знала она ловко передѣлѣти и собѣ взяти. До шафы за цукромъ, сливками и инными присмаками умѣла она мимо

зоркого ока панѣ закрасти ся, а всякѣ встяжки и шматочки ѿтъ убранства ляльокъ дѣтей и всякѣ рѣчи другихъ слугъ забирала она, где лишь могла, хоть за то дуже ю ганьбили и били. Не могучи довше еи такѣ погрѣшности стерпѣти, прикликавъ панѣ отця покоѣвки до себе и сказавъ: „Бѣда намъ съ вашою дѣтиною. Якъ вы ю годовали и якъ учили ю? Она непоправна злодѣйка, где лишь поверне ся, тамъ щось украде. Радьте що, учѣть ю, щобы не була лакома, и щобы не мала довгихъ рукъ, бо иначе наженемо ю геть“. — На те ѿповѣвъ отецъ покоѣвки: „Та що я въ тѣмъ помогу? Єю уже никто ѿтъ того не ѿтъучить, бо така, видно, у неи уже злодѣйска натура“.

Вотъ интересъ! Подѣбныхъ исторій якъ я повыше написавъ буває въ свѣтѣ много-премного. Дуже часто извиняють люде свои злѣ поступки тѣмъ, що у нихъ така натура, або така навичка, и що годѣ выступати

противъ своєї натуры, або противъ непреодолимої навички. При тѣмъ выражають ся они еще такимъ не-лестнымъ словомъ о собѣ, що творить быкъ то, до чого навикъ! И чижь не стыдно людямъ рѣвнати себе до быка? А коли кто извиняє себе припо-вѣсткою, що „вовка все до лѣса тягне, бо така єго натура“, то чи не стыдно людямъ рѣвнати свою натуру съ вовчою, съ натурою дикихъ звѣрей? Чи такъ сотворивъ Богъ чоло-вѣка якъ звѣрята? О нѣтъ! О звѣрятахъ сказавъ Богъ: „хочу, чтобы стали ся“, о человѣцѣ же сказавъ Сотворитель: „сотворѣмъ собѣ чело-вѣка на образъ и подобіе наше“. Розличіє межи чоловѣкомъ а звѣри-ною таке, якъ межи небомъ а землею. Земля и звѣрята повстали изъ ничего и въ ничь обернуть ся, а чоловѣку давъ Богъ душу нескверную и при-значивъ єго до вѣчнаго щастя въ не-бѣ. И якъ же може чоловѣкъ рѣвнати себе до вола або до вовка?

(Конецъ буде).

Золоті зерна для хлѣборобѣвъ

— для —

збогаченя ся въ дочасности и вѣчности.

Юліанъ Дзеровичъ.

Тысячи русскихъ хлѣборобѣвъ опускае щорѣчно свѣй рѣднѣй рускѣй край. вѣдучи генъ далеко въ свѣтъ щастя-долѣ шукати! Щастѣ имъ Боже на новѣй путь, дай имъ Боже якъ наибѣльше щастя гаразду на новѣй дорозѣ; они-жѣ нашѣ земляки, нашѣ братья, въ ихъ жилахъ плыве та сама кровь що въ насъ, въ ихъ грудяхъ бѣ те саме руске сердце, що въ насъ.

Такъ не всѣмъ же намъ забиратись зъ рѣднои землицѣ, усѣянои кѣстями и кровію нашихъ предкѣвъ; тутъ родились, тутъ повмѣраемъ, хотъ не одного зъ насъ гѣрша нужда-бѣда тисне, якъ декотрого зъ нашихъ Канадѣйцѣвъ та Бразилѣйцѣвъ тиснула! Що-жѣ отже намъ робити братья? Що починати? Чи чекати ажѣ „колись и въ наше ѣконце засвѣтитъ сонце?“

Отъ знаете що Любенькѣ? Прочитайте собѣ съ увагою тѣ „дванайцѣть золотыхъ зеренъ для хлѣборобѣвъ“, прочитайте ихъ уважно, а хотъ они може цѣлковито вашои бѣды наразѣ не знесуть, всежѣ

таки тую бѣду облегчать, дуже вамъ до серця промовлять, приговорять а кто знає може они и придбають для Васъ щастя, гаразду, — бодай пару зерень золота, сръбла тутъ на земли, а золотый вѣнецъ въ небѣ.

Перше зерно золоте.

Памятай на своє назначенс.

Чого жієшь на тѣмъ свѣтѣ? То пытанє мусить кождый чоловѣкъ що розумъ має, до себе поставити. Святе Письмо ѡтповѣдає на се пытанє такъ: „вся сотвори Богъ себе ради“. (Прч. 16. 4) Господу Богу твоему поклониши ся и тому єдино му послужиши (Маѳ. 4. 10.) а вже яко мала дитина учивъ ся ты въ катехизмѣ таке: „Чоловѣкъ жіє на землі,[?] щобы Бога пѳзнававъ, Ёго любивъ, Ёму служивъ и за се до неба дѳставъ ся.“ Ты не жієшь отже на землі, щобы бути або богатымъ або убогимъ, або здоровымъ або хоровитымъ, щасливымъ або нещасливимъ, лише щобы Богу служити и черезъ

се щасливимъ бути. Отже если навѣтъ и посѣдаешь незмѣримѣ богатства, если здорове зѣ тебе ажъ три-скае, если твоя слава иде помѣжь всѣхъ людей, если ты ушываешь въ всѣлякихъ достаткахъ — але ты будешь осужденый, то всѣ тѣ гаразды, всѣ тѣ достатки на нѣщо не придадутъ ся. А противно — если будешь погордженымъ якъ послѣдній жебракъ, бѣднымъ якъ терпеливый Іовъ, слабымъ и мученымъ якъ якій мученикъ — але душу выратуешь, то ввійдешь въ прекрасне небо, то ты щасливимъ назвати ся можешь. Коли конецъ добрый, то все добре!..

Отже памятай на послѣднѣ твои рѣчи. Вже въ молодости а особенно въ дозрѣльшихъ лѣтахъ розважуй се часто, що ты вѣчно на сѣмъ свѣтѣ жити не будешь и скоро, охъ дуже скоро або въ небѣ веселитись або въ пеклѣ горѣти будешь. Отже не причисляй ся до тыхъ легкодушныхъ людей, котрѣ або на вѣчнѣсть не дума-

ють, або не уживають тихъ средствъ, котрѣ ведуть до щасливой вѣчности. Якъ можна дѣстати ся до далеко отдаленного мѣста, если не иде ся дорогою ведучою до него? Дорога до щасливости вѣчної есть слѣдующа:

Оминай грѣхъ. Бо лише грѣхъ може тобѣ выдерти небо и втрутити тебе въ пекло. Жадными корыстями, жадными зысками, жадными маєтками, жадными гонорами не дай себе заманити до грѣха. Жадна почесть, жадна слава, жадне отзначене най тебе не зведе до грѣха!

Заховуй совѣстно заповѣди божїи и церковнїи, заховуй ихъ безъ вынѣтку. заховуй ихъ такъ якъ Церковь ихъ розумѣе и обясняе.

Выповняй христїянскїи чесноты, вѣру, надѣю и любовь до Бога и ближнього, покору, милосердіе, чистоту, лагѣднѣсть, щедрѣсть, повздержнѣсть и ревнѣсть въ добромъ.

Освяти всѣ дни свого житя добрыми дѣлами, дѣлами побожности,

милостынѣ, умертвленя и опанованя себе. Черезъ тѣ добрі дѣла зъєднаєшь собѣ заслуги, а заслуги суть монетою, грошемъ, котрый тобѣ дорогу въ царство небесне окупить.

„Такъ, я хотѣвъ бымъ се все охотно дѣлати“ кажешь ты „щожъ коли людска немôчь есть такъ велика що годѣ“. Я отвѣчу тобѣ: Молись и принимай святѣ Тайны. А въ тыхъ средствахъ спасенія найдешь благодать Божу, силою котрой ты всѣ покусы, всѣ пристрасти, всѣхъ чортôвъ переможешь и себе спасешь.

(Дальше буде).

Въ читальни.

По вечѣрни въ недѣлю зôйшли ся члены читальнѣ. Межи ними бувъ одинъ и такій, що то завсѣгды мудрувавъ. И того разу зачавъ ôнъ на свôй ладъ філôзофувати.

— Чомъ то наша земля — каже — не така велика якъ сонце, булобы се лѣнше на свѣтѣ. Чомъ то люде не можуть ся дѣстати въ жаденъ спосѣбъ на иншѣ тѣла небеснѣ? Чомъ то бѣда и нещастя лѣзуть на чоловѣка и таке инше.

Такѣ то труднѣ вопросы ставлявъ онъ а николи на жаднѣсенъке не ѡтповѣдавъ. Знать его розумъ бувъ на те за слабый. А прецѣнь такой каждый изъ читальникѣвъ дививъ ся на него зъ пѣдъ ока — немовъ на якого мѣцно вченого. Тому то и всѣ мовчали и слухали и подивляли мудрѣсть читальника.

Трафила однакъ коса на камѣнь. И на него знайшовъ ся такѣй, що го поскромивъ. Звавъ ся Олекса Загадочный. Слухаючи того мудрования, выжидавъ хвилѣ, коли Пантимонъ закончить. Закончивъ.

— Прошу послухати — выймаючи книжку сказавъ Олекса.

— Тихо! тихо! — сказавъ одинъ до другого.

Утихло. Олекса читає:

Неначе промѣнь, що черезъ вузку шшару
великихъ палать могучихъ вкрадаєсь,
Неначе мурашка, що сквапливо гонить,
хочьбы якъ далеко та бѣгти не гаєсь.
Землѣ простору прецѣ не обжене.

Бо силы слабѣ. Середъ змагань ляже.
Такъ розумъ. Якъ промѣнь хоче ся дѣстати
въ великѣ просторы мудрости, що вяже
свѣтъ весь великаньскій силою своєю.

Нѣкчемный... не знає, яка му дорога.
Яка и мурашцѣ въ вандрѣвцѣ съ землею.

— А то ти написавъ! — ѡтозва
ли ся читальники.

— Слухай, Пантилимонъ, знаєшь
для кого то написане? Для такихъ
якъ ты! Видишь... О!.. мудруєшь
надъ тымъ, о чѣмъ знаєшь, що никто
того не змудрує, бо що Премудрѣсть
Божа, то не нашъ слабѣ розумъ,
— сказавъ Олекса Загадочный.

— Ха, ха, ха... але му обтеръ
носъ... ха, ха, ха... засмѣялись всѣ
ажь стѣны дрожали.

Пантилимонъ сидѣвъ засоромлений,
та лише розглядавъ ся на всѣхъ, за-
гравши изъ себе для всѣхъ комедію.

— О, о... дивись на него, якій ми тамъ палѣгловець! Певно научивъ ся такои мудрости ѿ такихъ, якъ самъ — сказавъ старый Трофимъ до Пантилимона.

— А я... а я.. я... дядьку, додавъ молодой Якимъ Хрущъ — его навчили такъ мудровати радыкалы.

Притихло. Олекса правивъ дальше свое.

— То такъ панове господарѣ. Треба намъ всѣмъ знати, що є богато такихъ людей, що „видять ажъ пѣдъ лѣсъ а годѣ глянути пѣдъ нѣсъ“.

— То правда, або-жь нѣ? — ѿто звались голоса.

— Бо то, — каже Якимъ Хрущъ, — теперъ панове сусѣды такихъ мудрагелѣвъ намножилось по мѣстахъ и мѣсточкахъ, що то хотѣли бы самого Бога розуму учить...

— Такого смѣтя завсѣгды досыть було. Хиба оно одно съ другимъ знає що то властиво бѣда, оно знає що то значить тяжко працювати, ѿ

дурить людей та жіє, — ѡтозвавъ ся Федь Лопата.

— Пантилимоне, на мене не бѣси ся — сказавъ Олекса — що всѣ за-смѣялись. Я лише одно ще скажу тобѣ въ додатку. Чуєшь Пантилимонѣ, якъ зможешъ землю нашу обняти руками такъ, якъ обѡймаєшь гарбузъ, то тогды мудрѡсть Божу змудруєшь.

Ѳть того часу Пантилимонѣ вже надъ иншими рѣчами роздумувавъ. Ось, якъ бы управлять землю, абы лѣпше родила, заходивъ ся коло за-ложеня христіянської крамницѣ, роз-казувавъ якъ то ся выбирає послѡвъ до парламенту и до сойму, що то ро-бити, абы въ селѣ не було здрадни-кѡвъ, та про иншій того рода розумній и практичній рѣчи.

А. Г.

Земске добро.

Братъ великого ^зслуги божого Тома зъ
Кемпіє тѣшивъ ся ^{дуже} своимъ гарнымъ

домомъ. Коли одного разу посѣтивъ его приятель, онъ показуючи ему свой дѣмъ каже:

— А правда, що гарный мой дѣмъ?

— Певно, що гарный — каже приятель — однакъ має одну велику хибу...

— Що за хибу? — пытає онъ.

— Хиба — одповѣдає приятель — лежить въ тѣмъ, що казавъ-єсь до свого дому зробити ворота.

— Якъ то — пытає онъ знова — ворота можуть бути блудомъ-хибою?

— А такъ — одповѣдає приятель, — позаякъ тими воротами колись тебе мертвого вынесуть, а той дѣмъ и все, що посѣдаєшь, будешъ мусѣвъ полишити.

Той приятель сказавъ чисту правду. Коже земске добро має тую велику хибу, що єсть нестале и насъ лишає, если вже не скорше, то певно при смерти. Для того то николи, дорогій читателю, не привязуй надмѣрно своего сердца до земскихъ дѣбръ и розкошей а що важнѣйше: Не ображай за для нихъ Г. Бога!

о. Іосифъ Выгнаньскій,
согр. Джурьна.

Для старыхъ и молодыхъ

Многѣ ѡтвертають ся ѡтъ Христа бѣльше по причинѣ несвѣдомости, якъ зѣ злои волѣ; тыхъ, котрѣ слѣдять за дѣлами човѣка и свѣта есть много, тыхъ котрѣ бы Сына божого пѣзнати бажали — мало. Наложить затѣмъ старатись несвѣдомѣсть свѣдомостею заступити, щобы Христа не ѡтручено и не легковажано, яко „незнакомаго“.

Папа Левъ XIII.

Незвѣстно, где тебе смерть постигне, длатого ожидай ю всюды.

Сенека.

Кождый зъ насъ выдѣвъ трупа. Онъ має очи и не бачить — має уха а не чує, має руки и ноги але не може ся рушити. Коротко сказавши: онъ лежить цѣлый за-костенѣлый. Гляди читателю: въ подѣбнѣмъ положеню находить ся грѣшникъ. Черезъ грѣхъ стративъ онъ тое, що становило жите душѣ т. е. ласку божу. Будучи отже на души мертвымъ — то хотябы онъ въ тѣмъ оплаканѣмъ станѣ зробивъ не знати якѣ величавѣ дѣла, однакъ они не мають жадной заслуги передъ Г. Богомъ. I. В.

ВЫДАВАЮЩАЯ КОМАНДА

ПЕРЕМЫШЛ

ИМЕНА И ФАМИЛИИ

СЛУЖАЮЩАГО ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

ВЪ ВОЕННУЮ СЛУЖБУ

Выдавництва „Посланника“ ПЕРЕМЫШЛЬ.

Книжочки мисіинї
выходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Найновѣйшій и найкрасшій молитвословъ
Вѣнецъ житя
Великій 85 кр., малый 35 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“
Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Пѣдручникъ
скороченный Требникъ поѣсля ухвалъ синода 2 зл.

Молитвы щоденнї
съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“
по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 утворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковнї можно у насъ получить

Число 2.

1901.

Цѣна 3 кр.

ПРІЙДИТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

1911

THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA
LIBRARY
1911

1911

РѢкъ 1901.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число друге.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ПЕРЕМЫШЛИ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“
выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:
по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
— Менше якъ 5 не посилае ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ЗЪ ПЕЧАТНѢ Н. ДЖУЛЫНЬСКОГО.
1901.

Марія Магдалина.

Символь вѣры.

Тайна Покаянія.

Господь Богъ есть терпеливый и милосердный. Онъ чекае на поправу грѣшника, дае ему нагоду поправитись, а якъ сей дѣйстно кае ся, прощае ему.

Стодвайцять лѣтъ чекавъ передъ потопомъ на поправу людей. Коли опѣсля зновъ люде грѣшили, посылавъ имъ пророкѣвъ, що проповѣдували покаяніе.

На таку проповѣдь до мѣста Ниневіи пѣславъ Господь пророка Іону. Мешканцѣ мѣста стали дѣйстно каяти ся и Господь милосердный простивъ имъ кару. Милосердіе Боже не припало до сердца Іонѣ. але Господь

вказавъ ему его грѣшне чувство тымъ що тиква, яка давала ему холодъ середъ пекучого дня, згинула. Іона, що не жалувавъ тисячей мешканцѣвъ Ниневіи, ставъ жалувати за тиквою.

Найбольшимъ пророкомъ, що вzywавъ до поканяня бувъ Іоаннь Креститель. Словами: „покайте ся“ вzywавъ и Сынъ Божій и ученикѣвъ своихъ посылавъ на проповѣдь поканяня.

Іисусъ порѣвнувавъ Себе зъ добрымъ пастыремъ овецъ и учивъ, що Господь не хоче смерти грѣшника, лише бажає, чтобы навернувъ ся. Щиро каючому ся прощає всегда. Тому до Іисуса горнули ся несправедливі мытарѣ и явні грѣшники, притягнені Ёго небесною лагодністю. До гордыхъ Фарисеѣвъ, котрі вѣдкидали вѣдь себе кожного грѣшника, казавъ: „Кто зъ васъ маючи сто овецъ и стративши одну зъ нихъ, не оставить 99 на пустини та не йде за тою, що загинула, и не шукає, доки єѣ не найде? Кажу вамъ, кѣнчивъ Іисусъ, що бѣль-

ша буде радість надъ однимъ грѣшникомъ, котрый чинить покаєніє, якъ надъ девяностидесятьма праведными.

Якъ милосердный єсть Богъ взглядомъ грѣшникѡвъ показавъ Іисусъ въ слѣдуючѡй притчѣ: Одинъ чоловѣкъ мавъ двоухъ сынѡвъ. Молодшій сказавъ до ѡтця: Отче дай менѣ мою часть майна, що на мене припадає. Отець зробивъ се а сынъ пѡйшовъ въ далеку сторону. Тамъ живъ розпустно, прогайнувавъ весь маєтокъ, вкѡнци нанявъ ся пасти свинѣ. Въ наймахъ терпѣвъ голодъ и холодъ а тогды:

1) сѣвши на самотѣ, засумувавъ ся, порѡвнавъ давнї лѣта щасливї а тецєрѣшню нужду; — ѡнъ зробивъ обрахунокъ своєї совѣсти;

2) тогды заплакавъ надъ своєю недолею и сказавъ: кѡлько то слугъ въ домѣ вѡтця мого має хлѣба подостаткомъ, а я сынъ єго зъ голоду тутъ умираю; въ нимъ повставъ жалъ, бѡль серця, що ѡтця обидивъ, и обмерзѣне до грѣхѡвъ;

3) встану, казавъ ѓнъ дальше, поїду до, отця и скажу ему... — ѓнъ сейчасъ по жалю постановляе поправу;

4) „Отче я згрѣшивъ на небо и передъ тобою! Я уже негѳднѳй называти ся сыномъ твоимъ“ — се его сповѣдь.

5) Прїйми мене яко одного зъ наймитѳвъ твоихъ“ — ѓнъ хоче надолжити, покутувати.

Чудова тая повѣстка, що кѳнчить ся тымъ, що отець выходить назустрѣчь колись блудному а теперъ каючому ся сынови и прїймае его зъ великою радостію зновъ до свого дому — се немовъ обѣтница установленя Тайны Покаянїя, та взорець правдивого повороту до Господа. Правдиве наверненє до Господа складаєсь такожъ зъ пятохъ частей: зъ обрахунку совѣсти, жалю за грѣхи, постановленя поправки, сповѣди и надолженя.

Тайну покаянїя, знакъ Божої ласки, що сходить на грѣшника такъ

кающаго ся, установивъ Іисусъ по воскресенію. Зъявивъ ся апостоламъ, дунувъ на нихъ и сказавъ: „Пріймѣть св. Духа. Котрымъ вѣдпустите грѣхи, тымъ будутъ вѣдпущеніа а котрымъ залержите, будутъ залержаніа“. Такъ давъ власть апостоламъ и ихъ наслѣдникамъ, епископамъ и священникамъ вѣдпущати грѣхи сповненіа по крещенію. Щобы се могло стати ся, мусить грѣшникъ вызнати свои грѣхи, высповѣдати ся. Священникъ вѣдпущае грѣхи на мѣсци Бога, коли грѣшникъ жалуетъ за нихъ щиро, сповѣдае ся и хоче Богу задосытъучинити.

Хотяй Господь есть довготерпеливый, то не можъ вѣдкладати покуты. Осъ що пише св. Августинъ: Хочешь бути безпечнымъ то покутуй, доки ты еще здоровъ и можешь грѣшити. Коли будешь на смертнѣй постели и вже бѣльше грѣхами не будешь мѣгъ бавитись, тогды, хочьбы и каявъ ся ты, не ты покидаешь грѣхи, лише грѣхи тебе.

По грошѣ выславъ бувъ старый Товить свого сына Товію въ далеку чужину. Добре сынови дѣялось въ дорозѣ, бо ѡнъ мавъ ангела Рафаила за проводника. За порадою ангела оженивъ ся ѡнъ и коли его тестъ просивъ, щобы еще оставъ ся въ домѣ его, Товія ось якъ вѣдповѣвъ ему: „Я знаю що отець мѡй и мати моя днѣ теперъ числять а наколи забавю ся одень день бѡльше. зажурить ся душа ихъ“. Такъ повинень и грѣшникъ до себе сказати: Отець небесный числить днѣ мого вѣддаленя вѣдъ Него. Мѡй поворотъ се по словамъ Іисуса радѡсть для Него

Розбѡйникови, що высѣвъ на крестѣ зъ правои стороны Спасителя, простивъ Господь грѣхи еще передъ самою смертію, щобы якъ каже св. Августинъ мы не впадали въ розпуку на Боже милосердіе, але памятаймо слова того святого що каже: Коли хроба и боязнь смерти наклонюють насъ до покуты, тогды покута

не єсть добровольною але приневолю-
ною. Покута слабого буває звичайно
слабою покутою.

О великомъ милосердію Божомъ
учить насъ Іисусъ въ притчѣ о ро-
бѣтникахъ въ винници. Господарь зго-
дивъ собѣ робѣтниківъ за грѣшъ на
день. Зъ восходомъ сонця стали они
працьовати. Але господарь виходить
щоразъ на мѣсто та запрошує до ро-
боты тихъ, що тамъ бездѣльно стоять.
Вкѣнци вже въ годину передъ захо-
домъ сонця взявъ єще робѣтниківъ
до винницѣ. Прійшло до выплаты и
тѣ, що при самѣмъ кѣнци дня прій-
шли до винницѣ, дѣстали нагороду зъ
ласки господаря таку, якъ тѣ, котрі
працьовали за умовлену заплату цѣ-
лый день.

(Дальше буде).

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дзеровичъ.

(Дальше).

3. Розличіе одежі.

17. Пыт. Якъ розличаемъ одежи?

Отп. Одежи розличаемъ: діяконьскій, ерейскій (священничій) и архіерейскій.

18. Пыт. Котрѣ одежи суть всѣмъ чинамъ вспольні?

Отп. Одежи всѣмъ чинамъ вспольні суть: напещникъ, стихарь, поясъ и на-
раквиць.

19. Пыт. Котрѣ одежи суть діяконьскій?

Отп. Кромѣ чотырохъ вычисленыхъ еще и дальматика и оарь.

20. Пыт. Котрѣ суть одежи священничій?

Отп. Вычислені чотири а кромѣ того еще епитрахиль и фелонь.

21. Пыт. Котрѣ одежи носить архіерей?

Отп. Кромѣ ерейскихъ еще: набедренникъ, саккосъ (вмѣсто фелона), омофоръ, крестъ, митра, жезлъ, мантия и рукавички.

22. Пыт. Чи и низші чины пѣвця и четця и по́ддіякона мають якѣ одежи?

Отп. Тѣ чины могутъ носити лише стихарь, поясъ и дальматику.

а) Одежи всѣмъ чинамъ воспольнѣ.

23. Пыт. Що то есть напещникъ?

Отп. Напещникъ есть то невелика хустка, котра бере ся на плечи и около шиѣ пѣдъ стихарь.

24. Пыт. Що означае напещникъ?

Отп. Напещникъ нагадуе на раны Христовѣ, котрѣ Христосъ понѣсъ на плечахъ и лицѣ въ часѣ своихъ страстей.

25. Пыт. Що есть стихарь?

Отп. Стихарь есть то тая довга одѣжь, що спадае ѿ шиѣ ажъ до пятъ, зъ рукавами, зъ полотна по бѣльшой части бѣлого; на долинѣ наоколо и на кѣнцяхъ рукавѣвъ може ѣмъ мати такожь кольоровѣ окрасы, або якѣсь гафты, коронки.

26. Пыт. Що означае стихарь?

Отп. 1. Стихарь означае невиннѣсть и чистоту сердца съ якимъ священникъ при жертвоприношенѣю украшенный бути повиненъ.

2. Нагадуе на ту бѣлу одежду наруги, котру Иродъ вложивъ на Спасителя, щобы его яко царя осмѣшити.

27. Пыт. До чого служить поясъ?

Отп. Поясъ зроблений есть зъ той матерѣи що епитрахиль (або у дѣякона

орарь) служить до підперезаня стихара, щобы не спадавъ занадто и не волочивъ ся по земли. (У насъ часто стихарь зъ матеріи заступають грубымъ шнуромъ).

28. Пыт. Що означає поясъ?

Отп. 1. Поясъ означає той ручникъ, котрымъ Іисусъ бувъ опоясаний, коли умывавъ ноги ученикамъ.

2. Означає такожъ силу Божу, котра чоловіка покрѣплює до скорого и точного выповнення своихъ обовязкѣвъ и заповѣдей Божихъ, бо чоловікъ опоясаний єсть спосѣбнѣйшій до дѣланя.

29. Пыт. На що служатъ нарукавницѣ?

Отп. Нарукавницѣ служатъ до того, щобы широкі рукавы стихаря стиснути.

30. Пыт. Що означають нарукавницѣ (нараквицѣ)?

Отп. 1. Въ загалѣ означають нарукавницѣ тѣ узы, котрыми руки Христовѣ були звязані въ часѣ Ёго страстей.

2. Въ особенности означає права нараквиця силу Божу, а лѣва щедроту Божу.

б) Одежи особенно діаконьскій.

31. Пыт. Що то єсть дальматика?

Отп. Дальматика або стихарь діаконьскій єсть верхня одѣжь діаконѣвъ; буває зъ тяжкои цвѣтами, срібломъ и зо-

лотомъ шитои матеріи и коротшій, якъ стихарь пѣдрызникъ.

32. Пыт. Зъ ѡтки взялось имя дальматика?

Отп. Имя тоє взялось зъ ѡтти, що подѡбну одежу носили въ Дальмаціи и зъ ѡттамъ перенеслась до Риму (*dalmatica vestis* — дальматицка одежда).

33. Пыт. Що то єсть орарь?

Отп. Орарь єсть то довгій поясъ, котрый діяконы носять по дальматицѣ на лѣвѡмъ рамени.

34. Пыт. Орарь означає крыла ангельскіѣ, и тому має написаніѣ на собѣ слова: *ἄγιος, ἄγιος, ἄγιος* або по руски: святъ, святъ, святъ — слова, котрыми Ангелы безнастанно славятъ Бога.

35. Пыт. Чи орарь єсть важною одежею?

Отп. Такъ єсть, бо ѡнъ єсть символомъ власти діяконьскои, бо тойже обертаючи ся до народу кличе: **воньмѣмъ** (уважаймо) або **премудрость** и держить конецъ орара въ руцѣ, пѣдносячи его въ гору и тымъ заповѣдає важнѣйшій части богослуженія.

(Дальше буде.)

Марія Магдалина.

Найкрасшій дни своєї молодости, посвятила Марія Магдалина не Г. Богу але діяволу. Будучи багатою и уродливою, знайшла она скоро спільниківъ грѣха и дійшла вже до тако-го степені упадку и нужды моральної, що ажъ сѣмъ діяволѣ опановало нею. Почувши о Іисусѣ зъ Назарета, чудотворцю и учителю, пійшла може зъ цѣкавости слухати Ёго наукъ. Але скоро дала ся овладѣти чарови и правдѣ Ёго слѣвъ и постановила покинути грѣшне житє. И не ѡтकिनувъ ю Христосъ, але принявъ, увѣльнивъ зъ власти діавольскої и ласкою своєю въ добрыхъ намѣреніяхъ и витревалости. Зъ тої тяжкої борби виходить Марія Магдалина побѣдоносно, вѣрно стоить при Христѣ, даже втогды, коли Ёго въ часѣ страстей опустили всѣ Апостоли. Стоить пѣдъ крестомъ, и єсть присутною при зложеню Христа до гроба. Не помня-

чи на ей попередне грѣшне жите, явля-
 есь ей Христось по Воскресенію —
 якобы въ надгороду за ей постоян-
 ность — и тымъ ѡтличае ю передъ
 иншими.

Преданіе каже, що по Вознесенію
 Господнимъ перебувала Марія Магд.
 въ Єрусалимѣ ажъ до гоненія Хри-
 стіянъ. Втогда то всаджено ю разомъ
 съ сестрою Мартою и иншими до
 лодки и безъ весла пущено на вольне
 море. Але за особлившимъ допустомъ
 божимъ лодка прибила щасливо до
 мѣста Марсиліи, где Марта съ инши-
 ми невѣстами вела законне жите а
 св. Магдалина удала ся на пустыню,
 и тамъ въ строгѣй покутѣ прожила
 еще 30 лѣтъ.

Марія Магдалина дае намъ на-
 глядный доказъ безмѣрного милосер-
 дія божого надъ грѣшниками. Хотяй-
 бысьмо мали найтяжшій злочинства
 на нашѣй совѣсти и були налоговыми
 грѣшниками, то коли маємо правди-
 вый жаль въ серцю и хочемо щиро

до Г. Бога навернутись, то Онъ все намъ готовъ простити и дарувати, якъ простивъ Маріи Магдалинѣ. Справедливо сказано въ св. письмѣ, що колибы грѣхи нашѣ були чорні якъ уголь, то Г. Богъ выбѣлити ихъ може якобы снѣгъ — слезами нашего щирого жалю.

Церковь въ Далешевѣ.

На двѣ милѣ ôтъ мѣста Городенки, лежитъ село Далешовъ. Маленьке то сельце, бо числить заледво 70 осадъ. Ту красуесь хороша съ пятьма копулами церковь, збудована зô складокъ въ р. 1778. Въ великомъ престолѣ тои церкви, за царскими вратами, знаходить ся чудотворный образъ Матери Божои, украшенный сръбною шатою, сръбными коронами и вотами. Образъ той знаходивъ ся давнѣйше въ церквѣ оо. Василиянъ, котра стояла въ сусѣднômъ селѣ Дубки, на мѣсци званômъ еще нынѣ „Монастырь“. По знесеню того монастыря въ початкахъ минувшого сто

Церковь въ Далещевѣ.

лѣтія, перенесено образъ той, прославленный многими чудесами, до Далешева и умѣщено его въ побѣднѣмъ престолѣ. Ту спостережено небавомъ на образѣ слезы сплывающій зъ очей Пречистой Дѣвы. На сей чудесный видъ, почавъ ся нарѣдъ въ церквѣ громадно собирати а многі дѣзнавали незвычайныхъ ласкъ. Мѣсцевый священникъ о. Василій Велигурскій донѣсь о томъ случаю до власти духовной а епископъ львѣвскій о. Петро Беляньскій велѣвъ по переведенѣмъ каноничнѣмъ слѣдствѣ перенести сей образъ до великого олтаря; потѣмъ выеднавъ у римского Престола богатіѣ ѡтпусты для церкви далешевской. Ѳтъ сеи поры почавъ ся нарѣдъ громадно даже зъ подальшихъ сторѣнъ собирати въ Далешевѣ на ѡтпустахъ а именно на Зеленіѣ свята, на св. Іоанна Крестителя, св. Ап. Петра и Павла, на Преображеніѣ, Успеніѣ и Рождество Преч. Дѣвы Маріи.

Премногихъ ласкъ дѣзнають по нынѣшній день вѣрній, котрій удають ся пѣдъ покровъ Преч. Дѣвы въ Далешевѣ. Въ актахъ парохіальныхъ записаніѣ суть многі такіѣ случаѣ чудесного выздоровленія недужихъ, прибывшихъ зъ найдальшихъ сторѣнъ съ поклономъ до небесной Царицѣ.

Така моя натура, до чого быкъ навикъ,

(Написавъ Г. А. II.)

(Конецъ.)

Если у господаря привикне быкъ изъ пасовиска за дорогою до своей стайнѣ ити и тутъ на назначене мѣсце ставати; и если привикне быкъ въ плузѣ безъ погонича добре ходити, то господарю съ тымъ добре, а быкови также, Но великій клопѣтъ господарю якъ быкъ до порядку и роботы привикнути не може, а то и самому быкови недобре. Быкомъ неукомъ и непослушнымъ журить ся господарь и бѣе его, и ты чловѣче хотѣвъ бы, щобы твои навички до всякого злого проходили тобѣ безкарно? Если быкъ за свое неучтво и за навички до злого (н. пр. за пашене въ збѣжу, въ бобѣ, на луцѣ, на отавѣ, або за непокоєніе другой худобы) кары ѣтъ господаря достае, то достае ѣнъ тотѣ кары лишъ

о стѣлько, о скѣлько ѡнъ еще живыѣ
 есть; по зарѣзаню уже никимъ су-
 дженый и каранныѣ ѡнъ не буде, бо
 нема у него души. Но ты чоловѣче,
 если ты идешь за голосомъ своихъ
 злыхъ склонностей (будьто своей на-
 туры) и своихъ злыхъ навичокъ, то
 не тѣлько що справедливѣсть Бога
 мусить тебе за время твоего житя
 всякою недолею бити, карати, но
 станешь ты еще заразъ по
 смерти на судъ передъ Бога
 и на кѣнци свѣта. Кары, котрѣ
 посылаетъ Богъ на людей за лиху на-
 туру и злѣ навички ту на земли,
 суть гѣркѣ, но они не суть еще вла-
 стивымъ нещастьемъ, бо они могутъ
 людей образумити и на добру доро-
 гу навернути, но кары, котрѣ дѣста-
 нуть ся людямъ, не хотѣвшимъ за-
 житя свои лихѣ склонности и навич-
 ки покинути и имъ супротивити ся,
 по смерти на страшнѣмъ судѣ, тѣ бу-
 дутъ становити ихъ неисправимое
 горе и неизмѣнне нещасте, бо они

заженуть ихъ на вѣчнѣ муки до пекла, где будетъ вѣчный огонь, плачь и скрежетъ зубовъ. По смерти каенія нема. „Дѣлайте, дондеже день есть, егда бо прійде ночь никто не возможетъ дѣлати“, т. зн. дѣлайте добрі, заслужительні дѣла доки живете, бо по смерти для своего спасенія уже не будете могли дѣлати, читаемъ въ св. писанію.

И що було бы съ людьми, если бы они поправдѣ лишь то мали дѣлати, до чого тягне ихъ натура (склоннѣсть тѣла) и навички? Майже всѣ погибли бы они, бо черезъ первородный грѣхъ стала ся натура людей бѣльше склонна до злого якъ до доброго. Но надъ тымъ нещастемъ людей умилосердивъ ся Богъ-Отець и пославъ имъ Спасителя, своего Божого Сына, а Сынъ Божій, щобы люди могли надъ своими склонностями панувати и до своего спасенія сближаться, ѡткупивъ ихъ своею смертію на крестѣ, лишивъ имъ

свою науку, установивъ имъ св. Тайны и свою Церковь.

Кто хоче научити ся, якъ то чоловікъ злую натуру свою и злі навики змѣнити може на добрую натуру и на исполненіе Божой волѣ (Божихъ заповѣдей и установъ Христовой церкви), нехай тільки погляне на исторію життя одного изъ найбільше заслуженыхъ апостолівъ Іисуса Христа, на життя св. Павла. Въ посланію своїмъ къ Галатамъ (зац. 200) говорить св. Павло самъ о собі такъ: „Слишасте бо мое житіє иногда въ жидовствѣ, яко по премногу гонихъ церковь Божію, и разрушахъ ю, и преусиѣвахъ въ жидовствѣ паче многихъ сверстникъ (ровесниківъ) моихъ въ родѣ моємъ“ Натура св. Павла, коли онъ бувъ еще Савломъ, була недобра, лиха, пакостлива, кровожадна. А навички его були цілкомъ неспасительні, бо служили всецѣло мамонѣ. Савлъ бувъ призвы-

чаєнь одѣватись пышно, по велико-
паньски, мешкати въ гордѣй палатѣ,
спати на шолковоатласныхъ мягкихъ
подушкахъ, ѣсти що найвкуснѣйшіи
и найдорозшіи стравы, и пити най-
больше доборнѣ вина; онъ привыкъ
жити и бѣвати въ веселыхъ и шум-
ныхъ компаніяхъ, мужескихъ чи жен-
скихъ, и уживати сладостей сего свѣ-
та цѣлою губою. И хочъ такъ була
лиха натура Савла и такъ неспаси-
тельнѣ его навички, а все таки пере-
мѣнивъ ся онъ въ наибольше само-
отверженного Христоваго апостола.

Якъ могло се статись? На то ѡт-
повѣдає самъ св. Павло: „Єгда же
благоволи Богъ, избравый
мя отъ чрева матери моея, и
призвавый благодатію сво-
єю явити Сына своего во
мнѣ, да благовѣствую Єго
въ языцѣхъ (межи народами): а бѣ
не приложихся плоти и кро-
ви“ (т. зн. я переставъ блудити; я
переставъ служити злымъ склонно-

стямъ и навичкамъ моего тѣла и моей крови).

И то що видѣло ся Савлови невозможнымъ пѣдъ вліянїемъ науки тогдашного зѣснутаго свѣта, то стало ся возможнымъ у Павла, скоро освѣтило и огрѣло его свѣтло небесной Христовой науки. До одного богатого молодця (зри Єванг. св. Мат. зач. 7^о), котрый хотѣвъ довѣдати ся, що треба бы дѣлати, щобы со всею певностїю жите вѣчне осягнути, сказавъ Іисусъ Христосъ: „Если хочешь совершенъ (досконалый) бути, продай имѣніе твое и роздай бѣднымъ и здохудеши собоу скарбу на небѣ; и ходи за мною (будь моимъ ученикомъ“). Но молодець не послухавъ той рады Спасителя, бо мавъ великій богацтва и мавъ всякій привычки выгѣдного и солодкого земского житя, котрыми заслѣпленный не мѣгъ посмолрѣти духомъ своимъ въ тоє будущее жите на небѣ, котрого красолу и солодѣсть ни одно

око не видѣло, ни́чіє у́хо не слышало и ни́чіє серце не чувствовало навѣтъ. Якъ не послухавъ голосу Спасителя той богатый молодець, такъ не слухають и нынѣ голосу св. Евангелія и св. церкви премногѣ нынѣшні христіане и не учать ся панувати надъ своими склонностями и навичками, лишъ служатъ найдурнѣйшимъ и найпогубнѣйшимъ забаганкамъ свого тѣла и своей крови. Евангельскій молодець не длятого не поїшовъ за голосомъ Спасителя, яко бы не мѡгъ, лишъ длятого, що не хотѣвъ. Бо коли сказавъ І. Христось, що легше вельблуду перелѣзти черезъ иглине ушко, ніжели богатому дѡстатись въ царство небесне, а ученики думати почали, що надто трудно або и невозможно до неба прійти, додавъ І. Христось: „У челоуѣкъ сіє невозможно, у Бога же вся возможна“, т. зн. що неможливість прійти людемъ до неба власними силами, стане ся можливістю при Божій помочи,

черезъ удѣленіе Божѣй ласки (благодати).

Изъ взгляду на то учить насъ св. Церковь нѣту правду, о котрѣй мы знати повинні: „Ласка Божья есть всѣмъ людемъ до спасенія конечно потребна“. Ласку Божу получавъ евангельскій богатый молодецъ, но онъ не принявъ ю и утративъ черезъ то небо; св. же апостоль Павло подчинивъ ся Божѣй ласцѣ душею и тѣломъ, протѣ потрафивъ запановати надъ своимъ склонностями и навичками. Зрекши ся всеѣ выгоды, пріятности и розкоши свѣта, поѣшовъ онъ лагѣдный и добрый якъ ягня проповѣдати Христову науку посередъ поганъ, якъ бы посередъ волкѣвъ. При томъ зазнавъ онъ страшного гоненія и всякой бѣды а наконецъ положивъ за Христа и голову свою, но за то именно заслуживъ ся онъ для розширенія Христовой вѣры наибѣльше, а собѣ заслуживъ неувядаемый вѣнецъ небесной славы и вѣчного щастя.

Якъ той св. Апостоль Павло въ посланію своемъ къ Римляномъ (зач. 112) насъ взываетъ, чтобы мы благообразно ходили не въ крикахъ и піяньствѣ, не въ чужолоствѣ и скверныхъ дѣлахъ, не въ сварняхъ и зависти, такъ онъ тогда и поступавъ такъ и теперь умѣвъ бы онъ не смотрѣти на розпаляющіи напитки и на всякое употребленіе тютюну, бо въ томъ нема пожитку ніякого, а есть лишь угрожденіе тѣлу, отъ чого походитъ грѣхъ т. е. опаснѣсть утраты неба. Передъ тымъ остерѣгае насъ св. Павло словами: „Плоти (тѣлу) угодія не творите въ похоти“ (въ тѣлесной пожадливости).

Золоті зерна для хлѣборобовъ

— для —

збогаченя ся въ дочасности и вѣчности.

Юліянъ Дзеровичъ.

Друге зерно золоте.

Не встыдай ся свого стану.

Не встыдай ся твого стану тому, бо онъ найпершій, найприроднѣйшій и найпотребнѣйшій зъ всѣхъ становъ. Отже розважмо тѣ правды :

Сей станъ єсть найпершимъ. Заснованый и введеный самымъ Господомъ Богомъ въ земскѣмъ раю, а нашѣ першій родичѣ були при своимъ щастю простыми хлѣборобами. Святе Письмо оповѣдає намъ именно, що Богъ сотворивъ чоловѣка и ввѣвъ его въ рай, щобы онъ заховавъ въ нѣмъ свое щасте и щобы ѣуправлявъ земельку святу. Отже рѣльництвомъ и выпасомъ худобы трудились всѣ

люде першихъ трехъ тысячокъ лѣтъ безъ выимку, отцѣ людского племени ажъ до Авраама и ѡтъ сего ажъ до Давида и по за его часы. И ты мавъ бы ся встыдати сего стану?

Сей станъ есть найприроднѣйшимъ. Передъ нашими очима лежать горы и долины, розпростираются поля и левады, розстеленіи прекрасніи сѣножати и луги. Они суть переповненіи и покрытіи розличною красю свѣта рослинного и звѣрячого. Чижь вы не есьте и Богомъ и природою, Сотворителемъ и сотворѣнемъ завѣзваніи, принятись за опѣкунство рослинами и звѣрятами, и вести ихъ взрѣсть и дозрѣване? Справдѣ, булобъ се (варварствомъ) злымъ дѣломъ, ѡтвернутись ѡтъ нихъ и полишити ихъ ихъ судьбѣ. Станъ, котрый зважае на той розказъ Сотворителя есть станомъ хлѣборобскимъ, есть такъ сказати бы загальнымъ станомъ, головнымъ станомъ людского товариства. Нѣ, сего стану нема чого встыдатись!...

Сей станъ есть найпотрѣбнѣйшій. Журба о жите есть для чоловѣка найпершою журбою на земли, бо лишь той може жити, кто має проживнѣй припасы. А всѣ припасы проживнѣй подають хлѣборобы. Зъ ихъ рукъ отримуемъ хлѣбъ и ярину, мясо и овочѣ, въ загалѣ все, чимъ наше жите удержуемъ. Безъ хлѣборобовъ т. є. безъ людей добуваючихъ припасы зѣстнѣй не булобъ анѣ учительского стану, анѣ вояцкого, анѣ ремѣсничого, анѣ урядничого. Всѣ они згинули бы зъ голоду, знидѣли-бъ, звелибъ ся. Отже зависимѣй ѿ того хлѣборобского стану всѣ повиннѣй васъ шанувати, передъ вами чоло схиляти, шапку здѣймати. А особливо ты хлѣборобе! не повиненъ ся его встыдати, але повиненъ чувствовати себе щасливимъ що до него принадлежишь.

Правда, есть люде, котрѣ той хлѣборобскій станъ не шанують и слова: „ты хлопе!“ уживають яко прозвища. Але знайте хлопы, що тѣ дурнѣ, ко-

трѣ сего слова яко вгѣрдливого прозвища уживають, они не уживають его, щобы васъ яко станъ понижити, лише говорятъ они тому, бо хочуть пѣднести тутъ одну темну сторону декотрого зъ васъ, именно неокресанѣсть, неотесанѣсть — се имъ неподобаетъ, се хочуть они тымъ словомъ зазначити. Тому, дорогѣ „хлопы“, (позвольте що Васъ такъ — вытолковавши Вамъ повыжше — назову) оминайте тѣ пороки, заховуйтеся прилично, чемно и съ добрымъ выхоуанемъ, а вашъ станъ нѣхто не смѣе зневажити, его темнѣ стороны зникнуть, его свѣтлѣ стороны выступлять, а ѡнъ wyborѣ собѣ самъ ту почестъ, яка ему належитъ ся по справедливости.

(Дальше буде)

Для старыхъ и молодыхъ.

Най никто не думаетъ, що самѣ лишень мысли не могутъ становити грѣха. Кто

має добровольне уподобанє въ злыхъ мысляхъ або хоче зле, той хоть и нѣчо злого не зробить, а вже въ серцю грѣшитъ; и кромѣ того мысль есть зародомъ учинку. Такъ якъ добре зерно выдасть хорошій здоровый колосъ а злое уродить лише хвастъ, такъ подѣбно рѣчь має ся съ нашими мыслями, бо мовить І. Христось: „Изъ серця походять лихѣ помышленія, походять убійства, чужолюства, блудъ, крадежи, ложні свѣдоцтва, богохульства. (Мат. 15. 19.). „Похоть родить грѣхъ а грѣхъ родить смерть“ каже св. Ап. Яковъ (1. 15.) Св. Іоаннь Златоустый каже: Такъ якъ зъ цвѣту родять ся овочи, такъ и воля до доброго выходитъ зъ добрыхъ мыслей“.

Що лѣпшого можемо носити въ серцю, вымовляти устами, выражати бесѣдою, якъ вдячнѣсть ко Богу: Ничо лекшого вымавлати, ничъ успѣшнѣйшого чути, ничъ пріятнѣйшого мыслити,^а ничо не може намъ бѣльше благословенія и пожитку принести — якъ вдячнѣсть.

Выдавництва „Посланника“

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Книжочки мисійні
выходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Найновѣйшій и найкрасшій молитвословъ
Вѣнецъ житя
Великій 85 кр., малый 35 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“
Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Пѣдручникъ
скороченый Требникъ пѣсля ухваль синода 2 зл.,

Молитвы щоденні
съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“
по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читання Посланника 20 кр.

Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 утворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

ПОЇДИТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

К. В.

МИСІЙНА

Рѣкъ 1901.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число трете.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ПЕРЕМЫШЛИ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“
выходять каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:
по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
— Менше якъ 5 не посылае ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печативъ Н. Джулынського.
1901

Св. Романъ-Борисъ.

О св. постѣ.

Матѣей, глава IV. стихъ: 16, 17 и 18.)

Сли ты постишь брате милый,
То не будь сумный, унылый
Такъ якъ тѣи лицемѣри:
Що то въ постѣ все приберають
Мрачнѣи лица тай думаютъ
Лишь проте, якъ сей нещирый
Постъ своѣи людемъ показати.
Но коли ты постишь брате,
Тямъ но се всегда и всюды:
Щобъ лице свое обмыти,
Тай волося помастити,
Розчесати... Щобы люде
Сего навѣтъ несподзнали
Що для Божой постишь хвалы....
Бо про се лишь маѣ знати

*Тво́й Отецъ въ небесъ синявѣ,
Щобы видяй тайне — явѣ
Надгороду мо́гъ ти дати...*

Свящ. О. Луцыкъ.

Символь вѣры.

1. Робити обрахунокъ совѣсти се е пригадувати собѣ якими грѣхами Господа обидили мы. Передъ тымъ вызываемо помочѣ Божой и переходячи Ёго заповѣди, пригадуемо собѣ свои грѣхи та, особливо при тяжкихъ грѣхахъ, обставины середъ якихъ мы згрѣшили. Щобы легко намъ було робити обрахунокъ совѣсти передъ Тайною Покаянія, робѣмъ его частѣйше. Божіи угодники робили испытъ совѣсти, кѣлька разѣвъ на день. Осъ що каже св. Тома К.: Ёсли не можешъ робити обрахунку совѣсти що години то роби два разы денно, рано и вече-

ромъ. Равно постановляй добре дѣлати, вечеромъ розсуди самъ, чи додержавъ ты постановленя: пригадуй собѣ що говоривъ ты, що дѣлавъ, що гадавъ. А св. Іоанъ Золотоустый пише: Коли година вѣдпочатку выбе и идешъ до постели, бери тогды свою книгу рахункову, котру давъ тобѣ Сотворитель, коли приходивъ ты на свѣтъ и читай въ нѣй — по згашеномъ свѣтлѣ можна читати еѣ.

2. Порахунокъ совѣсти се немовъ покута розуму а жаль т. є. бѣль серця, що Бога обидило ся и обмерзѣне до грѣхѣвъ поповненихъ, се покута серця. Пригадавши собѣ свои грѣхи, стараємо ся збудити въ собѣ жаль, що мы ними Бога найвысше добро обидили, що небо стратили а заслужили собѣ на справедливу кару тутъ и на другѣмъ свѣтѣ. Жаль сей має тичити ся всѣхъ грѣхѣвъ та походити зѣ широкого серця. До такого жалю приходитъ ся черезъ побожне розмышлене и черезъ молитву. Треба сейчасъ по обрахунку

совѣсти дати собѣ въ мысли вѣдповѣди
 ось на яки пытаня: хто є Богъ и чого
 хоче вѣдъ насъ? Що се таке грѣхъ
 та чи веде вѣнъ насъ до цѣли нашої?
 Що чекає насъ по грѣсѣ? Не конечно
 мусить жаль оказуватись слезами,
 хотя правдивый жаль часто такъ обя-
 вляєсь. Давидъ въ IV псалмѣ каже,
 що слезами жалю умые постѣль свою
 каждой ночи. Марія Магдалина, каюча
 ся грѣшница прійшла до дому Фа-
 рисея Симона, где Іисусъ бувъ запро-
 шений на обѣдъ. Она упала до нѣгъ
 Іисусовыхъ, стала ревно плакати зъ
 жалю великого за грѣхи свои. Она
 слезами змывала ноги Іисуса, обтирала
 ихъ волосѣмъ головы своєї, цѣлувала
 ихъ и намащувала дорогоцѣннымъ
 олѣйкомъ, що зъ собою була принесла.
 Єѣ сказавъ Іисусъ що вѣдпускають
 ся єѣ многі грѣхи, бо любовь єѣ
 есть велика. — Въ гѣркѣмъ плачу
 проявивъ ся жаль апостола Петра за
 грѣхъ вѣдреченя ся Господа. Сокру-

шений жалемъ вийшовъ зъ подвѣря
Каяфы и плакавъ горько.

При такъ щирѣмъ жалю треба
намъ конечно надѣяти ся, що Богъ
намъ простить грѣхи. Що жаль безъ
надѣи на милосердіє Боже не є пожиточнымъ а насупротивъ веде до розпуки, маємо примѣръ на Юдѣ. Зъ жалю по довершеній зрадѣ, казавъ вѣнъ жидѣвскій старѣйшинѣ: я согрѣшивъ, що выдавъ кровь невинну. Покинувъ сребняки, що ихъ одержавъ за грѣхъ, а се було доказомъ, що жаль его — вѣнъ такъ колись любивъ грѣшъ! — є щирій и правдивый. Але забувъ на надѣю въ Бога, вѣнъ не знавъ въ годинѣ горя анѣ молитись анѣ надѣятись на милосердіє Боже. Тому впавъ въ розпуку и повѣсивъ ся. Св. Єронимъ покутовавъ свои грѣхи молодости на пустини. Ходивъ въ волосѣлницѣ и тѣло умертвлявъ постами. Щоденно слезы, пише вѣнъ про себе, щоденно плачь та жаль! Але коли довгій часъ плачу и поку-

тую, то здає ся менѣ, що духъ мѣй
взносить ся до крайны духѣвъ блажен-
ныхъ! — Вкѣнци мусимо тямити
и се, що правдивый жалъ є особлив
шимъ даромъ Божимъ. Мы повинні
просити о помѣчь небесного Самаря-
нина, каже св. Амврозій, щобы всту-
пивъ до насъ та вылявъ на раны
серця нашего болесне вино жалю и
цѣлюючій олѣй надѣвъ, щобы завѣвъ
насъ до господы то є до сповѣдалницѣ
и вѣддавъ насъ своему намѣстникови,
сповѣдникови до цѣлковитого вылѣченя.

3. Зъ покуты серця слѣдує покута
волѣ, себѣ то крѣпке постановленє
поправы. Наколи щиро жалуємо сего,
що поповнили мы грѣхъ, то стараймо
ся его уникати и бѣльше не робити.
Тяжко то приходитъ, и грѣшникъ
не разъ плаче и жалує, що грѣхи
поповнивъ а вкоротцѣ впадає зновъ
въ нихъ. Каючій ся грѣшникъ має
зъ цѣлою силою вѣдѣрвати волю свою
вѣдъ злого а наклонити до доброго.

Мы грѣшники подобні есмо до спячихъ ученикѣвъ Іисусовыхъ на горѣ Оливной. Коли Спаситель збудивъ ихъ, жаловали своего лѣниства и соромили ся, але вкоротцѣ наново заснули. Тому сказавъ имъ Спаситель: духъ вправдѣ е бодрый, але тѣло немѣчне. Они хотѣли себе перемогчи але побачили, що суть за слабосильні до сего. Подобно и намъ треба особлившой ласки Божой, щобы мы волю свою крѣпко и рѣшучо наклонили до поправы, до вѣдмѣны своего житя

(Дальше буде.)

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліянъ Дзеровичъ.

(Дальше).

в) Одежи особенно священничѣй.

36. Пыт. Котра есть найзнаменитша одежда священнича?

Отп. Найзнаменитшою одежею священничою есть епитрахиль (наший-

никъ). Онъ есть знаменемъ священнической власти, такъ яко орарь діаконьской; а понеже та власть есть выжша, тому есть епитрахиль властиво въ двое зложеный орарь и спочивае на двухъ раменахъ (а орарь лишь на одномъ).

37. Пыт. Що означае епитрахиль?

Отп. Епитрахиль означае то, що священникъ впрягъ ся въ ярмо Христове, щобы Ему а не свѣтови служити.

38. Пыт. Що то есть фелонъ?

Отп. Фелонъ есть то верхня одѣжь священника безъ рукавъ, що спадае зъ заду отъ ши ажъ понизше колѣнъ, майже до самого долу.

39. Пыт. Яка була давнѣйша форма фелона?

Отп. Давнѣйше бувъ фелонъ на около рѣвно довгий; але позаякъ бувъ невыгѣдний, то зроблено на передѣ выкрѣй зъ долу по поясъ, щобы руки були свободны.

40. Пыт. Що нагадуе фелонъ?

Отп. Онъ нагадуе багряницу, котрою Христосъ бувъ одѣтый у Пилата пѣдчасъ страстей.

г) Одежи особенно архіерейскій.

41. Пыт. Що то есть набедренникъ або наколѣнникъ?

Отп. Наколѣнникъ есть то четырехъ-
кутный платокъ зѣ той самой матеріи що
фелонъ, съ крестомъ на серединѣ, котрый
привязуе ся до пояса по правѣмъ бедръ
и означае духовный мечъ т. е. слово Бо-
же, котрымъ архіерей повиненъ бути узбро-
енный.

Есть то одѣжь архіерейска — але си уживають
такожь архимандриты въ монастыряхъ и старшій
крылошане (прататы), при катедрахъ.

42. Пыт. Що то есть саккосъ?

Отп. Саккосъ есть то одѣжь съ ру-
кавами, подѣбна до дальматики, котру ар-
хіерей носить вмѣсто фелона, и тому має
таке саме значѣнє якъ фелонъ.

У насъ носить лишь митрополитъ саккосъ,
епископы въ Перемышли и Станиславовѣ носятъ
фелонъ.

43. Пыт. Що то есть омофоръ?

Отп. Омофоръ (нараменникъ) есть то
отлична одѣжь архіерейска, подѣбна до
шала або широкого пояса, котрый спочи-
вае по верхъ фелона або саккоса и спадае
на грудяхъ и на плечахъ до долу, подѣбно
якъ епитрахиль.

44. Пыт. Що означае омофоръ?

Отп. Омофоръ означае ту загублену
овцю, котру добрый пастырь найшовши
бере на рамена и несе. (Овця загублена

то рѣдъ людскій, пастырь то Христось, котрого представляе архіерей).

45. Пыт. Що носить митрополить кромѣ омофора?

Отп. Кромѣ омофора носить (лише) митрополить поверхъ одежій еще „паліумъ“; е то одѣжь подѣбна до омофора, лише о много менша. Зѣ бѣлои овечои вовны зѣ чорными крестами. Паліумъ дѣстае зѣ Риму, а его значене то само що омофоръ.

46. Пыт. Що носить архіерей на грудяхъ?

Отп. Архіерей носить на золотѣмъ ланцушку крестъ нагрудный, котрый есть знаменемъ святои вѣры, котру повиненъ архіерей носити въ серцю. Дуже часто суть вложеніи въ той крестъ мощѣ святыхъ.

47. Пыт. Що то есть митра?

Отп. Митра есть то кругле накрыте головы вышите золотомъ и сребломъ и украшене дорогими каменями и перлами. Есть она знакомъ найвыжшого становиска и власти.

48. Пыт. Що то есть жезлъ?

Отп. Жезлъ есть то велика палиця сребна, верхъ котрои находить ся золота куля земна, а на нѣй св. крестъ. Около палицѣ вють ся два золотіи вужѣ, що

окружають кулю земну низше креста, на знакъ, що крестъ св. побѣдивъ грѣхъ, обнявшій всю землю.

49. Пыт. Що означає жезлъ?

Отп. Жезлъ:

1. указує на доброго пастыря Ісуса Христа и єсть для єпископа напѣчненемъ, бути добрымъ пастыремъ своєї паствы;
2. вказує на високе достоїнство и духовну власть єпископа, управляти св. Церквою.

Митру и жезлъ можуть носити и инші заслужені священники, котрымъ папа позволить. При нашихъ єпископскихъ катедрахъ мають право носити митру и жезлъ архипрезбитеры, а при митрополичѣй катедрѣ въ Львовѣ и архидіаконъ, або деканъ капитулы, понеже они въ єпархії займають перше мѣсце и заступають архієрея такъ въ богослуженю якъ и въ управѣ церквою.

50. Пыт. Що то єсть мантия?

Отп. Мантия єсть то довгій и широкий фіолетовый плащ шовковый, котрый убирає архієрей на процесіяхъ, або коли сидить въ церквѣ на своемъ тронѣ. Около грудей суть нашиті двѣ срібні або золоті таблиці, що означають старый и новый завітъ. Отъ тыхъ таблиць идуть вздовжъ мантии золоті и срібні ленти, котрі означають струи спасенныхъ наукъ,

якій архієрей повиненъ зъ обохъ завѣтѣвъ
вытягати.

51. Пыт. А що означають рука-
вички Архієрея ?

Отп. Ті рукавички суть :

1. символомъ чистоты его рукъ ѣтъ кож-
дого нечестивого дѣла и чистоты сер-
ця ѣтъ всякои злои волѣ ;
2. пригадкою на благословенія, якій епи-
скопъ подае своими руками.

52. Пыт. Якои краски суть ті рука-
вички ?

Отп. При службѣ Божѣй суть они
бѣлои краски, а при иншихъ богослуже-
няхъ звычайно фіолетовои съ вышитымъ
золотымъ крестомъ на верху.

(Дальше буде.)

Св. Романъ-Борисъ.

Великій князь Владиміръ, просвѣ-
тившій Русь свѣтломъ правдивои вѣ-
ры, роздѣливъ свою землю на 12 ча-

стей, котрѣ роздавъ своимъ сынамъ и своему сроднику Ярополку. Межи тими сынами були найпобожнѣйшѣ Борисъ и Глѣбъ, получившѣ при св. крещенію! Борисъ имя Романа, а Глѣбъ имя Давида. Такій роздѣлъ бувъ причиною, що рускѣ князѣ потѣмъ сварили ся и вели межи собою вѣйны.

Коли тѣлько Владиміръ въ 1015 роцѣ умеръ, то сынъ его Святополкъ задумавъ завладѣти его престоломъ, пѣдкупивъ бояръ и оголосивъ себе великимъ княземъ. Но на перешкодѣ Святополку стоявъ любимый Владиміра сынъ, Борисъ, находившій ся тогда въ походѣ противъ Печенѣгѣвъ. Борисъ бувъ хоробрый и добрый князь, длятого постановивъ его Святополкъ згладити зѣ свѣта. Онъ намовивъ кѣлькохъ бояръ, щобы убили Бориса, а щобы свои намѣренія закрыти, онъ пѣславъ до него посла съ запевненемъ любви. Вертаючи изъ похода противъ Печенѣгѣвъ, встрѣтивъ Бо-

рисъ послѣвъ ѿтъ Святополка коло Переяслава и довѣдавъ ся ѿтъ нихъ о смерти ѿтця. Пріятелѣ Бориса остерегали его передъ замыслами Святополка, но добрый и благородный князь не допускавъ, що Святополкъ такий злый и не вѣривъ предостереженямъ. Одного вечера моливъ ся Борисъ въ своемъ шатрѣ, коли убійцѣ выслани Святополкомъ вдерли ся и прокололи копіями молодого князя. Одинъ изъ слугъ князя, по имени Георгій, хотѣвъ боронити его, но убійцѣ убили его и ѿтрубали ему голову. Потѣмъ положили князя Бориса на вѣзъ и повезли къ Святополку. Тяжко раненый Борисъ еще дыхавъ, но Святополкъ пѣславъ двоихъ Варяговъ, котрі пробили мечемъ сердце умирающо и ѿтакъ тѣло убитого князя похоронили въ Вышгородѣ, недалеко Кіева, въ церквѣ св. Василя.

Святополкъ, хотячи завладѣти цѣлою рускою землею, убивъ и Глѣба и еще третого брата, Святослава. Но

скоро найшовъ ся мститель: противъ него повставъ Ярославъ. На тѣмъ самомъ мѣсци, где бувъ убитый Борисъ, прійшло до битвы, въ котрої побѣдивъ Ярославъ. Святополкъ мученый совѣстію, довго еще волочивъ ся по рѣжныхъ краяхъ и наконецъ умеръ въ Чехіи. Въ рускої исторіи онъ называе ся: Окаянный.

По окѣнченю вѣйны, коли Ярославъ ставъ княжити въ Кіевѣ, то онъ перенѣсь изъ Смоленска тѣло Глѣба и положивъ его разомъ съ Борисовымъ. При Изяславѣ, сынѣ Ярослава, поставили нову церковь и перенесли туда тѣла св. страсотерпцѣвъ; то було 2 го мая 1072 р. и ѿ того часу наша церковь обходить память своихъ князей, которыхъ тѣла прославили ся многими чудесами.

Наука о страшномъ судѣ.

Написавъ Г. А. П.

Представте собѣ тоту хвилю, страшнѣйшу изъ всѣхъ страшныхъ, якѣ уже на свѣтѣ були, коли звѣзды потрясуться и розпадутъся; коли луна и сонце померкнутъ; коли найде на всѣхъ на земли живущихъ людей неслыхана трѣвога и туга; коли Ангелы затрубятъ и покличутъ всѣхъ людей изъ гробовъ и всѣхъ живущихъ передъ Іисуса Христа, являющагося съ великою силою и славою; тая хвиля—то конецъ свѣта, то судъ надъ людьми: однихъ назначить Богъ до неба, другихъ до пекла.

Цѣкава то справа, якъ бѣльше меньше буде І. Христось судити? Кого прикличе до вѣчнаго щастя, а кого на вѣчнѣи муки?

На тотѣ питаня ѡтповѣдае намъ св. Євангеліе изъ мясопустной недѣлѣи и св. Євангеліе о талантахъ широко и далеко сягающими словами. Кто за житя своего

ближнихъ любивъ и имъ добре творивъ, тому почислить І. Христось любовь ближнихъ и добрый дѣла такъ, якъ бы чоловікъ любивъ и дѣлавъ для самого Іисуса, и прійде тотъ въ царство небесне. Кто же на ближнихъ своихъ враждовавъ, для нихъ милосердія не знавъ и имъ добре творити не хотѣвъ, тому скаже Іисусъ, що не хоче его видѣти и пошле его въ огонь вѣчный, бо онъ враждуючи на ближнихъ, враждовавъ черезъ то и на самого Іисуса.

Но найвыразнѣйше выясняе намъ страшный судъ св. Євангеліе о талантахъ. Кто умѣвъ таланты за житя шанувати и ними нові таланты здобути, прійде въ Божу радѣсть; кто однакъ ихъ легковаживъ, фалшиво цѣнивъ и еще ихъ убивавъ, тотъ поїде въ вѣчны муки.

Меньше-бѣльше такъ буде Іисусъ людей судити :

Стануть передъ него дѣти ѡтъ 7—15 року, они скажуть : мы були здорові, веселі; мы мали досыть що їсти, и чимъ одѣвати ся, при тѣмъ забавлялись мы безжурно, спѣвали, цѣлою природою весели-

лись и прожили роскошно свѣй молодой вѣкъ“.

На то запытае ихъ І. Христось: „А чи були вы въ тѣмъ послушнѣ, коли старшій велѣли вамъ молитись, до всякѣй работы братись и въ церквѣ та школѣ всему доброму учиться? И чи були вы все складчивѣ, згѣдливѣ межи собою? Чи не дѣлали вы пакостей однѣ другимъ и старшимъ. Чи не любили вы ходити въ чужі сады и огороды красти садовину и ярину? Чи не выпасали вы чужі луки, зерна и отавы? А въ школѣ чи не забирали товаришамъ ихъ школнѣ рѣчи? И чи не любовались вы въ безстыдныхъ мовахъ, спѣванкахъ и учинкахъ? Ну ѡтповѣдайте! Кто въ тѣмъ невинный най стане по правѣй сторонѣ, а кто виноватъ и неочищенный, того мѣстце — по лѣвѣй сторонѣ“.

Потѣмъ стануть передъ І. Христомъ все дивицѣ и молодцѣ. Они скажутъ: „Мы були щасливѣ въ нашѣмъ золотѣмъ вѣцѣ. Намъ все усмѣхалось, бо були мы здоровѣ, красивѣ, цвѣтущѣ и многонадежнѣ. О якъ пріятно жилось намъ изъ каждого

взгляду, бо потягали мы изъ розкошей свѣта цѣлою губою, а при тѣмъ пригото-
влялись мы до самостоятельного житя“.

Тыхъ то дѣвиць и молодцѣвъ запытае
І. Христось: „Умѣючи уживати роскошей
свѣта, чи знали вы при тѣмъ заховати и пле-
кати до спасенія конечную честноту „мѣр-
нѣсть“, котра учила въ ничѣмъ мѣрки не
перебрати и границѣ приличія не пересту-
пати? И чи помнили вы при тѣмъ, що для
молодежи не могла бути лучша окраса на
кождѣмъ кроку житя, якъ стыдливѣсть и
скромнѣсть? Чи не осмѣлялись вы куша-
ти запрещенныхъ овощей, овощей позво-
леныхъ тѣлько замужнымъ и женатымъ?
Говорите, що приготавлиалисье ся до са-
мостоятельной жизни, а до своего спасенія
чи приготавливали вы ся? Чи були вы по-
божнѣи? Чи були вы проникнутѣ вѣрою?
Чи слухали вы церкви, котру я людемъ
установивъ? — Всѣ, котрѣ булисье въ
мѣрности, скромности, стыдливости и пра-
вдивѣи вѣрѣ, ставайте по правѣи сторо-
нѣ, а котрѣ въ тѣмъ не були и запрещен-

ного овоща кушали, нехай пойдуть на лѣ-
вый бѣкъ“.

Послѣ того являть ся передъ Спаси-
теля всѣ родители и скажуть: „По на-
шѣмъ шумнѣмъ и надто веселѣмъ дни вѣн-
чанія дочекались мы новыхъ утѣхъ: Богъ
дававъ намъ дѣти за дѣтьми. Мы любили
ихъ, но мы и насуетились при нихъ мно-
го, щобы ихъ воспитати и на людей вы-
вести. А уже наибѣльше суеты задали
намъ дѣти своими злыми склонностями и
лихими поступками. Мы думаемъ, що че-
резъ выхованье дѣтей, нового поколѣня,
заслужились мы много“.

На то скаже Іисусъ: „Правда воспы-
тане дѣтей есть и трудне и заслужитель-
не, но запытати мушу я васъ о то, якъ
воспитовали вы свои дѣти? Чи тѣлько до
того, щобы они були здоровѣ, до работы
придатнѣ и щобы потѣмъ свѣй хлѣбъ ма-
ли? А чи старались вы може о ихъ рели-
гійне и моральне выховане? А чи дали
вы имъ всѣми своими поступками въ ре-
лигійности и моральности добрый при-
кладъ? А може давали вы дѣтямъ всяку

соблазнъ (згѣршенє) сварливостію межи собою и сосѣдами, бійками, піяньствомъ, крадежами, лживостію, клятьбами, материнканемъ, шахрайствами, опущанемъ молитвъ и церкви, а може и вѣроломствомъ межи собою? Ёсли дѣти ваші робили часто зло, то може всего злого научились они ѿ васъ самыхъ. Теперъ слушайте мое рѣзке слово: справедливій родичѣ ставайте по правѣй сторонѣ ѡдобрати свою заслужену заплату, а вы недбаліи и жившіи блудно по лѣвѣй сторонѣ, щобы пойти за своіи нерозумъ и неприкладне житє въ вѣчніи муки“.

За тими стануть передъ Іисуса и бездѣтніи родители и скажуть одинъ изъ нихъ: „Мы шукали якъ и другіи люде земского щастя, но мы нашли єго тѣлько по части, а смутно було намъ жити безъ дѣтей, бо не видѣли мы цѣли нашихъ трудѣвъ и всего житя. Прото старались мы заступити собѣ бракъ дѣтей всякими другими пріятностями житя.

— А вы другіи бездѣтніи родичѣ, чи

и вы такъ поступали? запытае небесный судія.

— О нѣтъ! Мы знали, не маючи дѣтей, що цѣль нашего житя, то спасеніе душъ нашихъ. Мы знали и то, що спасеніе душъ осягнется вѣрою, правостію житя и добрыми дѣлами. Прото давали мы все, що намъ не було конечно потребно бѣднымъ и на Божіи церкви, сказали запытаній.

— Ото и судъ надъ вами готовъ, вырече Іисусъ: вы, котрі дбалисьте тѣлько о щастѣ земске, вы ѡдобрали уже свою заплату тамъ, теперъ ступайте на лѣвую сторону, а вы, которі такъ старанно о щастѣ на небѣ дбалисьте, дѡстанете его сейчасъ.

Потѣмъ приступлять до Іисуса всѣ калѣки и въ нещастяхъ живші и скажуть: „Ахъ! бѣдне було наше житѣ. Тѣлько смутки зазнавали мы, а другі люди цурались нами. Мы надѣмся теперъ на щастѣ въ небѣ якъ Лазарь“.

На то скаже Іисусъ: „Кто изъ васъ въ своемъ горю умѣвъ терпѣти мене ра-

ди, не спорѣкати, до чужихъ богѡвъ не удавати ся, а при тѡмъ жити въ вѣрѣ и чистотѣ сердца, ступай на праву сторону и найдешь свое утѣшенє и щастє, а кто въ горю живъ тѣлеснѡмъ и самъ устроивавъ собѣ еще горе душевне черезъ ворожбитѡвъ и черезъ всякѣ другѣ грѣхи, тожъ и тутъ блаженства видѣти не буде — ступай на лѣвую сторону. (Д. б.)

Золотѣ зерна для хлѣборобѡвъ

— для —

збогаченя ся въ дочастности и вѣчности.

Юліанъ Дзеровичъ.

Трете зерно золоте.

Люби свѡй станъ.

Любити мусишь его, понеже жите въ нѣмъ подає наибѡльше пріятностей. Подчасъ коли мѣщухи ти-

снуть ся въ темныхъ улицахъ, тѣсныхъ робѣтняхъ и маленькихъ комнатахъ, жиешь ты и працюешь по наибольшой части подъ Божимъ гарнымъ небомъ, въ Божой вольной, прекрасной природѣ. Ты обертаешь ся звычайно въ незвычайно красивой околлицѣ, дерева и корчѣ рѣжного рода украшаютъ твоѣ мѣсце перебуванія, цвѣты и рослины безъ числа стелать ся у твоихъ ногъ. Надъ твоею головою розпростираѣсь сине голубе прекрасне небо, на котромъ сонце, мѣсяцъ и звѣзды свѣтятъ, котрыхъ красу описати я навѣтъ не силюсь, бо не зможу, бо не потрафлю. До твоеи работы приспѣвуютъ тебѣ зъ каждого дерева пташки, они спѣвають тебѣ и зъ недоступныхъ дебрь и зъ высокихъ воздухѣвъ найкрасшій мѣлодіи. Открый лишь очи, зауважай лише красу, котра тебе окружає и знай ю оцѣнити.

На селѣ не жиють найгорше, не терпятъ чорного голоду! Въ большой

части посѣдаютъ хлѣборобы припасы потрѣбнѣи до житя, а навѣтъ бѣднѣишѣи знайдуть чи то въ домѣ богатшихъ, чи такожь на поли, чи на левадѣ, якъ бы на якѣмсь Богомъ богато заставленѣмъ столѣ все, чого ихъ сердце бажає. Они, що правда выносятся (особливо пѣдъ мѣстами) свои зѣѣстнѣи припасы и мѣщанамъ, але се дѣєсь ажъ тогды, коли самѣи насытились. И такѣи станъ можна-жь не любити?

Перебуваючи на свѣжѣмъ воздусѣ и при своѣй вѣльно и зручно зробленѣй роботѣ, при достаточнѣмъ харчу, тѣшать ся хлѣборобы черствымъ здоровемъ. А подивѣмъ ся на мѣщухѣвъ. Жовтый, малый, ничтожный, немѣвъ бы въ пивницѣ вырѣсь, по бѣольшой части слабовитый и слабосильный пхає, такѣи мѣщухъ свое мѣзерне жите впередъ, и навѣтъ не може ити въ зрѣвнане съ сильными сынами и дочерями села. Въ нихъ плыве здорова кровь въ жилахъ, они у-

житковують всѣ свои пять змыслѣвъ, они розвивають^н ся такъ умственно якъ тѣлесно на славу своєї отчини, та свою радѣсть и потѣху. А придивѣмъ ся асентерункови, то зъ мѣщухѣвъ бѣльша половина задля своєї слабосильности ѡтпадає, а мужика зъ села майже кожного беруть въ рекруты. Такъ, такъ понидѣли-бы мѣста и мѣщухи, если бы ихъ село своими свѣжими соками не ѡтсвѣжувало и не скрѣпляло!

А сежъ великѣ корысти, котрѣ лишь вашому станови суть присущѣ! Тому любѣть вашъ станъ и дякуйте Богу, що ѡнъ васъ покликавъ до него!

**Христїянинови не вѣльно анѣ самому лгати
анѣ другихъ намавляти до ложи.**

За св. Антимомъ*, епископомъ зъ Нїкомидїи, котрый живъ въ часахъ переслѣ-

*) припадає 3 руск. вересня.

дованя христіянъ, шукало дваццять жовнѣрѣвъ. Они мали Ёго зловити и привести передъ цѣсаря Максиміана, и тутъ — если-бъ не хотѣвъ принести жертвы поганьскимъ божкамъ — мали Ёму зроби́ти смерть. По довгѣй блуканинѣ прійшли вкѣнци жовнѣри справдѣ до того дому, въ котрѣмъ скрывъ ся Антимъ; они однакъ ёго не пѣзнали. Св. Антимъ выйшовъ имъ назустрѣчъ и принявъ ихъ такъ щиро, що они ёго вѣдъ разу дуже полюбили. Але якъ зачудовались они, коли вѣнъ при ихъ вѣдходѣ станувъ посередъ нихъ и сказавъ:

— Я ёсмь Антимъ, епископъ зъ Никомидіи, котрого вы вже такъ довго надармо шукали; берѣть мене и провадьте до цѣсаря!

Зворушеній такою вѣдвагою и мало-важенѣмъ смерти, не мали они серця ёго на смерть выдати.

— Нѣ — сказали жовнѣрѣ — то не може бути! Мы пѣйдемо до цѣсаря и скажемо ёму, що мы вправдѣ всюда шукали Антима, але нѣгде ёго не знайшли.

— О, не такъ, мои братья — вѣдо-
вѣвъ святой — вы повинны знати, що
христіанинови не вѣльно анѣ самому лга-
ти, анѣ другому радити ложь-неправду.
Ведѣть мене отже до цѣсаря а если не
хочете, то поїду самъ до него, позаякъ
волю радше смерть перетерпѣти, якъ при-
зволити, щобы вы черезъ мене неправду
говорити мали.

Такъ сказавъ святой и здѣлавъ се,
чого домагає ся св. Вернардъ вѣдъ кож-
дого христіанинина, — коли пише: „Навѣть
тогда нѣкто не повиненъ лгати, если хо-
дитъ о удержане своего власного житя“.

Якъ Антимъ, думали въ часахъ пере-
слѣдованя міліоны христіянъ. Они могли
свои добра, свою вѣльнѣсть а навѣть свое
житє ратувати черезъ незначну ложь.
Запытані вѣдъ поганьскихъ судіѣвъ, чи
суть христіанами, потребували лишъ ска-
зати „нѣ“, а вже булибы выратовані. Але
они сего не здѣлали; они волѣли радше
умерти, якъ зѣлгати.

О, якъ завстыджують тѣ примѣры
многихъ христіянъ теперѣшнихъ! Для да-

внѣхъ христіянъ мала правда бѣльше значѣне, якъ жите; а днесъ такъ много христіянъ оскверняе свѣй языкъ задля дурницѣ, часто навѣтъ безъ жадной причины найпоганѣйшою ложею-брехнею! Лгають въ жартахъ, бо думаютъ, що лишъ тогды могутъ ся весело забавити, если свои розговори будуть переплѣтати брехнею; лгають, щобы ся другимъ подобати; лгають щобы заробити пару крейцарѣвъ, або выратовати себе зъ якогось клопоту; лгають навѣтъ навмысно длятого, щобы другому пошкодити. О, що за страшный рахунокъ будутъ мусѣли здати передъ Богомъ всѣ брехуны за те, що такъ безъ сорому переступали законъ св. релігії.

Тожъ уникай дорогій читателю, ложи, брехнѣ! Будь всегда отвертый взглядомъ другихъ и вѣдновляй часто постановлене: „Нѣ, мѣй Боже, такъ огидного грѣха якъ ложь, я нѣколи не хочу поповнити!“

о. Іосифъ Выгнаньскій,
сotr. Джурьна.

Для старыхъ и молодыхъ.

Все, що маешь, стае ся донерва тогды твоею певною влазностію, коли ужи-
ешь на добродѣйну цѣль Христа ради.

Ю. Г.

Изъ св. Августина:

Любовь — се бѣльшій даръ нѣжъ му-
дрѣсть. Бо чловѣкъ мудрый мусить мати
и любовь, щобы не згордѣвъ, а любовь
безъ мудрости не згордѣе.

Платить Богъ зломъ за зло, бо спра-
ведливый — и добромъ за зло, бо добрый
— и добромъ за добро, бо добрый и спра-
ведливый. Не платить лише зломъ за до-
бро, бо не естъ несправедливый.

Ярмо Христове, тяжке для слабого
— стае ся легкимъ для любячого.

Тогды добре естъ хотѣти, коли мо-
жемс, а тогды могти, коли хочемо. Бо що
то поможе хотѣти, коли не можемо, або
могти коли не хочемо!

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

Выдавництва „Посланника“ ПЕРЕМЫШЛЬ.

Книжочки мисійнй
выходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Найновѣйшій и найкрасшій молитвословъ
Вѣнецъ житя
Великій 85 кр.; малый 35 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“
Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Пѣдручникъ
екороченый Требникъ пѣселя ухваль синода 2 зл.

Молитвы щоденнй
съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“
по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читання Посланника 20 кр.

Боянь. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 утворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковнй можна у насъ получить.

ПРІЙДИТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

K.W.

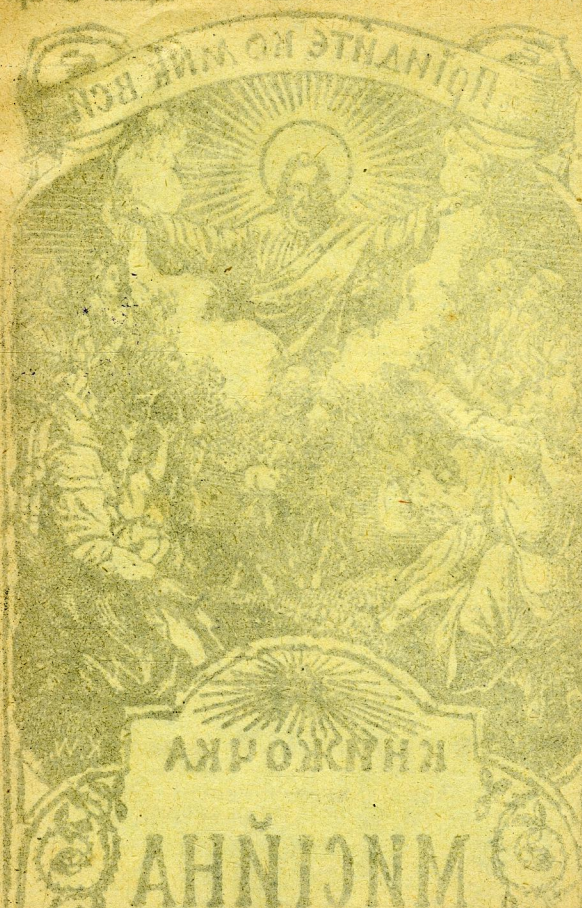
МИСІЙНА

1891. 3-й том

1891.

1891.

ПОСЛАНИЕ КЪ СЪВѢЩАЮЩИМЪ

ИЗДАНО

МОНАХИ

Рѣкъ 1901.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число четверте.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСИЙНЫХЪ“
ВЪ ПЕРЕМЫШЛИ.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНЫ“

выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посылае ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ЗЪ ПЕЧАТНѢ Н. ДЖУЛЫНСКОГО.
1901.

Христосъ воскресъ !

Пѣснь воскресна

(народна на ноту : „Іерусалиме! свѣтилъ надъ звѣзды“).

На рускѣмъ небѣ ясна зѣрница
Свѣтитъ днесъ,
Радѣсну иѣсню дзвоны разносятъ
На мѣръ весь!
Пукли оковы тяжелой неволи,
Восходитъ сонце яснѣйшой доли!

2. Гей возликуйте рускіи дѣти,
Щиру молитву до Творця вносите:
Христось воскресъ!

Давно купалась руская Мати
Во слезахъ,
Давнюю славу ворогъ лукавый
Розбивъ на прахъ.
Надъ головою кракали круки
Грѣбъ намъ копали ворожьи руки.

2. Но Богъ не давъ намъ кластись въ могилу,
Розѣгрѣвъ сердца и вскрѣпивъ силу.
Христось воскресъ!

О! не оставь Боже рускій нашъ народъ
Тай не забудь!

Защени надѣю на лѣншу долю
Въ нашу грудь.

И благослови намъ землю рѣдную;
Веди за правду въ борбу святую.

2. Дай намъ блаженной хвилѣ дожити
Громоу побѣды духъ веселити.
Христосъ воскресъ!

Символъ вѣры.

4. Сповѣдь се покута устъ.

Першу сповѣдь вѣдбули нашѣ прародичѣ въ раю на жалѣ нещиру. Все-вѣдучій Сотворитель пытавъ Адама: Де ты? Звѣдки знаешь, що ты нагій? Колибъ ты не ѣвъ овочу зъ заказаного дерева, ты не знавъ-бы о тѣмъ! Та якъ тяжко прѣйшло ся першому грѣшникови сповѣдатись! Не признавъ ся отверто до вины, але зло-

живъ вину на Єву а та на змѣя. Мы єсьмо потомками ихъ и подобніи мы до нихъ и тымъ, що маємо вѣдразу до широи сповѣди нашихъ похибокъ. Широи сповѣди жадавъ сотворитель вѣдъ Каина. Чому змарнѣло лице твоє? пытавъ всевѣдучій Господь бажаючи, щоби Каинъ висповѣдавъ ся зб своихъ гадокъ и чувствъ злыхъ. А по грѣсѣ пытае его: де єсть Авель, братъ твоѣй? и тымъ жадає широи сповѣди грѣшного дѣла — жалѣсного признанія грѣха.

Певный рѣдъ сповѣди бувъ и въ старѣмъ Завѣтѣ. Грѣшникъ клавъ руки свои помѣжъ роги звѣрѣти приведенного на жертву и говорилъ: „Господи. я переступивъ Твою заповѣдь, згрѣшивъ (тутъ выявлявъ свѣй проступокъ). Дивись, мене болить се, я соромлюсь свого учинку и я не буду болѣше сего чинити“.

Євангелистъ оповѣдає, що до пророка Іоанна Крестителя приходили каючи ся грѣшники, сповѣдались сво-

ихъ грѣхѡвъ и Іоанъ крестивъ ихъ въ Іордани. Що грѣшники не мали конечной потребности сповѣдатись своихъ грѣхѡвъ передъ Іисусомъ, се розумѣсь, бо всевѣдучій Господь знавъ всѣ ихъ грѣхи. Коли учивъ разъ въ Капернаумѣ въ однѡмъ домѣ, принесли на лѡжку чоловѣка, що бувъ розслаблений жилами. Тѣ що несли его не могли дѡстатись до Спасителя и доперва черезъ дахъ спустили слабого зъ лѡжкомъ передъ Іисуса Христа. Слабый зовсѣмъ не сповѣдавъ ся своихъ грѣхѡвъ, а всевѣдучій Іисусъ сказавъ до него: „Май надѣю сыну, вѡдпускають ся тобѣ грѣхи твоѣ“. Установленемъ Тайны Покаянія приказавъ Господь сповѣдь, бо иначе не довѣдалибы ся про нашѣ грѣхи тѣ, що на Его мѣсци мають власть вѡднушати ихъ, се е апѡстолы, епископы, овященники Тому вже апѡстолы сповѣдали и до сповѣди завзывали. Коли апѡстоль Павло пѡдчасъ третьей подорожи перебувавъ въ Єфе-

зѣ, много вѣрующихъ приходило до него и сповѣдало ся у него зѣ покаянемъ, оповѣдаючи учинки своѣ. „Сповѣдайте ся грѣхѡвъ своихъ“ пише св. Яковъ. Треба конечно сповѣдатись своихъ грѣхѡвъ передъ тими, що мають власть удѣляти Тайну покаяня, пише св. Василій В., бо такъ поступали давнї кающї ся, якъ се записано въ св. писмѣ.

Само черезъ себе розумѣсь, що нещира сповѣдь єсть святотатскою. Причиною нещирости сповѣди буває або встыдъ або боязнь. Св. Іоанъ Зл. каже ось якъ: Богъ давъ встыдъ, щобы не грѣшити а при сповѣди дає надѣю на прощенє. Злый духъ вѡдвернувъ се: дає грѣшникови въ часѣ грѣха надѣю на прощенє а при сповѣди дає єму встыдъ, що єго повздержує вѡдъ щирости. Того хто таѣть грѣхи, грѣхъ совершенно опанувавъ. А вжежь трудно намъ замовчувати грѣхи зѣ боязни передъ великою покутою чи гнѣвомъ сповѣдника. Бо-

язнь та не ухилить вѣдъ насъ поку-
ты лише побѣлшитъ єѣ въ нескѣн-
ченѣсть по смерти.

Вызнанє грѣхѣвъ передъ свяще-
никомъ має бути жалѣсне. О тѣмъ
учить насъ Спаситель въ притчахъ
о блуднѣмъ сынѣ и о матери та фа-
рисею. Митарь стоячи зъ далека не
смѣвъ навѣтъ лѣднести очей своихъ
до неба, але бивъ ся въ груди мо-
влячи: Боже будь милостивъ менѣ
грѣшному! И вѣнъ зѣставъ оправда-
ный. Якою покорою вѣе зѣ слѣвъ со-
крушеного розбѣйника на крестѣ. „И
ты Бога не боишь ся?“ каже вѣнъ
до свого товариша на горѣ Голгофѣ
розпятого. „Мы терпимо справедливо
и маємо заслужену заплату за учин-
ки нашѣ...“ и кѣнчить свою сповѣдь
молитвою до Іисуса: Помяни мя Го-
споди, коли прѣдешъ до царства
Твоего!

Коли Іисусъ одного разу ишовъ
до Іерусалима здыбало Єго десять
прокаженныхъ мужѣвъ. Они станули

здалека, бо не смѣли зближити ся до здоровыхъ, и молили Іисуса: „Іисусе, учителю, помилуй насъ“. Коли ихъ Іисусъ побачивъ сказавъ: Идѣтъ и покажѣтъ ся священникамъ. И стало ся, що коли ишли, стали ся очищеніи.

Якъ колись кликавъ Господь до нихъ, такъ нынѣ взыває всѣхъ грѣшникѡвъ, щобы приступали до Тайны покаяня. Писатель Тертуліянъ пише такъ: Нѣмѣи и нерозумнѣи сотворѣня знаютъ, якѣи имъ Господь лѣки дає и коли потребують, уживають ихъ. Тисячѣ доказѡвъ далобы ся на се привести зъ науки о звѣрятахъ. Олень раженный стрѣлою шукає чимскорше одного зѣля, щобы оно вытягнуло ему стрѣлу зъ раны. Ластѡвка, коли молодѣи єѣ ослѣпнуть, помагає имъ такъ, що збирає имъ одно зѣле, до котрого они головы кладуть. Лише чоловѣкъ розумный занедбує лѣкъ, якій приладивъ ему Спаситель: не приступає до Тайны Покаяня!

5. Коли Закхей наворачувъ ся до Господа то рѣшивъ ся всяку кривду надоложити. „Половину маєтку мого дамъ убогимъ а коли я кого въ чѣмъ скривдивъ вѣдамъ въ четверо“ казавъ Іисусу. Сповнене наданои черезъ сповѣдника покуты є послѣдною частію Тайны Покаяня, покутою въ дѣлахъ. Хотяй Іисусъ Хр. за насъ задосытьучинивъ, то мы зѣ своей стороны обовязаніи задосытьучинити за грѣхи наші: себе карати и всякіи шкоды направити. Та покута въ дѣлахъ є найтяжша и найдовша. Богато угодникѣвъ Божихъ цѣле жите на се жертвовало, якъ апостолы Петро и Павло, Магдалина, Марія Єгипетска и инн. Трудна се часть Тайны Покаяня, бо богато перепонъ, щобы єѣ якъ слѣдъ выповнити: всякіи грѣшніи привычки, фалшивый встыдъ, соблазняющій примѣръ другихъ и т. и. При сповѣди мусимо мати щирую волю покуту намъ надану выповнити. Колибы такого рѣшучого постановле-

ня при сповѣди не було — тайна булабъ святотатскою. Сповѣдникъ надає намъ покуту, щобы мы жите наше поправили и щобы мы тутъ на землѣ вѣдпокутували дочаснѣ кары. Господь прощає кару вѣчну разомъ зъ грѣхомъ, але не завсѣгды прощає кару дочасну, яку за грѣхи терпимо тутъ на земли або по смерти въ чистилицу.

Коли Давидъ велѣвъ убити Урію а жену єго взявъ собѣ, пославъ Господь до него пророка Натана, щобы єму грѣхи въ очи высказавъ. Давидъ визнавъ зъ жалемъ вину свою и моливъ ся: „Помилуй мя Боже по величѣй милости Твоей“... Тогды Натанъ сказавъ до Давида: Господь прощає тобѣ грѣхъ твоѣй, але сынъ твоѣй молодшій умре. До тои дочасной кары за прощенный уже грѣхъ придавъ Господь ще и иншѣ. Давидъ зносивъ все терпеливо и завдавъ собѣ крѣмъ того ще строгу покуту.

Сокрушенный розбѣйникъ на крестѣ не просивъ Іисуса, чтобы зднявъ его зъ креста, якъ се кричавъ злобный его товаришь, але терпеливо зносивъ тѣ великѣ муки, яко надоложене на свои грѣхи. „Мы терпимо справедливо“ казавъ вѣнь про себе и про другого розбѣйника. Іисусъ принявъ его покуту и звѣстивъ ему, що еще нынѣ буде зъ Іисусомъ въ раю. Вѣдь него маемо мы учитись зносити всякѣ горя и недуги въ покуту на грѣхи.

Грѣшникъ що щиро жалуе за грѣхи свои, радо прѣймае на себе выповнене заданои священникомъ покуты та и самъ надае собѣ таку зъ власнои волѣ. Колись, въ початкахъ христіанства, надавала Церковь дуже тяжкѣ покуты. Осъ примѣромъ за кривоприсягу покутовавъ грѣшникъ въ сей способъ, що постивъ сорокъ днѣвъ о хлѣбѣ и водѣ а опѣсля покутовавъ сѣмъ лѣтъ. Пять лѣтъ покутовавъ сей що радивъ ся ворожбита; сорокъ днѣвъ мусѣвъ постити о хлѣбѣ и во-

дѣ сей, що проклинавъ родичѣвъ. О скѣлько нынѣ есть лагоднѣйша церковь въ своихъ покутахъ, о стѣлько повинни мы бути прилѣжнѣйшѣ въ выповненю ихъ.

До вѣдпокутованя каръ дочасныхъ помагае намъ Церковь вѣдпустами. Вѣдпустъ се прощенє або зменшенє дочасныхъ каръ, котрѣ мы по розгрѣшеню грѣхѣвъ тутъ або въ чистилицѣ малибы терпѣти. Вѣдъ Іисуса Христа дѣстала Церковь сю власть и папа надае такѣ вѣдпусти на цѣлу Церковь. Коли всѣ кары дочаснѣ прощають ся — вѣдпустъ зове ся повный; коли якась часть каръ даруе ся, вѣдпустъ зове ся часточный. Часточный вѣдпусты можуть надавати епископы въ своихъ діецезіяхъ. Такѣ вѣдпусты можна жертвувати за душѣ въ чистилищѣ, наколи папа такъ вѣдпусты оголошуе. Черезъ наданє вѣдпусту прощае намъ Церковь дочаснѣ кары въ той спосѣбъ, що приносить за насъ Божѣй справедливости невы-

черпаний скарбъ заслугъ Іисуса Христа и Святыхъ. Щобы такого вѣдпушту доступити треба вѣдправити Тайну Покаяня и черезъ се находити ся въ станѣ благодати та точно вышовнити тѣ дѣла, якѣ суть въ оголошеню вѣдпушту приписанѣ. Першій примѣръ вѣдпушту маємо записаний въ Дѣянїяхъ апостольскихъ. Одинъ христїянинъ въ Коринтѣ згрѣшивъ тяжко противъ шестої заповѣди божої. Св Павло выключивъ его зъ Церкви а грѣшникъ пѣзнавъ свѣй грѣхъ и щиро ставъ покутовати. Коли про се довѣдавъ ся апостоль, уживъ власти наданої вѣдъ Іисуса Христа и удѣливъ грѣшникови вѣдпушту с. е. вѣдпустивъ ему часть кары, яку на него наложивъ и принявъ его зновъ до Церкви. При наданю часточного вѣдпушту придержуесь Церковь численя части каръ дочасныхъ пѣсля давного способу накладаня покуть. Триста днѣвъ вѣдпушту значить вѣдпускаєсь тѣлько кары до-

часной, кѣлько вѣдпокутувавъ-бы грѣшникъ за триста днѣвъ наколибъ бувъ живъ въ першихъ вѣкахъ христіянства и вѣвъ покаяне пѣсля давныхъ правилъ церковныхъ.

Черезъ тяжкій грѣхъ вѣдвертаєсь чоловѣкъ цѣлый вѣдъ Господа а въ Тайнѣ Покаяня мусить цѣлый вѣдпокутовати. Мусить каятись розумомъ, роблячи обрахунокъ совѣсти, каятись сердцемъ жалуючи за грѣхи, каятись волею постановляючи поправу, каятись устами сповѣдаючись и каятись дѣлами надолжующи. Наколи чоловѣкъ дѣйстно рѣшитъ ся навернути ся до Господа, то радо и охочо сповняє кожду зъ пятохъ частей Тайны Покаяня и стає участникомъ освещающей ласки Божой. Зъ грѣшника стає дитятемъ Божиимъ и наслѣдникомъ Царства небесного.

Кажуть що разъ одинъ вельможа постановивъ вѣдмѣнити свое грѣшне жите и поправитись. Поѣхавъ до Ри-

му и висповѣдавъ ся передъ самымъ папою. Папа бувъ одушевленный гарною сповѣдею вельможѣ, его ширымъ жалемъ и рѣшучимъ постановленемъ поправки. Але коли прійшло надати сповѣдаючому ся покуту, здивувавъ ся папа чи мало, бо вельможа сказавъ рѣшучо, що неможе жадной покуты прийняти. Постити не въ силѣ, бо вѣнъ слабого здоровля; читати побожнѣ книжки и молитись не може, бо нема въ него на се часу; має повно важныхъ дѣлъ до полагожденя тожъ не може звиджувати святѣ мѣсяця и т. д. Папа бачивъ, що найбѣльшою перепоною було однакъ се, що вельможа уважавъ выповнене наданои якоинибудь покуты за неотвѣтне его високому станови. Тогдѣ папа давъ ему золотый перстень, на котрѣмъ були выритѣ слова „Memento mori“ (памятай, що мусишь умерти). За покуту казавъ ему носити сей золотый перстень завше на пальцю и принаймѣнь разъ въ день перечитати

сѣ слова. Вельможа выйшовъ дово-
 лений и радѣвъ, що дѣставъ такъ лег-
 ку покуту. Але тая на позѣръ легка
 покута потягнула за собою всякѣ ин-
 шѣ покуты. Черезъ щоденне вѣдчи-
 туванє написи на [перстеню, гадка
 про неминучу смерть вбила ся єму
 такъ въ память, що вѣнъ передъ кож-
 дымъ дѣломъ пытавъ себе, чи тымъ
 приготворюєсь на смерть. Не було
 жадной покуты, котра-бы єму не
 приходила теперъ легкою, вѣнъ во всѣмъ
 стремѣвъ до сего, щобы бути приго-
 тованымъ на смерть, на перехѣдъ до
 вѣчного житя. „Во всѣхъ дѣлахъ
 твоѣхъ згадай на послѣднѣ рѣчи
 (смерть, судъ, небо, пекло) а вѣколи
 не згрѣшишь“. (Сір 7. 39.)

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліянъ Дзеровичъ.

(Дальше.)

Б) Церковні сосуди :

53. Пыт. Що розумѣемъ пѣдъ церковными сосудами?

Отп. Пѣдъ церковными сосудами розумѣемъ тѣ сосуды, котрыхъ уживаеся при святой службѣ Божѣй, при удѣлюваню святыхъ Тайнъ и иншихъ богослужебныхъ обрядахъ.

1. Чаша и принадлежности до неѣ.

54. Пыт. Що то есть чаша?

Отп. Чаша есть то той кубкообразный сосудъ, що его священникъ уживае при Службѣ Божѣй до вливаня вина, котре перемѣнюеся въ кровь Господню.

Христосъ вже при Тайнѣй вечерѣ подавъ свою найсвятѣйшу кровь въ чаши: „Пріемъ чашу“ (Маѣ. 26, 27) и рекъ: „Сіѣ есть кровь моя, новаго завѣта, яже за вы изливается“ (Лука 22, 20). Такожъ и Апостолы мали при святой літургіи чаши; св. Павло пише: „Чаша спасенія, юже благословляемъ не есть ли общеніе крови Христови?“ (I. Кор. 10, 16).

55. Пыт. Котрі суть составні части чаши?

Отп. Составні части чаши суть :

1. Кубокъ — цвѣтообразне выжолоблене;

2. Ручка — т. е. середна часть, де береть чаша въ руки, и

3. Подставка — на котрой чаша стоит.

56. Пыт. Зъ якои матеріи повинна бути чаша?

Отп. Чаша есть найдостойнѣйшимъ сосудомъ, и для того мусить бути зъ золота або сребла; по крайней мѣрѣ найвыжша часть т. е. кубокъ мусить бути зъ сребла и добре щирымъ золотомъ озолочена. Чаша и дискосъ повиннѣи бути епископомъ освященѣи.

57. Пыт. Чи и давнѣйше були чашѣ зъ золота и сребла.

Отп. 1) Въ першихъ христіаньскихъ столѣтяхъ уживано чашей зъ дерева, камѣня, желѣза, глины и шкла, але такожь чашѣ зъ сребла и золота пѣсля богатства церкви.

2) Пѣзнѣйше Церковь, задля почести яка належить ся найсвятѣйшимъ Тайнамъ приписала, що чашѣ могутъ лише бути золотѣи.

3) Часто суть чашѣ украшенѣи дорогими каменями и емаліоваными образами.

Коли христіаньска церковь за Константина Великого (312) стала сь релігією пануючою, була обдарована князями дуже богато; самъ Константинъ Великій мавъ для своихъ многихъ нововыбудо-

ныхъ церквей подарувати бѣльше якъ сто дорогоцѣнныхъ золотыхъ и сребрныхъ чашъ.

58. Пыт. Що то есть дискось?

Отп. Дискось есть то тарелець, на котрѣмъ почивае хлѣбъ (ягнецъ), що перетворює ся въ пресв. Тѣло Господне. Онъ такожь мусить бути золотый.

59. Пыт. Якъ выглядає звѣзда?

Отп. Звѣзда котра ставить ся на дискось, складає ся зъ двохъ лукѣвъ и малого хрестика на верху.

60. Пыт. Кто впровадивъ звѣзду до Богослуженя?

Отп. Звѣзду впровадивъ св. Іоаннъ Златоустъ, щобы покровель не дотикавъ св. Агнца и частицы. Такожь и ложочку впровадивъ сей святитель Церкви.

Чаша и дискосъ були давными часами значно бѣльшій бо всѣ приступали до св. Причастія.

61. Пыт. Що за назначенє мае золота ложечка?

Отп. Золотою ложечкою подає ся преч. Тѣло и кровь Господню въ Причастіє вѣрнымъ.

62. Пыт. Чи всегда вѣрнѣ причащали ся ложечкою?

Отп. Нѣ, въ першихъ вѣкахъ христіяньства причащались вѣрнѣ въ той способъ, що Тѣло дѣставали на долоню и зъ

неи поживали а пресв. кровь пили рукою зъ чаши.

63. Пыт. Яке символичне значене мають чаша, дискось и звѣзда.

Отп. Тѣ сосуды представляютъ намъ або :

1) чаша и дискось ясла въ котрѣ бувъ зложеный Христось; а звѣзда ту звѣзду, що вела мудрцѣвъ зъ Востока; або

2) чаша представляе гробъ Христовъ а дискось камень передъ входомъ въ Гроба.

64. Пыт. Що еще належить до чаши?

Отп. До чаши належить еще 1) Ручничокъ (левтіонъ) 2) Покровцѣ и 3) воздухъ.

65. Пыт. До чого служитъ ручничокъ?

Отп. Ручничокъ служитъ до вытираня чаши и дискоса. Єсть еще и другій бѣльшій ручничокъ до вытираня рукъ священника.

66. Пыт. До чого служатъ и що означаютъ покровцѣ?

Отп. Покровцѣ служатъ до накрываня чаши и дискоса, и означаютъ : 1) тѣ пелены, котрыми бувъ Христось въ яслахъ обвитый, або

2) ту плащеницю котрою Тѣло его лежало обвито въ гробѣ.

67. Пыт. До чого служитъ и що означає воздухъ?

Отп. Воздухъ накрыває и чашу и дискось разомъ и нагадує камѣнь котрымъ грѣбъ Христовый бувъ приваленый.

68. Пыт. Зъ ѡтки взялась ся назва „воздухъ“?

Отп. Бо якъ воздухъ окружає зъ всѣхъ сторонъ землю, такъ воздухъ окружає чашу и дискось.

2. Дароносиця, монстранціи и копіе.

69. Пыт. Що то єсть Дароносиця?

Отп. Дароносѣиця або пушка, такожь киборій (ѡтъ сibus-страва) звана, єсть чаша зъ золота або сребла зъ накрывкою, въ котрѡй переховує ся пресв. Евхаристія въ кивотѣ. Она єсть убрана звычайчо въ дорогу шовкову золотомъ ткану одежинку.

До перенесеня найсв. Евхаристіи суть особніи до того назначени дискосы съ сховкомъ на Найсв. Тѣло.

70. Пыт. Що то єсть Монстранція?

Отп. Монстранція єсть то той сосудъ въ котрѡмъ! найсв. Тѣло публично для Богопочитаня выставляєсь и при торжественныхъ процесіяхъ прим. на Празники Найсв. Евхаристіи обноситъ ся. Она

звычайно мае подобу або сонця зь лугами або листка зь колосами и виноградными гроздами.

71. Пыт. Що есть копіе?

Отп. Копіе есть то нѣжь зроблений на подобу копія, котрымъ зь просфоры выкроюе ся агнецъ и частицѣ.

72. Пыт. Яке значене мае копіе?

Отп. Копіе вказуе на тоє копіе, котрымъ було прободене ребро Христове.

(Дальше буде.)

Наука о страшнѣмъ судѣ.

Написавъ Г. А. П.

(Докѣнченѣ.)

По совершенѣмъ судѣ надъ всякими калѣками, предстануть передъ Христа всѣ тотѣи воины, котріи страшно раненіи на полю битвы, тамъ и духа Богу ѣдали. Они скажуть: „Насъ взяли до войска молодыхъ. Насъ учили твердо всякихъ муштрѣвъ, щобы мы умѣли постояти за ѣтину, за край, за нарѣдѣ, за вѣру. И насъ повели на вѣйну, а тамъ переносивши вся-

кую бѣду, хоробро идучи на врага, пострадали мы наше жите посередъ страшной обстановки. Теперь надѣмъ ся надгороды въ небеснѣмъ царствѣ“.

На то скаже имъ Спаситель: „Кто изъ васъ на вѣйну идучи христїяниномъ бувъ; кто изъ васъ на вѣйну идучи въ повнѣй вѣрѣ, чисто по христїяньски на смерть приготовивъ ся и пѣдчасъ военныхъ походѣвъ пристойно и прилично заховавъ ся, всегда до одного Бога въ Троици воздыхаючи, а изъ лакомства ни товариша своего, ни жовнѣра зъ противной стороны не обдеръ и никого не оскорбивъ, пїяньству не ѣтдававъ ся и моральною дорогою ишовъ, тотъ ступай на праву сторону до тыхъ, що вѣйдуть до неба. А всѣ вы прочїй, котрї жилисьте пѣдчасъ вѣйны, всюда смерть передъ собою видячи, безъ вѣры въ правдивого Бога и въ церковь мою, а крѣмъ того въ лакомствѣ на земске добро и земскїй роскоши и въ всякихъ другихъ грѣхахъ, ступайте на лѣвую сторону, бо вы за жита Бога не боялись, то почувствуете теперь Ёго правосудїе“.

По тѣмъ судѣ стануть на судъ всѣ тотѣ особы, що померли изъ войскового стану. Они скажуть: „Коли другі люди тое званіе собѣ выбирали, котрое имъ любило ся, судилось намъ яко здоровымъ и крѣпкимъ оставити всео и пѣйти по приказу до войсковой службы, щобы учитись всего того, що може придатись на обезпечене спокою, людского имѣнія и всѣхъ скарбѣвъ народа и державы. Наша служба була тяжка; насъ держали дуже строго, и прійшлося намъ въ станѣ войсковѣмъ умерти. Теперъ надѣємъ ся за нашій подвиги небесной надгорода“.

„И вы дѣстанете тую надгороду“, скаже имъ Іисусъ Христосъ, „если вы въ войсковѣмъ станѣ не забували на честь, вѣру и на послѣдну цѣль житя своего. Но кто изъ васъ въ войсковѣмъ станѣ бувъ гордый, зарозумѣлый и при тѣмъ свавольный; кто изъ васъ думавъ собѣ, що ему яко жовнѣру подобае жити неморально, въ марнотравности, въ пропиваню и проигриваню своихъ и присланныхъ изъ родины грошей; кто изъ васъ не знавъ

стояти тоже въ оборонѣ людской чести, славы, чесноты (цноты) и невинности, а напротивъ еще кому другому честь, славу, чесноту и невинность ѿбиравъ, и самъ безъ вѣры живъ и умеръ, тотъ мимо своей тяжкой службы тутъ на лѣвѣй сторонѣ станути мусить, бо яко сплямленный, нечистый до неба войти не може. Вы же всѣ честны, побожны, справедливы и вѣрующіи жовнѣры прилучѣтъ ся до стоящихъ по правѣй сторонѣ, щобы съ ними войти въ радость Господа“.

Прійдуть передъ небесного Судію и всѣ тѣ люди, котріи занимались тяжкимъ трудомъ, чи то яко рѣльники, чи яко ремесленники, чи яко зарѣбники, чи яко фабричныі робѣтники и промышленники. Они опишутъ Христу свое прикре жите и свои заслуги для людской выгоды и для заспокоеня людскихъ потребъ. За то хотѣли бы они дѣстати вѣнецъ славы. Но Спаситель скаже имъ: „Если вы въ вашѣй простѣй и тяжкѣй та грубоѣй работѣ старалися бути непростацкими, но чемными въ своихъ чувствахъ, мовахъ и въ цѣломъ

обходженю ся съ людьми; если вы въ своихъ недостаткахъ не помагали собѣ крадежами; если вы не розвеселяли себе грѣшными, шаяцкими и неморальными забавами; если вы всю свою роботу и товаръ робили и давали вѣрно для себе и другихъ, тогда благо вамъ! Ставайте по правѣй сторонѣ. Но кто изъ васъ живъ по простацки, безъ чести и вѣры, зъ кривдою для своихъ родинъ и другихъ ближнихъ, горе тому! Его мѣстце на лѣвѣй сторонѣ; его возьмутъ зъ собою діаволы“.

За простыми, мало образованными людьми стануть на судъ тотѣ, котрѣ при помочи родичѣвъ, опѣкунѣвъ и благодѣтелей поступили во всякѣ вышѣй школы, щобы свѣй разумъ розяснити и сердце ублагороднити. Имъ скаже Спаситель: „Вамъ давали средства просвѣщатись, ублагороднятись и усовершатись; вамъ удѣляли всякѣ науки и вѣдомости и открывали вамъ небеснѣй правды, и якъ же вы съ тымъ обходились? Чи не марновали, не проливали и не проигрывали вы ѿтъ устъ ѿтниманѣй а вамъ посыланѣй средства? Чи

неошукovali вы своихъ родителей, опѣ-
кунѣвъ и благодѣтелей? Чи учились вы
вѣрно? Чи шукали вы правды и чи лю-
били ю? Чи може любили вы обманъ и зѣ-
псу? Пѣсля того якъ я ту говоривъ сту-
пайте однѣ на праву сторону, а другѣ
на лѣвую“.

За кандыдатами до просвѣщенія и
учености, стануть на судъ всѣ, що ося-
гнули становище людей науки, т. зн. всѣ
тотѣ, котрыхъ яко ученыхъ поставлено
другихъ на правую путь провести. Имъ
скаже небесный Судія: „Кто изъ васъ
просвѣтився не для хлѣба лишь для пѣзна-
нія правды; кто изъ васъ научившись
многому свѣтскому наибѣльше учився то-
му, що вело до пѣзнанія Бога и спасенія;
кто изъ васъ другихъ учивъ тѣлько до-
брому и спасительному, и кто изъ васъ
другихъ доброму и спасительному навча-
ючи самъ по Божѣй науцѣ живъ и николи
злого примѣру и згѣршеня не давъ, ни-
кого не зѣпсувъ, приходи тожъ по вѣнецъ
небесной надгорода, а кто всю науку на
фалшь обернувъ, ложою живъ и другихъ

злomu учивъ, тому мѣстце далеко ѿть ме-
не — въ гебниѣ — въ вѣчнѣмъ огни.

Золоті зерна для хлѣборобѣвъ

— для —

збогаченя ся въ дочастности и вѣчности.

Юліанъ Дзеровичъ.

Четверте зерно золоте.

Шануй свой станъ.

Честъ такому станови, котрый до-
помагае до найбольшой чести, до вѣ-
чной хвалы. А власне знайте хлѣбо-
робы, що вашъ станъ до сего прямуетъ!
Кромѣ духовного стану нема жадно-
го иншого такого, въ котрѣмъ бы такъ
легко можна було свою религію за-
тримати, свою душу такъ легко спа-
сти и вѣчну щасливѣсть заслужити,
якъ въ станѣ хлѣборобскѣмъ. Правда,

есть и по мѣстахъ и фабричныхъ о селяхъ еще добріи христіане; але кѣль-ко то тамъ по при тыхъ добрыхъ христіанъ найдешь безбожниковъ, недо-вѣрковъ, радикаловъ, котріи безлично на христіанство нападаютъ и пере-слѣдуютъ. Тяжко есть отже мѣжъ-тыми помѣчниками сатаны, котріи и словомъ и примѣромъ до безбожности приманяють, захвати свою вѣру и вытримати въ ярмѣ десятиохъ запо-вѣдей Божіихъ.

А нашій селяне мають еще досыть вѣры, на селѣ нануе еще религія, тамъ безвѣріе боить ся на свѣтло денне по-казати, тамъ порокъ радикализму зму-шенный еще укрыватись по норахъ. Тутъ дѣти не научатъ ся такъ скоро-чогось злого ѡтъ своихъ товаришѣвъ; тутъ стоитъ молодѣжь день и нѣчь пѣдъ строгимъ дозоромъ родичей хри-стіанскихъ; тутъ працюють прина-лежніи до тои самой родины разомъ на поля; тутъ не чути ѡтъ рана до вечера, поганныхъ бесѣдъ и пѣсней;

тутъ есть душпастырѣ въ можности
свои ненадто численіи дѣти духовніи,
доглянути, научити, до чесноты заохотити, тутъ на селѣ сущіи селяне змушеніи зъ часта не лише въ недѣлю але и въ буддень въ церковь заходити; тутъ принимаютъ всѣ частѣйше найсвятѣйшіи Тайны; тутъ змушеніи сущіи люде до вправѣ религійныхъ звичаями и обычаями христіянського народу.

Понеже въ селянськомъ станѣ пануе еще религія и побожнѣсть, то тому выходитъ много зъ сего стану на священникѣвъ и монахѣвъ, а добрый священникъ, побожна монахиня есть найкрасшою окрасою родини. Если нема однакъ тыхъ попередныхъ условій т. є. набожности, чесноты и священничого званія, то полиши свои дѣти при станѣ хлѣборобськомъ, въ котромъ осягнуть и дочасне и вѣчне щасте.

Кѣлько то людей плаче теперь въ челюстяхъ пекольныхъ тому, бо перебували якійсь часъ въ мѣстахъ и фа-

брикахъ! А на селѣ тамъ ангелы Божіи мають дородне жниво для царства небесного.

Шануйте отже той станъ, вы щасливѣ селяне, бо ѡнъ веде васъ и до дочасного щастя и до вѣчнаго. Шануйте той станъ котрый васъ шануе; шануйте его, абы ѡнъ самъ придбавъ еще бѣльше чести и хвалы. Выконуйте религійнѣ вправы, до котрыхъ той станъ дае вамъ тѣлько случайности. Выконуйте религію въ вашихъ христіянскихъ курныхъ хатахъ, въ вашихъ убогихъ похиленныхъ церквяхъ, выконуйте ю на вашихъ поляхъ подѣ Божимъ широкимъ небомъ, щобы тогожъ небеснѣ ворота колись вамъ ѡткрылись для вѣчной щасливости.

ВЫДАВНИЦТВО „ПОСВЯЩЕНА“

ПЕРЕМЫШЛ

КНИЖНИИ МИНИСТЕРСТВО

ИЗДАТЕЛЬСТВО ТОРЖЕСТВЕННОГО РАБОТНИКА. ЦЕНА 3 КР.

ВНЕШНЯЯ

СТРОГО И ПОЛНОСТЬЮ ЗАКРЫТО

ОБЪЕКТЫ 1 37. 50 КР.

Полученный и изданный материал

ВНЕШНЯЯ

Всего 25 КР. Цена 35 КР.

Товарная марка „ПОСВЯЩЕНА“

Товар по 20 КР.

Зерновые и другие продукты

с товара в продажу по 10 КР.

ПОДЪЕМНИК

содержит полный текст описания

МОНЕТЫ И МЕДАЛИ

содержит полный текст описания

ОБЪЕКТЫ „ПОСВЯЩЕНА“

по 1 КР. Цена 80 КР.

ИЗДАНИЕ „ПОСВЯЩЕНА“

Зерновые и другие продукты

(по 1 КР. Цена 1 КР. 50 КР.)

Вся книга содержит полный текст описания

Выдавництва „Посланника“ ПЕРЕМЫШЛЬ.

Книжочки мисійнѣ
выходять точно каждого мѣсяца. Цѣна 3 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Найновѣйшій и найкрасшій молитвословъ
Вѣнецъ жита
Великій 85 кр., малый 35 кр.

Театральна библіотека „Посланника“
Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Пѣдручникъ
скороченный Требникъ по послѣ ухвалѣ синода 2 зл.,

Молитвы щоденнѣ
съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“
по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

Боянѣ. Збѣрникъ русскихъ квартетѣвъ
(50 утворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковнѣ можна у насъ получить.

ПРІЙМАЙТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Рѣкъ 1901.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число пята.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

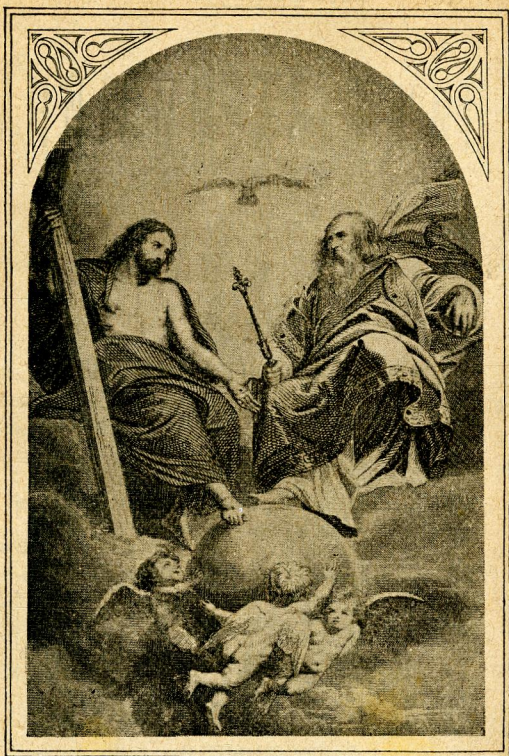
РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСИЙНЫХЪ“
ВЪ ПЕРЕМЫШЛИ.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНЫ“
выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:
по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
— Менше якъ 5 не посылае ся. —

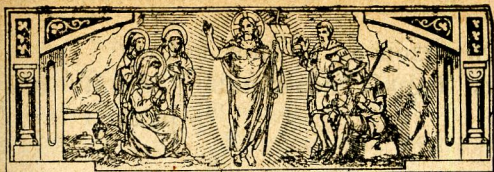

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулынѣскаго.
1901.

Найсвятѣйша Троица.

Не клянись!...

(Матѣей, глава V. стихъ: 33, 34, 35, 36 и 37.)

Тое вы чули, що сказано древнымъ:*)
Клятвы свои нецереступай,
Но ю предѣ Господомъ твоимъ всецѣло,
Точно и вѣрно и щиро сполняй....

Я вамъ зновъ кажу: Совсемъ некля-
ни ся
Нѣ небесами, тому що тамъ Богъ
Тронъ свѣй воздвигнувъ, нѣ также
землею
Такъ якъ подноже она Его ногъ,...

Іерусалимомъ такожь не клени ся,
Сежбо Владыки великого градъ,

*) Древнымъ—стариннымъ людямъ,

Нѣ головою, котрой волоса
 Въ барвѣ незмѣнишь, хотяибысь и
 радъ....

Но твое слово нехай всегда буде:
 Такъ то вже такъ, а сли нѣ то
 вже нѣ,
 Слибо сверхъ того хотъ словечко
 скажешь,
 Се вже въ угоду буде сатанѣ!...

Свящ. О. Луцкѣ.

Символъ вѣры.

Тайна Єлеопомазанія.

Коли чоловікъ зближаєсь до смер-
 ти, находить на него неспокій и пред-
 смертна непевнôсть, що стане ся зъ
 нимъ, коли перейде на другій свѣтъ.
 Потѣху въ послѣднихъ хвиляхъ жи-
 тя може принести лише надѣя на

Боже милосердіє, на вѣчный животъ. Щобы хорый не утративъ тои надѣѣ, установивъ Спаситель, котрый такожъ вырѣкъ слова „Прискорбна душа моя до смерти,“ тайну Єлеопомазанія.

Въ мѣстѣ Капернаумѣ бувъ за часѡвъ Іисуса тяжко хорый, розслаблений жилами. Щобы ему помогчи въ тѡй смертельнѡй хоробѣ, принесли его на посахъ до Іисуса, що учивъ тогды въ однѡмъ домѣ. Зъ трудностію, бо ажъ черезъ домъ, дѡстались они зъ хорымъ до Спасителя. Іисусъ сей-часъ уздоровивъ хорого на душѣ, бо вѡдпустивъ ему грѣхи. Але були тамъ книжники, котрѣ не вѣрили въ се, щобы Господь мавъ власть вѡдпускати грѣхи, тожъ для спасеня присутныхъ уздоровивъ Спаситель и хоробу недужого, бо сказавъ: „Тобѣ кажу встань, возьми постѣль твою, и иди въ дѡмъ твой.“ Розслаблений жилами дѡзнавъ великої благодати вѡдъ Іисуса — вѡдъ Него вернувъ вѡнъ здо-

ровый на душѣ, безъ грѣхѡвъ, и здоровый на тѣлѣ.

Такихъ ласкъ удѣляе теперь той самъ Господь хорымъ черезъ тайну Елеопомазанія. Тайну тую основавъ Иисусъ а апостоль Яковъ ось якъ о нѣй написавъ: „Коли хто межи вами есть недужный,“ сѣ слова поясняютъ що ту тайну має принимати ся въ тяжкѡй недузѣ, „най прикличе священникѡвъ церкви,“ значить се, що тайну сю удѣляютъ священники, „а тѣ най помолятъ ся надъ нимъ и помажутъ его елеємъ въ имя Господне,“ священникъ помазуе хорого св. елеємъ очи, уха, нѡсъ, уста, руки, груди, ноги та при тѡмъ молятъ ся, щобы Богъ изцѣливъ его душевно и тѣлесно. „И молитва вѣры спасе недужного и подвигне его Господь а коли грѣхи поповнивъ, вѡдпустятъ ся ему;“ симъ заявляє апостоль, що черезъ тую тайну помножуе Господь освящаючу ласку, прощае простительнѣй грѣхи а навѣтъ смертнѣй, коли хорый, не

могучи ихъ исповѣдаться и возбужуе въ собѣ совершенный жаль; а часто улекшуе Господь недугу або навѣть привертае здорově, коли оно до спасенія душѣ доконче потрѣбне. Бачимо що ся тайна є доповненемъ тайны покаянія а треба єѣ приймати въ станѣ благодати.

До тайны тои уживае священникъ благословеннаго елея. Благодатне значѣне елея починає ся уже въ Старомъ Завѣтѣ. Патріярхъ Яковъ підчасъ вандрівки своєї, утомлений дорогою, взявъ камень, підложивъ собѣ підъ голову и заснувъ. Въ снѣ побачивъ драбину стоячу на землѣ а сягаючу неба. На нѣй були ангели а надъ нею стоявъ Господь. Коли Яковъ пробудивъ ся, взявъ сей камінь и повенъ вдяки за Боже видѣне налявъ на него оливы на знакъ, що сей камінь є Богу освячений.

Єлеемъ, помазавъ на приказъ Божій пророкъ Самуиль царівъ Савла и Давида, налявши на нихъ оливы зъ

рога свого. Въ новѣмъ завѣтѣ выбраніи Іисусомъ ученики поїшли по двоухъ и переходячи черезъ мѣста и мѣсточка наворачтали до покаянiя проповѣдуючи слово Боже. Они намащували много хорыхъ елеємъ и уздоровляли ихъ.

Тайну Єлеопомазанiя можна приймати въ кождѣй небезпечой недузѣ а навѣтъ въ той самѣй хоробѣ можна повторити, коли небезпеченьство смерти минуло и зновъ появило ся.

Л. Л.

О св. Тройци.

Св. письмо учитъ насъ, що не тѣлько є оденъ Богъ, але що Богъ є тройченъ, т. є. що Богъ єсть оденъ що до существа або натуры, а тройченъ що до особы або лица. Особы тѣ або лица суть: Отець, Сынъ

и св. Духъ. А зъ тыхъ : перша особа Богъ Отець, друга особа Богъ Сынъ, трета особа Богъ Духъ св.

Та правда о св. Тройци є для нашего розуму не приступна, для того называє ся Тайною св. Тройцы. Тайна та єсть пѣдвалиною и коренємъ вѣры и житя христїаньскаго. Вѣрою въ Найсв. Тройцу рѣзнямо ся мы христїане-католики зъ одной стороны вѣдъ поганъ, котрї вѣрують въ бѣльше число богѣвъ, а зъ другой стороны вѣдъ жидѣвъ и магометанъ, та иншихъ єритикѣвъ, котрї вправдѣ вѣрують въ одного Бога, але заперечують св. Тройцу.

Що Богъ є оденъ що до существа або натуры а тройченъ що до особы або лица, вказує на те вже св. Письмо старого завѣта. Вправдѣ наука та не була вѣдома жидамъ, бо Богъ въ своей премудрости постановивъ, щобы нарѣдъ постепенно пѣзнававъ нескѣнчене существо Боже, и щобы науку ту доповнивъ свѣту Ёго воз-

любленный Сынъ Божій І. Хрістосъ. Колибъ бо вѣдъ разу бувъ объявивъ жидамъ тую тайну, булибъ жида не могучи поняти великой тои тайны, — попали въ идолопоклонство, до которого були склонні. Такъ одже стоитъ въ книзѣ „Бытія:“ рече Богъ: „сотворѣмъ челоуѣка по образу нашему и подобію! Слова тѣ выразно зазначують, що Богъ есть одинъ що до существа або натуры бо каже „по образу нашему“ а не „образѣхъ нашихъ;“ а що е трійченъ що до лица або особы, то познаемъ зъ слова „сотворѣмъ.“

Дальше читаемъ, що Богъ объявивъ ся Авраамови въ постати трехъ мужѣвъ. Коли Авраамъ ихъ побачивъ, впавъ передъ ними на колѣна и сказавъ: „Господи, аще убо обрѣтохъ благодать предъ тобою, не мини раба твоего.“ Видитъ Авраамъ трохъ а прецѣнь говоритъ зъ однимъ.

Науку о тайнѣ св. Троицы поясняе и св. письмо нового завѣта. Чи-

таемъ въ Євангелію св. Матѣя, що коли І. Христосъ крестивъ ся въ рѣцѣ Горданѣ, отворилось небо и се давъ ся голосъ чути: „се Сынъ мой возлюбленный о немже благоволихъ.“ Богъ Сынъ крестить ся, Богъ Отець оголошує Єго яко такого, а Богъ Духъ св. вносить ся надъ нимъ въ видѣ голуба. И на тую памятку объявленія св. Тройцы обходить наша Церковь свято Богоявленія. Самъ Христосъ высылаючи Апостолѣвъ межи народъ голосити Євангеліе, каже: „Шедши убо научите вся языки, крестящи ихъ въ имя (а не въ именѣхъ) Отца и Сына и св. Духа.“ То само стверджаютъ и Апостолы. Св. єванг. Іоаннъ говоритъ: „Яко тріє суть свидѣтельствующіи на небеси, Отець, Слово и св. Духъ: и сіє три єдино суть.“ Коротко але ясно и зрозумѣло! Зазначеніи суть три особи а ті три особи „єдино суть.“

Такъ само учитъ насъ и св. Церковь. Говоримъ бо и спѣваємо: „Сла-

ва Отцу и Сыну и св. Духу,“ „Достойно и праведно есть поклоняти ся Отцу и Сыну и св. Духу, Троицы святѣй, единосущнѣй и нераздѣльнѣй. Въ загалѣ всѣ вѣдиравы и службы церковь наша начинае, продолжаяе и закончае призыванемъ св. единородной Троицы: Отца и Сына и св. Духа, Бога единого.

Дальше учить насъ объявлене Боже, що кожда особа або лице Троицы св. есть Богъ правдивый: И Отецъ есть Богъ и Сынъ есть Богъ и св. Духъ есть Богъ. „Въ началѣ бѣ слово и Слово бѣ у Бога и Богъ бѣ Слово“ а тѣ слова суть яснымъ доказомъ божества І. Христа. Друга одже особа Божя Сынъ родить ся вѣдѣ вѣкѣ вѣдѣ Отца, есть правдивымъ Богомъ, мае одно и то само существо що Отецъ, одну и ту саму натуру такъ, що якъ самъ каже І. Христосъ: „видѣвый мя, видѣ Отца.“

Такъ само говорить св. письмо о третѣй особѣ Божѣй, св. Духу, що

походитъ вѣдѣ Отца и Сына, має одно и то само существо и Божество, належить му ся та сама слава и поклоненіе. „И азъ умолю Отца моего и иного Утѣшителя дасть вамъ.“

„Почто исполни сатана сердце твое солгати Духу св. не человекѣмъ солгалъ еси, но Богу.“ „Благодать Господа нашего І. Христа и люби Бога и Отца и причастіе св. Духа буди со всѣми вами,“ каже св. ап. Павло. Приписують ся одже такі власности, котрі лише до Бога вѣдноситись можуть.

Такъ одже кожда особа божя або лице св. Тройци есть Богъ правдивый, и Отецъ есть Богъ и Сынъ есть Богъ и св. Духъ рѣвно есть Богъ. Однакъ не ма и не може бути три Боги — бо не розумно булобъ навѣтъ такъ помислити — не три ино оденъ Богъ въ трехъ особахъ. Длятого то молимо ся: „Слава Богу единому въ Тройци св. славимому: Отцу и Сыну и св. Духу.“ Тое исповѣдуемо кождого дня въ символѣ вѣры: „Вѣрую

въ єдинаго Бога... и въ єдинаго Господа І. Христа... и въ Духа св. Господа животворящаго..“ Такъ одже не зливаємо, не мѣшаємо тыхъ трехъ лицъ Тройци св., ино ихъ розличаємо, бо стоитъ написано: „ниже сливаючи гипостаси.“

Що до натуры або существа есть Богъ оденъ такъ, що якій оденъ такіи и три: якій Отець, такіи Сынъ, такіи и св. Духъ; вѣчный Отець, вѣчный Сынъ, вѣчный св. Духъ. А прецѣнь не три вѣчнѣи ино оденъ вѣчный. Дѣйстви! Богъ Отець, Богъ Сынъ и Богъ Духъ святой есть оденъ и тойже Богъ найсвятѣйшій и найдобротлившій, всемогучій и найсправедлившій, премудрый и всевѣдучій, безконечный и всюды притомный. Существа лицъ Божихъ мы не роздѣляємо нѣ на два нѣ на три существа, ино вѣруємо и исповѣдуємо въ трехъ особахъ одно существо, одно и тоже Божество!

Наука тая, якъ выше сказано, є Тайною св. Тройци и для нашего розуму не приступна, тожь люде найученѣйшій и святій мужѣ церкви не сляувались єи розумомъ своимъ проникнути и другимъ представляли ино въ образахъ. Св. Анзельмъ порѣвнує тайну Тройци св. зъ потокомъ, котрый выпливає зъ жерела и творить потѣмъ озеро. Та сама вода творить жерело, потѣкъ и озеро, а прецѣнь жерело не є потокомъ, анѣ потѣкъ озеромъ. Такъ само Отець не є Сыномъ, а Сынъ не є св. Духомъ анѣ Отцемъ, а прецѣнь є тѣлько одно существо бже. А св. Андрей Крицкій такъ пише: Представъ си зеркало надъ тихою водою до сонця такъ звернене, щобы сонце въ зеркалѣ було видно, а притѣмъ свѣтло зъ зеркала вѣдбивалось въ водѣ. Тымъ способомъ зобачишь наразъ три сонця: одно на небѣ, одно въ зеркалѣ а одно въ водѣ. Перше має свѣтло само вѣдъ себе, друге въ зеркалѣ має свѣ-

тло вѣдѣ першого, а третє вѣ водѣ
має свѣтло вѣдѣ першого и другого:
а прецѣнь всѣ три суть ино одно
сонце. Такъ и вѣ св. Тройци є три:
Отецъ, Сынъ и св. Духъ; Отецъ по-
ходитъ самъ вѣдѣ себе, Сынъ родить
ся вѣдѣ Отца а Духъ св. походитъ
вѣдѣ Отца и Сына, а прецѣнь всѣ
три є ино оденъ вѣ величествѣ и
божествѣ.

Подѣбно и иншї св. Отцѣ поясня-
ють св. Тройцу тѣлько вѣ образахъ,
но ю цѣлкомъ поняти не могутъ, бо
велика тая наука переходить и пере-
вызшає розумъ чловѣчїй и ангель-
скїй. Наука є непонятна тайна Бо-
жества, котру знає лишь оденъ Богъ.
„Богъ во свѣтѣ живый неприступ-
нѣмъ,“ каже св. Ап. Павло, „егоже
никтоже видѣль єсть отъ чловѣкъ,
ниже видѣти можетъ.“ „Никтоже
знаєтъ Сына, токмо Отецъ, ни Отца
кто знаєтъ токмо Сынъ и ємуже аще
волить Сынъ открыти.“ — Тоже и
намъ треба тую науку лишь прийняти

и вѣровати, бо науки тои не вымы-
 влили люди анѣ ей не вѣдкрыли, но
 объявивъ ю людямъ самъ Богъ. Такъ
 научавъ насъ І. Христосъ, такъ
 принялисьмо вѣдъ Апостолѣвъ, такъ
 передали и утвердили вселенскій со-
 боры и Учителѣ Церкви; такъ утри-
 муе наша св Церковь; за тую
 вѣру св. мученики кровь свою про-
 ливали. Такъ одже и мы маемо вѣ-
 рити а не иначе, бо хто иначе
 зачне мудровати своимъ слабымъ ро-
 зумомъ о найвызшѣмъ таинствѣ св.
 Троицы, той себе самъ осудить на
 вѣчнѣ муки, той погибне вѣвѣи.

Злый и добрый примѣръ.

(Написавъ Г. А. П.

Зѣйшли ся до купки пастухи на полю,
 а оденъ изъ нихъ сказавъ до всѣхъ: „Зло-
 жѣмъ ся цо 5 крайцарѣвъ на горѣвку и

справмо собѣ баль!“ — На тотѣ слова
 ѡдозвавъ ся другій : „По пять крайцарѣвъ
 то за много на насъ, бо выпивши всю го-
 рѣвку, котру кушимо за складкову суму,
 поемъ ся и спаде на насъ ганьба. До-
 сить буде для насъ сложити ся по два
 крайцарѣ.“ — „Ха, ха, ха!“ сказавъ пер-
 шій пастухъ. „И щожъ то злого упити ся?
 Хиба люде не пють и не упиваютъ ся?“
 — „Та що изъ того що люде упиваютъ
 ся, а я все таки боюсь упити ся, бо мене
 учивъ батько, щобы я пити не учивъ ся,
 а коли я разъ прійшовъ ѡтъ сосѣда пя-
 ный, то за то дѡсталось менѣ добрыхъ
 шѣсть палиць.“ — „Ха, ха, ха!“ зарего-
 тавъ ся первый пастухъ. „Твои палицѣ
 уже давно загоили ся, а днесъ ты собѣ
 на злѡсть порядно пѡдпый, а татови бити
 не дай ся, бо твоѣй тато также часто упи-
 вавъ ся подѡбно якъ и всѣхъ насъ батьки.
 „Коли они пють, то пиймо и мы.
 Якъ они намъ прикладъ даютъ, такъ и мы
 дѣлаймо.“ — И послухали того искусителя
 всѣ пастухи; они сложили на горѣвку по
 5 кр. и порядно понапивались.

*

*

*

Одень кравецкій майстеръ удержовавъ
 у себе двоухъ челядникѡвъ и трехъ хлоп-
 цѣвъ (терминаторѡвъ). Разъ въ субботу въ

вечеръ, коли майстеръ съ женою поѣшли собѣ яко кумы на крестины, а оба челядники на прогулку за мѣсто, сказавъ оденъ терминаторъ до другихъ : „Хлопцѣ ! а що же то мы будемъ такъ пѣти ? Поѣшовъ майстеръ гоститись, поѣшли забавитись и челядники, а мы що ? Чи мы легше робили якъ они ? Ану справмо собѣ балъ.“ — „Ба каже другій терминаторъ не штука тобѣ говорити о балю, но штука въ тѣмъ, чимъ его справити ? Маєшь якѣ гроши ? У насъ двоохъ нема и зломаного крайцара.“ — „Велике дѣло роздобути пару шѣстокъ ! Якъ робить майстеръ, щобъ бѣльше гроша мати, тѣмъ робѣмъ и мы. Скѣлько то всякой матеріи людской прилипло при нашѣмъ майстрѣ ! Дивѣтъ тамъ на шафѣ звязанѣ всѣ тотѣ кусники, кстрѣ мавъ майстеръ ѣдати сторонамъ, а не ѣдавъ. Я выберу изъ нихъ пару файныхъ кусникѣвъ и продамъ шапкареви, а купивши фляшку розольки справлю вамъ балъ, чи згода ? — „Згода, кликнули товаришѣ, и помогли ему vybrати пару хорошихъ кусникѣвъ сукна на шапки. Укравши часть краденыхъ сукнятъ справили собѣ хлопцѣ пѣцкій балъ.

*

*

*

На селѣ прійшовъ Гринь до сосѣдной хаты вечеромъ до своихъ двоихъ товаришѣвъ, Пилипа и Федора, и сказавъ имъ съ тиха: „Пречуднѣ яблока въ садѣ нашего писаря. Онъ поѣхавъ пѣдъ нѣчь до мѣста, то пѣдемъ въ ночи въ садъ и нарвемъ собѣ тыхъ яблокъ повнѣ пазухи.“ — „Иди самъ красти яблока,“ ѣтповѣвъ Пилипъ. Мы не пѣдемъ, бо мы боимъ ся и писаря и тата. Або зловить насъ кто въ садѣ, то буде бити, або увидить тато, що мы красти ходили, то пскарае насъ дуже. Ёсли намъ крадежъ не удасть ся, назвуть насъ въ селѣ злодѣями.“ — „Дурный хлопче! И ты бы того стыдавъ ся? Або ёсть кто въ селѣ не злодѣй? Не чувъ ты за писаря, що ѣнъ якѣсь громадскѣ грошѣ закравъ на суму 200 зл. и ничъ ёму злого не сталося? А думаешь собѣ що я не видѣвъ васъ обохъ тамтой ночи съ вашимъ татомъ на полю якъ вы всѣ три разомъ пшеницю въ плахты вязали и домѣвъ несли? Ёсли тато вашъ учивъ васъ красти пшеницю, то чому не було бы вамъ вѣльно пѣйти со мною въ садъ писаря на яблока.“ — На таке искушенѣ усмѣхнулись хлопцѣ и пѣшли красти яблока, бо боялись, щобы ихъ Гринь не выдавъ за крадежъ пшеницѣ.

Изъ всего выше сказаного видно

всѣмъ, до чого допроваджує злий примѣръ; онъ доводить тѣлько до злого: За лихимъ примѣромъ родичѣвъ пїякѣвъ учились пїяньству и ихъ дѣти-пастухи, а ѣтъ злѣдѣя-кравця, ѣтъ несовѣстнаго писаря и ѣтъ злѣдѣя-господаря учились красти терминатори и сельскї дѣти.

А горе тому чоловіку, котрый яко старшїй самъ зле творить и злѣму молодшихъ навчає. И хотя бы старшїй молодшихъ словами добре учивъ, а примѣромъ свимъ противно дѣлавъ, то вина его була бы велика, бо словна наука ино порушує чоловіка, а примѣръ — онъ таки силою тягне каждого за собою. Що за пожитокъ бувъ изъ того що батько пастуха (свого сына) за пїяньство картавъ, коли своимъ пїянствомъ злий примѣръ ему дававъ? Сынъ всетаки на горѣвку грошѣ давъ и упивъ ся.

А якъ злий примѣръ старшихъ молодѣжь пеує, такъ сновъ вліяє добрый примѣръ старшихъ на молодѣжь чудотворно добре. Прото и говорить І. Христось: „Такѣ да просвѣтитъ ся свѣтъ вашъ предъ чѣловѣки, яко да видять ваша добрая дѣла и прославятъ Бога, и же на небесѣхъ.“

Боже мѣй! Если родителѣ и опѣкуны, и въ загалѣ старшїй дома, всегда, и при

найпильнѣйшій роботѣ, рано и вечеръ молитвы набожно стоячи або клячачи, на изусть або изъ книжочки, ѡтмѣвляють а въ недѣлѣ и свята безъ важной причины церковь не опрескають, — чи може то не впливати добре и спасительно на дѣти и на другу молодѣжь? Прото всѣ вы старшія якого званія и стану молѣть ся старанно и побожно всегда рано и вечеромъ и посѣщайте прилѣжно ваші церкви передъ полуднемъ и пополудни.

Если родителей и опѣкуны и всѣ тоті, котрі учителямъ званіе мають николи не перепивають ся и пиянствомъ себе не змерзять, а изъ употребленія напитковъ не роблять собѣ звычай, установу, конечность, то они мають повне право жадати ѡтъ молодежи, чтобы они въ юности на напитки не лакомились и до нихъ не приучивались. А молодѣжь, котра по примѣру старшихъ ѡтъ напитковъ сторонила, и ними ни своего здоровья ни своей моральности не подѣкопала, есть многонадеждна и великій буде изъ неі пожитокъ. Прото взываю васъ родителей, опѣкуны и учителя, не приучайте дѣтей до напитковъ и не дайте имъ николи примѣру лакомства на напитки и примѣру пиянства. Такой дѣмъ, таке обѣйдете, въ которѣмъ ничь не найдетъ ся неправно набутого, ничь

краденого и ничь сдѣланнаго, такіи дѣла и такіе обѣды дѣлають честь ихъ управителямъ, ихъ господарямъ. Если родители, опѣкуны и учителя дѣлають молодежь въ томъ учать, чтобы они ничь чужого собѣ не присвоили и ничь чужого (взятого чи найденного) домѣна на власность не принесли; если они ихъ за кражи строго карають, а саміи найсвятѣйшіи примѣры имъ даютъ, какъ чужое добро почитать, то изъ такой науки, словомъ и дѣломъ, строятся спокѣйные и блаженныя житія — щастіе людей на земли и на небѣхъ.

А якіи горады вселяются въ тѣ родины, въ которыхъ дѣти не чуютъ отъ старшихъ ни брѣдливыхъ словъ, ни проклятій, ни сварней, ни матеркованія, и въ которыхъ не видятъ между старшими неприличныхъ поступковъ, всякихъ грѣшныхъ любезничаній, и всякихъ побоевъ и пролитій крови. Правдивая любовь между мужами и ихъ женами, згодливое и безмолвное ихъ житіе — се пречудный примѣръ для ихъ дѣтей. Отъ добрыхъ и честныхъ родителей не зѣпаються дѣти, а незѣпавшіе злыми примѣрами дѣти не будутъ родителямъ концемъ (смертѣю) ино будутъ имъ вѣнцемъ, т. е. щастіемъ.

У всѣхъ родителей, опѣкунѣвъ и учителей суть якіи-то обовязки. Тѣ обовязки суть неразъ дуже прикрѣи и неприятнѣи, но они суть пожиточнѣи и приносять дохѣдъ (утриманѣ,) прото суть они святѣи, ихъ треба точно и вѣрно сповняти. Всѣ, ко трѣи свои обовязки, точно и вѣрно сповняютъ, даютъ молодежи найкрасшій примѣръ почитаня принятыхъ на себе обовязкѣвъ, и могутъ надѣятись що ихъ дѣти будутъ тоже совѣстными исполнителями своихъ обовязкѣвъ а про то и полезными людьми.

Исправленє ошибокъ. Въ ч. 3 „мис. кн.“ изъ т. г. має бути на стр. 22 въ ст. 5 ѡтъ долу вмѣсто „може“ слово тоже; въ ч. 4. на стр. 27 въ ст. 2 ѡтъ долу вмѣсто „ливали“ слово: пивали; на стр. 28 треба додати запятую въ стр. 10 по словѣ „свѣтскому,“ а въ стр. 11 по словѣ „васъ“; въ ст. 3 на стр. 28 въ ст. 3 ѡтъ долу має бути вмѣсто „тожь“ слово „тотъ.“

Г. А. П.

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дзеровичъ.

(Дальше.)

3. Чашочки и дзвѣночки.

73. Пыт. Що понимаемъ пѣдъ чашочками, або ампулками?

Отп. Суть то збаночки шкляннѣ або металевѣ на вино и воду, уживанѣ при службѣ Божѣй.

74. Пыт. На чѣмъ спочивають тѣ чашочки?

Отп. Тѣ чашочки стоятъ на тарелци, на котрый сплывае вода котрою змывае священникъ свои руки при богослуженю.

75. Пыт. До чого служатъ малѣ дзвѣночки при престольнѣй?

Отп. Тѣ дзвѣночки звертають увагу вѣрныхъ на найважнѣйшѣ части св. Литургіи именно на пресуществованіе и на причащеніе.

Подѣбну цѣль має и дзвѣночекъ умѣщенный коло дверей закрестіи, котрымъ дае ся знакъ розпочати службы Божой.

4. Кадильница и Лодка.

76. Пыт. Що то есть кадильница?

Отп. Кадильница (ѣтъ „кадила“) есть той сосудъ, въ котрѣмъ курить ся кадило, пѣдчасъ рожличныхъ богослуженій.

77. Пыт. Що то єсть лодка?

Отп. Лодка — названа ѿт своєї по-
дѣбности до лодки (човенця) — єсть со-
судъ, въ котрѣмъ переходуєсь кадило.

Въ лодцѣ находятъ ся ложочка, котрою насы-
паєсь кадило на огонь.

78. Пыт. Для чого уживає ся при бо-
гослуженяхъ такъ часто кадило?

Отп. Длятого:

1. щобы возвеличити и почтити Го-
спода Бога. Вже въ Іерусалимѣ стоявъ
яко преобразъ кадильный олтарь, на ко-
трѣмъ жертвовалось Богу кадило; такожь
и три мудрцѣ зъ востока принесли Іису-
сови кадило, щобы єго яко Бога звелечити;

2. Яко символичный знакъ, щобы нашѣ
молитвы вносились такъ въ небо якъ
клубы кадила вносять ся пѣдъ звѣдъ
церковный;

3. щобы нашѣ молитвы такъ були прі-
ятнѣ Господу Богу, якъ кадило для на-
шого носа.

„Да исправится молитва моя, яко кадило предъ
тобою“. (Пс. 140, 2).

Б. Кропило, мирницѣ и сосудъ
до Литіи.

79. Пыт. До чого служитъ кропило?

Отп. Кропило служитъ до кропленя
св. водою; оно єсть звычайно зъ лика;

але може бути такожъ сръбна выжолоблена кулька зъ дѣрками, въ котроѣ есть умѣщена губка до вмачаня въ воду.

80. Пыт. Що то суть мирницѣ?

Отп. Мирницѣ суть то двѣ невеликіѣ посудины, зробленіѣ на подобу пушки, часто зъ собою сполученіѣ зъ накрывками. Въ одной переходуе ся елей оглашенныхъ, а въ другій св. Миро, котріѣ уживають ся при удѣлюваню св. Тайнъ крещеня и миропомазаня. Звычайно буває на накривкахъ напись Є. (Елей) и М. (миро).

81. Пыт. Що уживаеь при литіи?

Отп. До литіи выносить ся до благословенія хлѣбовъ сосудъ на котрѣмъ суть умѣщеніѣ крестъ, двѣ свѣчки, мисочка на пшеницю, пѣдставка на пять хлѣбѣвъ и сосудки на шкляночки зъ елеемъ и виномъ.

Есть еще иншіѣ менше важніѣ посудины церковніѣ якъ сточокъ до свѣченя, свѣчогасъ, до гашеня свѣтла; патичокъ металевый до мированя на всенощномъ, и т. п.

(Дальше буде).

Золоті зерна для хлѣборобѣвъ

— для —

збогаченя ся въ дочастности и вѣчности.

Юліанъ Джеровичъ.

Пяте золоте зерно.

Не будь хробакомъ земнымъ.

Селяне! вы знаете що за сотворѣне той хробакъ земный, бо майже що дня маєте случайнѣсть его бачити. Тѣ звѣрятка повстають и жіють въ земли, порушають ся и перебувають въ земли, жруть и ѣдпочивають въ земли, гинуть и зникають въ земли. Они не знаютъ о нѣчимъ, не мають нѣчого и не шукають нѣчого иншого якъ землю, и лише все землю та землю.

На жаль есть много хлѣборобѣвъ подобныхъ до тыхъ робакѣвъ. Они не думаютъ про нѣчо иншого, якъ лишь про землю, они не говорятъ о нѣчимъ иншѣмъ якъ лише о землѣ, они ни-

шать свое здоровье около той земли, они не имеют иного бажаня якъ лишь поспѣдати якъ наибольше земли, поля, луговъ и левадъ. Поле, земля се ихъ перше и послѣднее слова. Сухѣ и худѣ, згорбленѣ и сонцемъ осмолени спѣшать они и шкандибають на свою рѣлю, щобы ю рыти и запрацьовуватись на смерть. Они жиють для земли, умирають для земли и надъ ихъ домовиною насиплють наконецъ купу земли. Ну теперъ здаесь земля будуть мати досыть.

Любѣ селяне! Що вы землю и еи силу цѣните, що вы ю пильно справляете и зъ неи выдобуваете пожитки и для себе и для своихъ ближнихъ, за се нѣхто васъ ганити не думает. Лише пересада въ томъ заслуге на нагану. Ты маешь и о иныхъ рѣчахъ думати, иншѣ рѣчи любити, иншѣ цѣли мати на оцѣ, а ось я тобѣ ихъ тутъ вычислю: Розважь слѣдующе:

Ты не еси лише хлѣборобомъ, але и чоловѣкомъ, отже ты повиненъ

такожь се пѣзнати, любити и робити до чого ты яко чоловѣкъ маєшь и способнѣсть и склоннѣсть и званіе, отже думати и розумѣти, слухати и оповѣдати, тѣшитись и сумувати якъ се межи добрыми и розумными людьми водить ся.

Ты маєшь ближнихъ, о котрыхъ работѣ и захованю ты повиненъ такожь денецо знати; въ ихъ добрѣмъ починаню и добрыхъ намѣреняхъ ты повиненъ участь брати, до котрыхъ добра ты повиненъ такожь причинятись. Ты маєшь якусь близшу и дальшу родину, котру ты повиненъ знати, о котрої поводженю ты повиненъ звѣдатись, имъ помагати и за помершихъ молитись.

Ты не лише рѣльникъ, але и христіанинъ! Отже правды христіаньскі повиненъ ты добре знати, обовязки христіанина мати все передъ очима, чесноты христіаньскі собѣ присвоювати и дѣла доброго христіанина виконувати. Яко членъ уста-

новленою ѿ Христа католицкою церквѣ маєшь ты ту церковь шанувати и любити, єи науку знати, єи заповѣдей тримагись, єи напѣмнєнь слухати, на єи богослужєню бути присутнымъ, старатись о єи розширенє и єи хвалу. Ты повиненъ для свого духовного ѡтсвѣженя купити собѣ ѿ часу до часу якусь побожну книжочку, за-пренумерувати якусь церковну газету прим. „Посланника“ и „Книжочки мисійнѣ“; то на мѣсяць не вынесе навѣть двѣ шѣстки а корысть для душѣ може бути величезна, и прїятно проведєшь часъ!...

Ты такожъ єсь и членомъ, дитиною руского народу, тому ты и рускѣй родинѣ повиненъ посвятити часть твоего житя. Ты повиненъ бути патріотъ а не або хрунь-пѣдлизникъ, що за мыску сочевицѣ, дреглѣ, ковбасу продаєшь рѣдну руску нєньку, або дурный темный мужикъ-недбайко, котрому все одно, що около него дѣєсь, кобы лише черево повне

було! Таке жите то псяче жите, не варте чоловіка! Отже не будь хробакомъ землерыйцемъ, але добрымъ ближнимъ и добрымъ христіяниномъ и ревнымъ Русиномъ патріотомъ! а тогды знай що и тебе „хлопа“ кождый пошанує, кождый тобѣ честь ôдасть, бо ты на се заслуживъ, бо ты того варта!

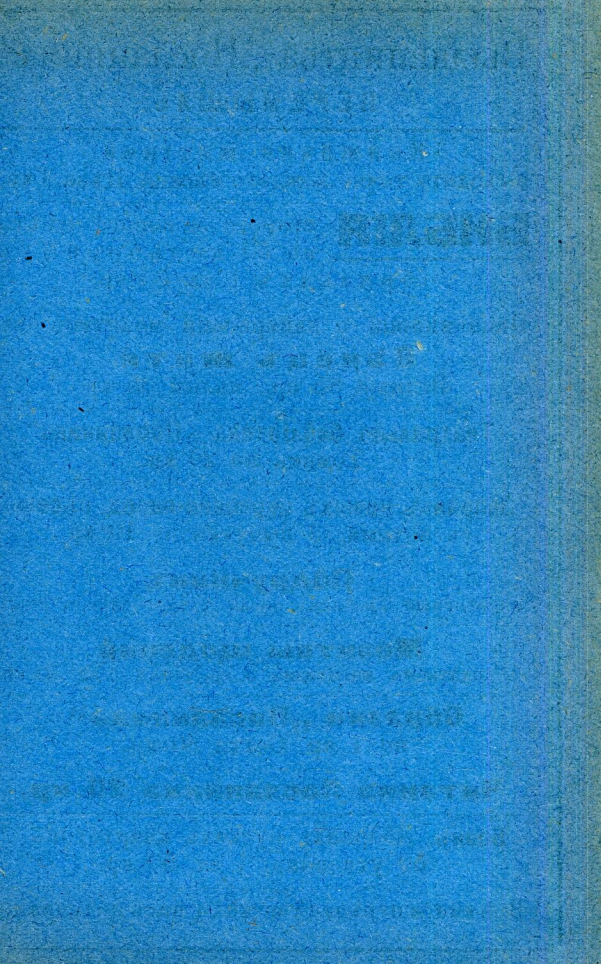
Для старыхъ и молодыхъ.

Искушає тя діяволь до злого, взывай имени „Іисусъ“ и кличь: „Іисусе, котрыйсь вѣтрамъ и бурямъ на морю повелѣвавъ, щобы ся успокоили, повели и сатанъ, щобы ôтступивъ ôтъ мене. Тажъ цѣле пекло дрожить передъ Твоимъ найсвятѣйшимъ именемъ.

Св. Антоній.

Учѣть ся ôтъ мене, бо єсмь тихій и смиренного сердца, а найдете супокѣй душамъ вашимъ, каже І. Христось.

Выдавництва „Посланника“ ПЕРЕМЫШЛЬ.

Книжочки мисійні
выходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Найновѣйшій и найкрасшій молитвословъ
Вѣнецъ жита
Великій 85 кр., малый 35 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“
Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Пѣдручникъ
скороченый Требникъ, по послѣ ухвалѣ синода 2 зл.

Молитвы щоденні
съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“
по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

Боянь. Збѣрникъ русскихъ квартетовъ
(50 утворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

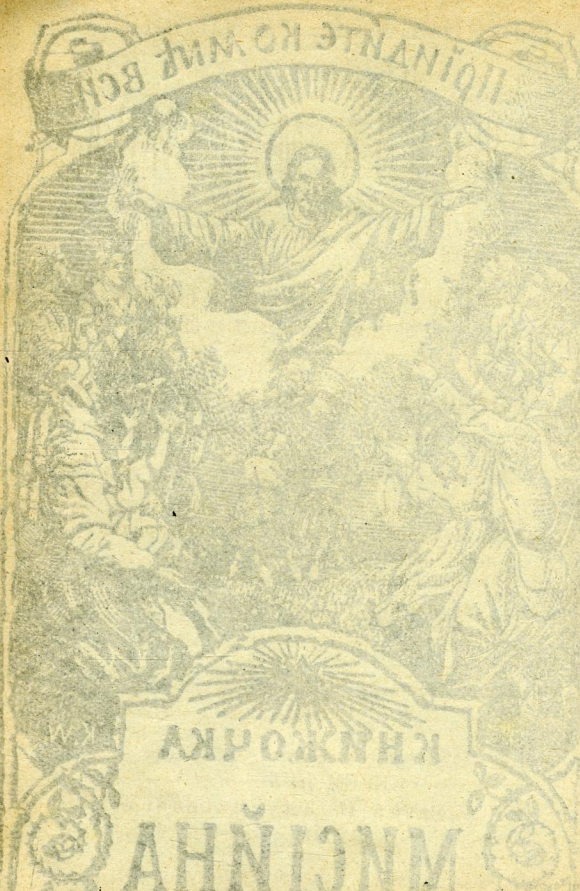
Всѣ книги церковныя можна у насъ получить.

ПРІЙДИТЕ КО МНѢ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

ПІДПИСАТЕ КОМУСЬ ВСН

КННКОДКА

АННІСІННА

Рѣкъ 1901.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число шесте.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ПЕРЕМЫШЛИ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

ВЫХОДЯТЪ КАЖДОГО МѢСЯЦА И КОШТУЮТЪ РѢЧНО:

по 10 що мѢСЯЦА: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѢСЯЦА: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посылае ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ЗЪ ПЕЧАТНѢ Н. ДЖУЛЫНСКОГО.
1901

Сѣвачь евангелскій.

Сѣвачь евангелскій.

„Одинъ чловѣкъ выйшовъ сѣяти. А коли сѣявъ, одно зерно упало при дорогѣ и его здоптали, а птицѣ собирали его. Друге зерно пало на камѣнь, зѣйшло вправдѣ, але коли сонце пригрѣло, усхло, бо не мало вохкости. Инше зерно пало въ терне, выросло але не принесло плода, бо терне придусило его. Наконецъ инше зерно пало на землю добру, и выдало овочъ стократный.“

Оповѣвши се Іисусъ закликавъ голосомъ великимъ: „кто має уши слухати, най слухае.“ На просьбу ученикѣвъ Іисусъ Христосъ объяснивъ ту притчу въ слѣдующій способъ: „Зерно есть слово боже. То що пало при

дорозѣ, суть тѣ люди, котрі слухають вправдѣ слова божого, але не приймають его до серця; и приходитъ дїаволь и выдирає его зъ серця ихъ, щобы не були спасенї. Друге зерно, що пало на камѣнь, суть тѣ люди, що слухають слова божого и радостно его приймають, але слово не пускає кореня, отже они черезъ якїйсь часъ вѣрують а въ часъ покусы ѡтпадають. Инше зерно, що пало межи терне, суть то люде, що слухають слова божого, але журбы житя, богатства и роскоши притлумляють его, що не приносить плоду. Наконецъ зерно що пало на землю добру, суть тѣ, котрі добрымъ и щирымъ сердцемъ слухають слова божого, задержують его и плодъ приносять въ терпеливости.“

Символь вѣры.

Тайна священства.

I. Христось установивъ апостоловъ священниками давши имъ власть слово Боже проповѣдати, тайны удѣляти, св. літургію вѣдправляти и вѣрными управлять. Такимъ чиномъ зробивъ ихъ настоятелями въ Церквѣ. Щобы тая власть не скѣнчила ся зъ ихъ смертію, установивъ Господь тайну священства, видимый знакъ, а хто его приймає, одержує власть священичу и особлившу ласку до достойного повненя той власти.

Тайну священства удѣляють лишъ епископы, дѣйстнѣ наслѣдники Христовыхъ апостоловъ, а тайна та має три степени: степень епископа, священника и діакона. — Всѣ тѣ три степени установленіи Іисусомъ Хр. Зъ часомъ установила Церковь низшій степени священства: пѣддіакона, четця и пѣвця до повненя послугъ въ

церквѣ. Повну власть апостольску має епископъ, єѣ въ меньшомъ объемѣ, має священникъ, а дїяконъ служити до помочи епископови и священникови.

Уже въ старомъ Завѣтѣ установивъ Господь священство. Першимъ намѣстникомъ Господа въ народѣ избраномъ бувъ Мойсей. Мойсей посвятивъ Аарона на первосвященника, сыновъ его на священникѣвъ а прочихъ зъ поколѣня Левія на слугъ святынѣ. Противъ Мойсея збунтували ся Корей, Датанъ и Авиронъ зъ 250 левитами. Они захотѣли присвоити собѣ власть священничу и казали: „Чи не весь нарѣдъ єсть святой? Якою властію выносите ся понадъ божій нарѣдъ?“ Мойсей сказавъ, щобы на другій день принесли зъ Аарономъ жертву кадила. Трохъ головныхъ бунтовникѣвъ покаравъ Богъ такъ, що земля розступила ся пѣдъ ихъ ногами и пожерла ихъ зъ наметами а зъ неба зѣйшовъ огонь и убивъ тыхъ 250, що принесли жертву кадила.

Щобы на будуче не було въ народѣ спору о священство сотворивъ Богъ чудо. Дванайцять поколѣнь зложило въ святинѣ по палицѣ. На другій день всѣ побачили що лише палиця поколѣня Ааронового зацвила на знакъ, що лишъ зъ сего поколѣня мають бути священники.

Въ 700 лѣтъ передъ Іисусомъ Хр. панувавъ въ царствѣ юдейскѣмъ царь Озія. Зъ початку праведный, згордѣвъ опѣсля и присвоѣвъ собѣ урядъ священничій. Але Богъ покаравъ его тымъ, що пѣдчасъ жертвы кадила, яку приносивъ, выступили струпы на чолѣ его. Всѣ бачили въ тѣмъ знакъ кары Божой а царь вийшовъ чимъ скорше зѣ святинѣ. Обложеный струпами на цѣлѣмъ тѣлѣ мешкавъ въ особнѣмъ домѣ и тамъ умеръ на ту хоробу.

Старозавѣтныи пророкъ Малахія предсказавъ, що прійде часъ, коли устане священство старозавѣтне а настане нова Жертва и нове священство. Коли Спаситель умиравъ

на крестѣ, роздерла ся занавѣса въ церквѣ Єрусалимскоѣ а се бувъ знакъ що се мѣсце тратить свое посвящене и значѣнс. „Якъ мене пославъ Отець такъ я васъ посылаю“ сказавъ Христосъ до апостоловъ и до того св. уряду, якій Самъ повнивъ пригото-влявъ апостоловъ три роки. Той урядъ учителя, священника и пастыря, передавъ имъ, а въ день Зеленыхъ Святъ збславъ на нихъ св. Духа, котрый ихъ посвятивъ на сей чинъ. Водъ тои хвилѣ повнили Апостолы власть священичу. Они дббрали собѣ до помочи 72 учениковъ а зъ помѣжъ нихъ выбрали при помочи св. Духа Маттея апостоломъ на мѣсце Юды. Але праця поббольшала ся, бо множило ся число вѣрныхъ тожъ апостолы завбзвали громаду, щобы выбрала собѣ сѣмъ мужѣвъ, а на нихъ апостолы вложили свои руки а молячи ся посвятили ихъ на своихъ помѣчниковъ. Ихъ названо дїяконами.

Апостолы выбрали своихъ наслѣ-

дникѡвъ и удѣляли имъ тайны священства молитвою и положеніемъ на нихъ рукъ. Такъ передъ першою подорожію св. Павла, апостолы зѡбрались въ м. Антіохіи, постили и молячи ся вложили на Павла и Варнаву руки и такъ ихъ посвятивши, вѣдправили ихъ, щобы проповѣдали євангеліє. Передаючи власть священічу своимъ выбравымъ и достойнымъ того наслѣдникамъ, не тратили саміи своєї власти а имъ передавали такъ, що тѣ мали власть на иншимъ тую тайну удѣляти такъ, якъ вѣдъ одной свѣчки запалаясь бѡльше, хотя тамта передаючи свѣтло прочимъ, сама свѣтла не тратить.

Св. Павло постановивъ Тимоѡея епископомъ Ефезу а Тита епископомъ Креты зъ тымъ, що давъ єму власть другимъ св. тайну священства удѣляти. Обохъ тыхъ епископѡвъ поучає св. Павло, якѣ прикметы має мати сей, котрый хоче прияти тайну священства.

10
Иисусъ Хр. говоривъ, що кожду зневагу заподѣяну апостоламъ и ихъ наслѣдникамъ, уважае за зневагу себе: „хто вами гордить, мною погорджае“, а св. Павло ось якъ коротенько высловлюе ся о священникахъ: „Такъ нехай розумѣють о васъ люде, яко о слугахъ Христовыхъ и строителяхъ Тайнъ божихъ.“ Першій христіане вѣдносили ся зъ великою почестію до апостолѣвъ. Громада вѣрныхъ въ Єрусалимѣ молилась горячо, коли Петро сидѣвъ въ вязницѣ а вельми радѣла, коли вѣнъ выйшовъ на волю.

Гарный примѣръ почитаня священника, бачимо въ исторіи переслѣдованя св. Павла. Завѣзванный передъ жидѣвску високу раду стае Павло боронитись а жидѣвскій первосвященникъ Ананія казавъ его бити по лицу Невинный апостолъ сказавъ тогдѣ: „Побе тебе Богъ, побѣлена стѣно“. Коли тѣ що стояли при нѣмъ сказали ему, що здословить самому архіереє-

ви, Павло скоро оправдавъ ся мовлячи: „Не знавъ я брата що се архієрей, я знаю, що въ св. письмѣ написано: „Князеви народу твого не будешь злословити.“

На соборѣ въ Никее (325 р.) подано цѣсареві Константинові В. богато зажалень на духовныхъ. Цѣсарь не отворивъ жадного, але зобравъ разомъ и запечатавши своимъ перстемъ вкинувъ въ огонь. Вѣнъ сказавъ, що грѣхи духовныхъ не повинно розголошуватись, бо они моглибы дати причину згѣршеня. „Колибы я здыбавъ духовного на грѣшнѣмъ чинѣ, казавъ сей цѣсарь, окрывъ-бы я его своимъ цѣсарскимъ плащемъ, що бы его заслонити передъ очима свѣта“.

Коли почувешь о священнику щось злого, памятай, що вѣнъ є твоимъ духовнымъ отцемъ. Послѣдуй двомъ честнымъ сынамъ Ноя, окрый наготу свого отця плащомъ любви и мовчання а збѣде на тебе благословеніє Боже подѣбно якъ на Сима и Яфета.

Поученє о чистилищи.

Пише о. Д. Р.

Вѣдъ найдавнѣйшихъ часѣвъ було въ христїянсько-католицкѣй Церквѣ „Богослуженє о усопшихъ“ въ великомъ почитаню. Божь и сама св. Церковь, наша мати, на-поминала завсѣгды своихъ вѣрныхъ дѣтей, щобъ памятали о душахъ своихъ братѣвъ и сестеръ терпячихъ въ чистилищи. Она кличе до насъ словами св. Апостола Павла (Евр. 13, 3), Поминайте юзники, аки съ ними связаны т.зн. помянѣть пѣйманныхъ въ неволю, мѣбысьте самѣ були зъ ними пѣйманѣ. Ударить небавкомъ и для васъ година, въ котрѣй знайдете ся на тѣмъ самѣмъ мѣсци, вѣдки будете благати о помѣчъ. Зробѣть теперъ для нихъ те, що хотѣлибысьте, щобы и для васъ колись учинено.

Для скрѣпленя и побѣльшеня того набоженства о усопшихъ пѣзнаймо суть чистилища и способы, якими можемо помогчи душамъ въ чистилищи зѣстающимъ.

Що то єсть чистилище, и що учить св. Церковь о нѣмъ?

Чистилище єсть пѣсля науки св. католицкои Церкви мѣсце и станъ, въ котрѣмъ зѣстають душѣ помершихъ въ ласцѣ Бо-

жѡй тыхъ, котре маюгъ очистити ся вѡдъ
простительныхъ грѣхѡвъ и вѡдпокутовати
дочаснѣ кары за грѣхи. Терпячѣ въ чи-
стилицѣ душѣ дѡзнають полекши
черезъ молитву и жертву св. Літургїи.
Католицка Церковь учитъ такъ: Слѣбъ
хто сказавъ, що по отриманю ласки освя-
чаючи прощає ся кождому каючомуся
грѣшникови вся вина, и заслужена вѣчна
кара такъ нищитъ ся, що не позѡстає
ѣму вже жадна вина дочасной кары, котру
мусѣвъ вѡдпокутовати тутъ або на бу-
дуче въ чистилищѣ, закимъ буде дозво-
ленный ѣму вступъ до неба, нехай буде
„анатема“ (т. зн. нехай буде выключенный
вѡдъ вспѡльности зъ св. Церквою) (Соб.
Трид. 6. зас. кан. 30). А въ 25. зас. у-
чить: Тому що католицка Церковь, поу-
чена вѡдъ св. Духа, пѡсля св. Письма и
древного преданїя Отцѣвъ на св. Собо-
рахъ и теперъ въ сѣмъ загальнѡмъ цер-
ковнѡмъ Соборѣ учила, що истнує мѣсце
очищеня (чистилище) и що душамъ тамъ
позѡстающимъ подає ся помѡчь черезъ за-
ступництво вѣрныхъ, а особливо черезъ
благоугодну жертву св. Літургїи, тожь ве-
литъ св. Соборъ епископамъ ревно старати
ся, щобъ въ сю спасительну вѡдъ св. От-
цѣвъ и св. Соборѡвъ передану науку о

чистилицѣ вѣрніи Христовѣ вѣрили, єи
тримали ся, учили и всюды голосили.

Зъ выше сказаного слѣдує, що св.
Церковь, котра єсть пѣсля слѣвъ св. А-
постола Павла (І. Тімоѣ. 4, 15), церковь
Бога жива, стѣлпъ и утвержде-
ніє истинны, учитъ о чистилицѣ слѣ-
дуюче: Истнує мѣсце очищевя, где душѣ
зѣйшовшій въ ласцѣ Божѣй зъ сего свѣта,
мусять позѣстаючу ще вину дочасныхъ
каръ вѣдпокутовати; а вѣрніи на земли мо-
гутъ черезъ свое вставленє ся, особливо
же черезъ жертву св. Літургії прійти за-
держанымъ тамъ душамъ въ помѣчь.

(Дальше буде.)

НАШЪ ОБРЯДЪ.

Юліянъ Дзеровичъ.

(Дальше.)

В. Церковній книги.

1. Церковна мова.

82. Пыт. Якои мовы уживає наша
Церковь при своихъ богослуженяхъ?

Отп. Наша Церковь уживає мовы церковно-словянської.

83. Пыт. Чи говорить кто теперъ тою мовою?

Отп. Нѣ! тою мовою нѣкто теперъ не говорить; се єсть мова мертва, подобно якъ мова латинська, грецка и єврейська.

84. Пыт. А кто говорилъ тою мовою?

Отп. Тою мовою говорили Славяне, що жили въ Болгаріи въ IX. вѣцѣ и самі себе называли Словянами, а своій языкъ словенскимъ. Мы той языкъ называемъ старословенскимъ для ѡтрѡженія ѡтъ новословенского, котрымъ нынѣшній Словенцѣ говорятъ.

85. Пыт. А чому той языкъ называемъ церковно-славянскій?

Отп. Бо той языкъ старословѣнскій, бо той языкъ старословѣнскій до богослуженія. Бо той языкъ ввели словянскіи Апостолы, брата св. Кирилъ и Методій, а въ книгахъ церковныхъ и называєсь теперь церковно-славянскій.

86. Пыт. А кто вприводивъ языкъ старословянскій до богослуженія?

Отп. Той языкъ ввели словянскіи Апостолы, брата св. Кирилъ и Методій, а въ книгахъ церковныхъ и называєсь теперь церковно-славянскій.

87. Пыт. А чому уживаєсь при бого-

служеню мовы мертвои, церковно славянської?

Отп. 1. Бо тая мова не змѣняєсь якъ живій мовы щоразъ, и тому наука церковна не може зѣпсутись такъ легко;

2. Бо въ такій спосѣбъ показуєсь єднѣсть нашої церкви черезъ одну мову при богослуженю, бо инакше то малибъ Бойки иншу службу Божу, инакшу Гуцулы, инакшу Подоляне, инакшу Лемки, бо мовы они хоть рускій але рѣжнять ся въ многѣмъ ѡтъ себе.

3. Бо для пѣднесеня духа вѣрныхъ о много лучше єсть, коли богослуженє править ся не въ щоденнѣй, звычайнѣй мовѣ, и прото усуваєсь єи ѡтъ профанаціи (безчещеня.)

2. Церковѣ книги.

88. Пыт. Що розумѣємо пѣдъ церковными книгами?

Отп. Пѣдъ церковными книгами розумѣємо тѣ книги, котрѣ уживають ся при богослуженю.

89. Пыт. Якѣ маємъ книги церковнѣй?

Отп. 1. Евангеліє. 2. Апостоль. 3. Псалтырь. 4. Литургіконъ. 5. Часословъ. 6. Миней. 7. Тріодъ. 8. Октоихъ. 9. Ирмолы. 10. Требникъ. 11. Парастасникъ. 12. Акафистникъ. 13. Типикъ.

90. Пыт. Що то єсть Евангеліє (яко книга)?

Отп. Єсть то велика книга, оправлена хорошо въ сафіянъ, аксамить, сръбло або золото и въ нѣй мѣстять ся чотыры евангелія: Матѳея, Марка, Луки и Іоанна.

91. Пыт. Якъ єсть подѣлене евангеліє?

Отп. Евангеліє єсть подѣлене властиво на главы; але для ужитку щоденного єсть оно подѣлене на зачала (*περιχοπή*) котрѣ псказують, где зачинає ся читати часть припадаюча на день або свято, и они суть роздѣлені на поодинокі въ роцѣ.

92. Пыт. Що мѣститъ ся въ книзѣ „Апостоль“?

Отп. Въ книзѣ Апостоль мѣстять ся „Дѣянія Апостольскі“ списані св. Лукою, чотырнайцять посланій св. Павла и сѣмъ соборныхъ.

92. Пыт. Якъ єсть подѣленный Апостоль до ужитку богослужебного?

Отп. Апостоль єсть такожь подѣленный на зачала.

94. Пыт. Що мѣститъ въ собѣ псалтырь?

Отп. Псалтырь мѣститъ 150 псалмѣ т. є. пѣсней набожныхъ уложеныхъ св. Давидомъ и другими боговдохновенными людьми старого завѣта.

95. Пыт. Якъ есть подѣленный псалтырь?

Отп. Псалтырь есть подѣленъ на 20 катизмъ т. е. сиджень, бо при читаню псалтыра можъ було сидѣти.

96. Пыт. Що то есть Літургіконъ або Служебникъ?

Отп. Літургіконъ або служебникъ есть то книга котра мѣститъ въ собѣ Літургіи св. Іоанна Златоустого, Василия Великого и Службу Преждеосвященныхъ, св. Григорія великого.

97. Пыт. Що есть еще въ Служебнику, кромѣ тыхъ трехъ службъ Божихъ?

Отп. Для догôдности священникôвъ суть еще тропарѣ, кондаки, прокимены, апостолы, евангелія и мѣсяцесловъ цѣлого року, а навѣтъ зъ Утренѣ и Вечерни то, що священники ôтправляютъ.

98. Пыт. Що то есть Часословъ?

Отп. Часословъ есть то книга, котра мѣститъ въ собѣ рядъ щоденного богослуженя (кромѣ Службы Божои), именно : Чинъ Вечерни, Повечерій, Полунощницѣ, Утрени, Часôвъ и Обѣдницѣ, а кромѣ того мѣсяцесловъ, тропари и кондаки на праздни ки подвижнѣи и неподвижнѣи, на недѣлѣи и буднѣи цѣлого року.

99. Пыт. Чи Часословъ самъ выстар-

читать до отправки вечерни, утренѣ и прочихъ богослуженій?

Отп. Нѣ. До существенныхъ частей тыхъ богослужень помѣщенныхъ въ часословѣ, додають ся еще пѣсни и молитвы въ честь праздника (т. е. Святого або якоисъ памятки зъ Божого объявленя.)

100. Пыт. Где суть помѣшеніи тѣ пѣсни и молитвы?

Отп. Тѣ пѣсни на празники **неподвижны** находятъ ся въ Минее.

101. Пыт. Колько книгъ має минея?

Отп. Минея має 12 книгъ, по числу 12 мѣсяцѣвъ въ роцѣ, а кожда книга мѣститъ въ собѣ зновъ молитвы и пѣсни въ честь святыхъ и празникѣвъ на каждый день мѣсяця.

102. Пыт. Що то есть трефологій або антологій?

Отп. Есть то скорочена минея — именно вытягъ зъ важнѣйшихъ празникѣвъ — бо не кожда церковь въ станѣ собѣ справити такую дорогу книгу.

103. Пыт. А що то есть за книга „Минея обща“?

Отп. Есть то книга где мѣстятъ ся **спѣльные** богослужения для Ангелѣвъ, пророкѣвъ, мученикѣвъ, и иныхъ угодникоѣвъ Божихъ..

104. Пыт. А где мѣстятъ ся молитвы

и пѣсни уложеніи на празники подвижніи? (зрѣвая Пыт. 100 выжше).

Отп. Тѣ молитвы и пѣсни мѣстятъ ся въ двохъ книгахъ: Трїоди постной и Трїоди цвѣтной.

105. Пыт. Якій часъ обнимае Трїодъ постна?

Отп. Трїодъ постна зачинае ся въ Недѣлю о Митарю и Фарисею, а кѣнчитъ ся въ Пятницу передъ Лазаревою суботою.

106. Пыт. А якій часъ обнимае Трїодъ цвѣтна:

Отп. Трїодъ цвѣтна обнимае часъ ѿ Лазаревой Суботы до Недѣль всѣхъ святыхъ и тому называе ся такожь пятьдесятничкомъ бо уживаесть въ часъ пятьдесятницъ (ѿ воскресенія до Зеленыхъ Святъ).

107. Пыт. Що то есть октоихъ або осьмогласникъ?

Отп. Есть то книга, котрой уживае ся въ Недѣль; а Недѣль — якъ звѣстно — суть посвященіи памяци воскресенія Христового.

108. Пыт. Чи въ октоиху есть еще инші богослуженія кромѣ Недѣльныхъ.

Отп. Суть еще богослуженія на всѣ дни тыжня; бо кромѣ того що каждый есть присвяченный якомусь святому, то ще каждый день тыжня есть посвященный

яко́йсь памя́тцѣ. Та́къ Поне́дѣлокъ е́сть посвя́ченный Ангела́мъ; второ́къ Ио́анну Пре́дитецѣ; се́реда и пѣтница́ че́сти св. креста́, четве́рь Апосто́ламъ и св. Нико́лаю а субо́та всѣ́мъ Святы́мъ и па́мяти усо́пшихъ.

109. Пы́т. Я́къ е́сть ро́злеже́ный октоихъ?

О́тп. Октоихъ, (ко́трого уложи́въ св. Ио́аннъ Дамаски́нъ) е́сть ро́зложенъ на 8 го́лосѡвъ и ко́ждый го́лосъ иде́ цѣ́лый ты́ждень, а скѡ́нчитъ ся осмы́ то за́чинае́сь на но́во першій гла́съ, а́ж до осьмого́ и та́къ да́льше.

110. Пы́т. Шчо́ е́сть ирмо́логій?

О́тп. Е́сть то́ кни́га, гдѣ́ мѣ́стятъ ся пѣ́сни церко́внѣ, у́ложенѣ́ по́дъ но́ты.

111. Пы́т. Зѣ́ ѡ́тки по́ходить на́зва ирмо́лой?

О́тп. О́тъ пѣ́сней по́мѣ́щенныхъ та́мъ, ко́трѣ́ на́зываютъ ся ирмо́сь бо́ по́казу́ють, я́къ дру́гѣ́ имъ по́добнѣ́ спѣ́вають ся.

112. Пы́т. Шчо́ мѣ́ститъ въ со́бѣ́ Тре́бникъ?

О́тп. Тре́бникъ мѣ́ститъ въ со́бѣ́́ чины́ св. Та́йны, благо́словень и освя́щенъ церко́вныхъ.

113. Пы́т. Шчо́ мѣ́ститъ въ со́бѣ́́ па́растасникъ?

Отъ. Парастасникъ мѣститъ въ собѣ чинъ похорону и парастасу.

114. Пыт. Що мѣститъ въ собѣ акафистникъ.

Отп. Акафистникъ мѣститъ въ собѣ всѣ акафисты.

115. Пыт. Що то есть Типикъ?

Отп. Типикъ або уставъ есть то книга, котра показуе; якъ належить ѡтправляти богослуженє и якъ уживати книгъ церковныхъ.

(Дальше буде).

Золотѣ зерна для хлѣборобѣвъ

— для —

збогаченя ся въ дочастности и вѣчности.

Юліанъ Дзеровичъ.

Шесте зерно золоте.

Не будь марнотравнымъ.

Не грѣши противъ семой заповѣди Божой, окрадаючи себе и свою

родину марнотравствомъ. Розважь що марнотравство не лишъ есть глупо-тою, але такожь и грѣхомъ и безза-коніємъ.

Богъ поручивъ тобѣ дочаснѣ добра въ тѣй цѣли, щобы и ты и Твои при-лично зъ того могли выжити, а зъ то-го що позѣстанесь, щобъ ты мѣгъ и бѣдныхъ обдѣлити и на добрѣй цѣли призначити. Згадай лише на будуч-нѣсть своихъ дѣтей. Не кажи, що и твои дѣти якось перебѣють ся въ стар-шихъ лѣтахъ черезъ свѣтъ, такъ якъ ты перебивавъ ся. Чи якъ ты бѣду товкь, то и они мають бѣду товчи? Се есть нерозумный, несовѣстный и злобный выкрутъ. Кто має дѣти, на тѣмъ лежить и обовязокъ имъ лиши-ти спадщину. Кто такъ не робить той не лучшій ѡтъ крука на деревѣ, ѡтъ пса на улицѣ, ѡтъ вовка въ лѣсѣ.

Христіянскіи хлѣборобы не смѣ-ють свое добро марнотравити будьто черезъ жите надъ стапъ, черезъ доро-гѣи одежи, черезъ непотрѣбне над-

мѣрне хлѣбосольство (гостепріимство).
 Єще гѣрше роблять тѣ — и тыхъ
 треба десять-сто разъ бѣльше напѣм-
 нути, котрѣ ѡтдають ся пїяньству або
 тратять грошѣ на обжирство. Тѣ по-
 роки суть смертельнымъ ворогомъ
 дочасного туземного доброго пово-
 дженя и широко отвореною брамою,
 що веде прямо въ пекло.

Пяньство пожирає маєтки, нищить
 родинне щастє, псує домашній спо-
 кѣй, пѣдкопує здоровє, плямить честь
 и зводить до многихъ смертныхъ грѣ-
 хѣвъ; наводить на васъ скору и грѣ-
 шну смерть, втручає васъ въ челюсти
 пекольнихъ, въ котрыхъ нѣколи а нѣ-
 коли найменша крапля воды не зга-
 сить вашои страшенной жажды. Що
 за терпѣнія? Що за страшнѣ наслѣд-
 ки марнотравства зъ пїятики!

Кто має наклѣнъ до поганой си-
 вухи, мусить оминати корчму ши-
 нокъ и оказіи зъ пїяками, и ухиляти
 всяку найменьшу случайнѣсть до вве-
 деня въ дѣмъ горѣвки. Онъ мусить

молитись самъ, просити другихъ щобы за него молились, мусить присутувати на церковныхъ богослуженяхъ, принимати частѣйше святѣ Тайны Покаянія и Євхаристіи, щобы такъ выблагати собѣ у Найвыжшого ласки цѣлковитого увольненя ѿ того поганого порока. Чимъ гѣршій якій порокъ, тымъ бѣльше рѣшучѣи и дѣйствующѣи повинні бути лѣки на него.

Въ такій розумный и христіаньскій спосѣбъ, коли при уживаню на поѣвъ все мѣрнѣсть заховуєсь, уживай Богомъ удѣленныхъ дарѣвъ. Боже благословеніє почіє на твоимъ домѣ, ты свѣй маєтокъ не розтратишь а противно еще и помножишь а дѣти и внуки будуть благословити твое имя.

О місіяхъ взагалѣ.

Христiянськiй мiсiя сyть такъ давними, якъ сама церковь. Якъ божественный Спаситель бувъ посланный вѣдъ свого Отця небесного до людей, такъ знова Вѣнъ выславъ своихъ Апостолѣвъ и ученикѣвъ. И се були першiй христiянськiй мiсiя. І. Христосъ поручивъ своєї церквѣ голосити св. Евангелiє „всей твари.“ Выповняючи тую задачу, церковь св. высылала всегда своихъ слугъ с. є. мiсiонарѣвъ въ свѣтъ, щобъ проповѣдали Христа розпятого. Въ той спосѣбъ працювали тисячи и тисячи мiсiонарѣвъ на цѣлѣмъ свѣтѣ и то середъ великихъ невыгодъ и жертвъ ба навѣтъ зъ нараженемъ житя надъ розширенемъ христiянства.

И такъ: Сyть однiй мiсiя, котрi мають за задачу навертати поганъ. Въ тыхъ мiсiяхъ можемо и мы брати участь а то въ той спо-

сѣбѣ, если ся молимо, щобъ Г. Богъ благословивъ працю місіонарѣвъ и если даемо датки на потреби місійні.

Але суть еще другі місії, именно такі, котрі мають за задачу працювати въ христіянськихъ громадахъ, щобы въ нихъ розбудити христіянське жите, поправити обычаѣ, запалити ревностъ и одушевлене до всего, що добре, честне, благородне. И такі місії держали вже св. Апостолы. Коли они навернули яке мѣсто на вѣру христіянську, то тамъ поставляли Епископа або священника, котрый мавъ дѣло ними зачате дальше провадити а самі ишли дальше ширити христіянство; але вѣдъ часу до часу повертали они знова до сего мѣста, щобы слабыхъ въ вѣрѣ скрѣпити, грѣшникѡвъ направити а загнѣзджаючу ся оспалѡсть побороти. А якъ дѣяло ся за часѡвъ Апостолѡвъ, такъ було и пѡзнѣйше. Въ исторіи церковной читаемо, що н. пр. въ вѣкахъ середныхъ — коли то

розличні секты релігійні повставали а оспалість въ справахъ вѣры була велика — св. мужѣ переходили вѣдѣ мѣста до мѣста, щобъ нарѣдъ побудити до сильной вѣры, привести грѣшникѣвъ до Бога та побороти пристрасти и блуды.

Цѣль и хосенъ місії.

Єсли ся місія вѣдбуває, то проповѣдники беруть собѣ за задачу загрѣти всѣхъ участникѣвъ до того, що єсть нашою найвысшею цѣлею на земли а именно ратувати нашѣ душі. „Ратуй чоловѣче свою душу!“ кличуть проповѣдники въ всѣхъ проповѣдяхъ. „Ратуй свою душу!“ взивають священники при св. сповѣди.

На місії не говорить ся анѣ щось нового анѣ щось особлившого, а лише тоє, що ся черезъ рѣкъ въ церквѣ голосить. Але викладає ся найважнѣйшѣ правды нашої вѣры звичайно въ звязи, такъ якъ одна зъ другою виплыває и для того тотѣ правды

въ особлившій способъ дѣлають на наше серце и розумъ. И коли вже такъ наше серце черезъ слово божє запалить ся, слѣдує сповѣдь и св. причастіє. Великій єсть хосенъ зъ місії, Многѣ бо по місії вертають на добру дорогу, многѣ — премногѣ залишають свои довголѣтнѣ грѣшнѣ налоги, вороги перепрошують ся, родичѣ и дѣти пѣзнають докладнѣйше свои обовязки, не оденъ звертає ближньому загарбане добро — коротко сказавши: хто добре вѣдбуде св. місію, той вынесе зъ неѣ богатѣ користи. Длѣтого то, нехай нѣхто не лѣнує ся взяти участь въ нашихъ рускихъ місіяхъ, если лишъ має способнѣсть! Родичѣ нехай и самѣ идуць и дѣтей своихъ зъ собою заберуць! Хто знова вплине на другого, що вѣнъ возьме участь въ місії, той здѣлає єму якъ найбільше добродѣйство, позаякъ причиняєсь до спасенія єго душѣ. А хто місію залишає або на нѣѣ належито не заховує ся, сей єсть

найбольшимъ ворогомъ своєї власної душі.

Що належить на місії робити и якъ ся підчасъ неї заховувати, щоби вынести зъ неї хосень?

1. Передовсѣмъ треба ити на місію радо и середъ внутренного совокупленя. А если бы хтось ишовъ на місію зъ примусу або лишъ для того, що другі ідуть, тогды вже самъ початокъ бувъ бы злій. Вже зъ самого початку моли св. Духа, щоби тебе просвѣтивъ и скрѣпивъ своєю ласкою. Не зважай на то, **якъ** проповѣдники говорять, лишъ слухай добре, **що** они говорять. „Богъ гордымъ противить ся, покôрнымъ же дає благодать.“

2. Треба выслухати всѣ проповѣди.

3. Межи проповѣдями треба обрховувати докладно свою совѣсть. А чуючи тôлько проповѣдей, можна якъ найлучше пôзнати, въ чôмъ ся зблу-

дило. Длятого не треба приступати до св. сповѣди передъ выголошенемъ проповѣдей. А щобы отцѣ сповѣдники не потребовали задавати богато пытань — що при такôмъ здвизѣ народа дуже мучить — належить самому подати обставины и число грѣхôвъ. На пытаня сповѣдникôвъ треба вôдповѣдати ясно и коротко. Непотрѣбнѣйшій исторіи треба залишити. При сповѣдальниці, где звичайно жде много людей, не треба другихъ роспихати, щобы скорше висповѣдатись, позаякъ се зраджалобы бракъ любви ближнего.

4. На місії добре есть висповѣдати ся зъ цѣлого житя.

5. Если для місії есть часомъ наданный повный вôдпустъ, то треба выповнити всѣ условія, пôдъ котрыми можна доступити вôдпусту повного.

6. Пôдчасъ цѣлои місії треба уникати непотѣбной балаканины, и о скôлько можна треба заховати мовчане, щобы черезъ розмовы не пере-

шкаджували собѣ въ побожныхъ розмышленяхъ. Въ ѣдженю и питю належить заховати якъ наибольшу мѣрность. Въ часѣ місії треба горячо молити ся.

О. Іосифъ Выгнаньскій
сотр. Джурына.

Для старыхъ и молодыхъ.

Мало есть такихъ, щобы були свободными ѿ того грѣха, котрый ся языкомъ поповнае, длятого отже, хотяй ѿ многихъ инчихъ грѣхѣвъ суть свободными, то однакъ той одинокій членъ, стае ся причиною и товчкомъ до премногихъ проступкѣвъ, бо сатана якъ той нашъ ворогъ завзятый, уживае языка яко остаточного сѣльця до втягненя насъ на дорогу зѣсутья.

Св. Іеронимъ.

Выдающихся „Посвященных“

ПЕРЕМЫШЛ.

КНИЖОК МНОГИХ

выдаются точно по каждому из них. Цена 8 кр.

Виды

сварки и поварки

в 50 кр. и поварки

обварки в 1 кр. 50 кр.

Наибольшая и изысканная обработка

Виды

Великие 85 кр. и малые 85 кр.

Товарная обработка „Посвященных“

Товары по 20 кр.

Зоборки новых церковно-народ песен

с нотами 3 выходы по 10 кр.

Подручник

сборник Трудных песен 2 кр. 50 кр.

Молитвы и покаяния

с молитвами 2 кр. 50 кр. и покаяния 2 кр. 50 кр.

Образы „Посвященных“

по 1 кр. 50 кр. 80 кр.

Книжки Посвященных 20 кр.

Всего 30 кр. 50 кр. 80 кр.

(50 кр. 50 кр. 1 кр. 50 кр.)

Все книги церковно-народные

Выдавництва „Посланника“ ПЕРЕМЫШЛЬ.

Книжочки мисійні
выходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Найновѣйшій и найкраспій молитвословъ
Вѣнецъ жита
Великій 85 кр., малый 35 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“
Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Пѣдручникъ
скороченый Требникъ пося ухвалъ синода 2 зл.

Молитвы щоденні
съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“
по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

Боянь. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 утворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

ПРІЙДИТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Рѣкъ 1901.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число семе.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

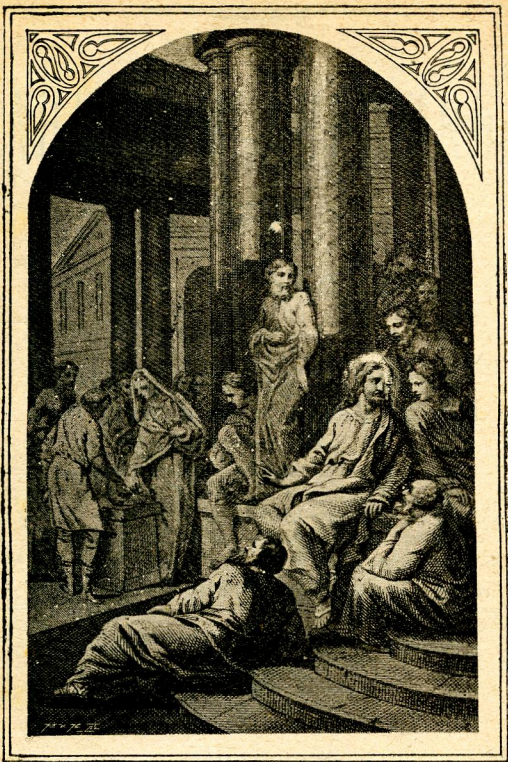
РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСИЙНЫХЪ“
ВЪ ПЕРЕМЫШЛИ.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНЫ“
выходятъ каждого мѣсяца и коштуютъ рѣчно:
по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокй числа по 3 кр.
❧ Менше якъ 5 не посылае ся. ❧

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулынѣскаго.
1901.

Лепѣта вдовича.

Лепта вдовица.

Слѣдующого дня по торжественномъ своемъ вѣздѣ до Єрусалима, научавъ Иисусъ Христосъ въ церквѣ. По науцѣ усѣвъ напротивъ скарбоны и дививъ ся, якъ люди кидали до ней грошѣ. Богачѣ клали много, але прийшла такожъ одна убога вдовиця и кинула 2 лепты. (Лепта се найдрѣбнѣйша монета жидѣвска: 2 лепты ишло на 1 кодрантъ, а оденъ кодрантъ то три чверти крайцара). Побачивъ се Иисусъ, прикликавъ своихъ ученикѣвъ до себе и такъ сказавъ: „Направду, кажу вамъ, що та убога вдова бѣльше жертвувала якъ другі: бо другі кидали зъ того, що имъ збувало, а она вкинула все, що мала.“

Л. Н.

Символь вѣры.

Тайна супружества.

Станъ супружескій с. е. законне сполучене мужа зъ женою до спѣльнаго нерозлучнаго житя установивъ самъ Богъ въ раю для взаимной помочи, усовершеня и удержаня роду людского. Тогда сказавъ Господь Богъ сотворивши Адама тѣ слова: „не добре бути чоловікови самому, сотворѣмъ ему помѣчницю подобну ему.“ И благословивъ Господь Адама и Еву. Коли рѣдъ людскій вѣдпавъ черезъ грѣхъ вѣдъ Бога, зѣстала и первѣстна святѣсть супружества притьмена и повстало многоженство и роздѣльнѣсть супружествъ.

Патріярхъ Авраамъ живъ въ згодѣ, любовѣ и вѣрности зѣ своєю женою Саррою. Гѣрко оплакувавъ єи, коли умерла, и купивъ для неї власный грѣбъ. Вѣнъ бажавъ по смерти при нѣї спочити а сынъ єго Исаакъ

поховавъ отця въ гробѣ матери. Гарный примѣръ супружеской любви бачимо въ домѣ патріярха Якова. Коли жена его Рахиль умерла, вѣнъ поставивъ для неѣ памятникъ на еѣ гробѣ, що перестоявъ ажъ до часѣвъ Мойсея. Честна Юдитъ носила по-стѣйно жалобу по смерти своего мужа. Она мимо значного майна и красоты великой вела днѣ свои на строгѣй покутѣ. Въ тайнѣй комѣрцѣ мешкала она на горѣ дому своего, на тѣлѣ носила волосѣнницу а окрѣмъ субботы постила щѣдеино. Она и не гадала вдруге выходить за мужъ, бажала лише бути похованою по смерти коло своего мужа. Вѣрцевымъ супружествомъ були Іоакимъ и Анна, родичѣ Пречистой Дѣвы, та Захарія и Єлисавета родичѣ Іоанна Крестителя а вжежъ найгарнѣйшимъ вѣрцемъ стану супружеского бувъ св. Іосифъ и Мати Божя Марія.

Іисусъ Христосъ, найвысшій Законодатель роду людского привѣвъ

своимъ закономъ супружество до его первѣстнаго совершенства и двинувъ его до гѣдности тайны. Св. Павло представляе супружество яко образъ зѣдиненія Христа зъ Церквою и выразно называе его „великою Тайною во Христа и въ Церковь.“ Якъ зѣдиненіе Христа зъ Церквою єсть благодатне, тожь и супружеске зѣдиненіе є получене зъ ласками а се може бути лише силою божого установленя. Въ тѣй тайнѣ зѣдиняють ся нерозлучно двѣ вѣльнѣ христіянскѣ особы, мужъ и жена и одержують вѣдъ Бога благодати, щобы повинности свого стану вѣрно ажъ до смерти выповняли. Пѣсля закона Божого може супружество мати мѣстце тѣлько межі однимъ мужемъ и одною женою, та тѣлько черезъ смерть може бути розлучене. Пѣсля припису Собора Тридентійскаго приймае ся Тайну супружества такъ, що женихи передъ власнымъ порохомъ обохъ або одного зъ нихъ, або передъ иньшимъ

до того вѣдѣ пароха або епископа
уповажненымъ священникомъ, и пе-
редъ двома свѣдками объявляютъ, що
они взаимно за супругѣвъ себе бе-
руть, по чѣмъ священникъ ихъ со-
юзъ благословить.

О кобы зъумѣвъ я, пише писатель
церковный Тертуліанъ зобразити ща-
сте супружества котре основує Цер-
ковъ, Літургія стверджує а благо-
словенє священника остаточно звяже,
котре ангелы звѣщають а Отець Небе-
сний признає за важне. Двое вѣр-
ныхъ спрягло ся пѣдъ одно ярмо до
одной надѣѣ, однимъ слюбѣмъ до о-
дной службы. Стали двое въ однѣмъ
тѣлѣ: спѣльно молять ся, постятъ, у-
чатъ ся взаимно и собѣ помагають.
Разомъ ходять до дому Божого, ра-
зомъ приступають до св. причастія,
нерозлучні зъ собою въ горю, пе-
реслѣдованяхъ и потѣхахъ.

Свята Горгонія, сестра св. Гри-
горія Наз., любила дуже свого по-
друга. Коли бувъ еще поганиномъ то

она часто повторяла, що здається їй, що вона до половини лише єсть окрещена, бо їй мужь поганинъ. Постоянно молила ся, щоби Господь навернувъ їй мужа на християнську вѣру, щоби тымъ ихъ союзъ ставъ ся совершенымъ, чого дѣйстно дожда-
ла ся.

Л. Л.

Поученє о чистилищи.

(Дальше.)

Що учать о чистилищи св. Письмо и старинне Передане?

Вѣдомо вамъ мабудь, що цѣла наука св. католицкои Церкви опирає ся на св. Письмѣ и на Переданю. Тому и се, що учить св. Церковь о чистилищи, мусить мати свою пѣдставу въ тыхъ самыхъ о-бохъ жерелахъ.

Пригляньмо ся отже впередь, що учить о чистилищи св. Письмо старого и нового завѣта.

I.

А) Въ другôй книжцѣ Маккавейскôй (гл. 12. 39—45) стоить написано, що начальникъ жидôвскихъ вôйскъ Юда зôбравъ за убитыхъ на вôйнѣ *) 12000 драхмôвъ срѣбла (около 2400 К.) и пôславъ до Іерусалима, щобъ за тѣ грошѣ принести за грѣхъ (мѣртвыхъ) жѣрткѣ: предôбрѣ и и благочѣстно творѣ, о воскресѣніи помышлѣ Преподôбное и благочестѣное помышлѣніе: отонѣдѣ же за оумѣршихъ молѣніе сотверѣ, ѣко да отъ грѣхъ очистатсѣ. Зъ повызшихъ слôвъ св. Письма пôзнаемъ, що той начальникъ жидôвскихъ вôйскъ Юда, якъ такожь цѣлый жидôвскій нарôдъ и священники були глубоко переконанѣ и сильно вѣрили. що истнуе мѣсце очищеня; бачимо такожь, що св. Письмо похваляе и одобряе ихъ вѣру въ чистилище, коли кже, що свята и спасительна се

*) При кождôмъ зъ нихъ найдено пôдъ убранемъ укритѣ жертвы идольскѣ, а тыхъ жертвъ пôсля закона не вôльно було жидамъ брати; смерть постигла ихъ отже яко кара за сей грѣхъ.

гадка, молити ся за помершихъ, щобъ очистили ся въдъ грѣхѡвъ.

Б) Въ Евангелію св. Матея (гл. 5, 25 — 27) читаемъ: Бѣди оувѣщаваѣсѧ съ соперникомъ твоимъ скоро, дондеже еси на пѣти съ нимъ: да не предасть тебѣ соперникъ сѣдїи, и сѣдїа тѧ предасть слѣзѣ, и въ темницѣ вкѣрженъ бѣдѣши. Ямїнь глаголю тебѣ; не изыдеши оттѣдѣ, дондеже коздаси послѣдній кодрѧнтъ. То значить: Погоди ся безъ ваганя зъ твоимъ противникомъ, якъ довго жієшь зъ нимъ на землі, щобы не выдавъ тебе твоїй противникъ (або радше та кривда, котру ты ему заподѣявъ) судїи, а судїя слузѣ и не вкинувъ тебе до вязницѣ. По правдѣ кажу тобѣ, що не вийдешъ звѡдтамъ, доки не вѡддашь до решты свого довгу.

Мусить отже бути крѡмъ пекла инша вязниця, зъ котрой можливо ще увѡльнене, а тою темницею єсть чистилище.

На другѡмъ мѣстци въ Евангелію св. Матея (гл. 12; 32) читаемъ: ѡже ѡще речѣтъ слѡво на Сѣна — человекѣскаго, отпѣстїтсѧ емѣ: а ѡже речѣтъ на Дѣха Свѣтаго,

не отпѣстится еѣмъ, ни къ сей кѣкѣ, ни къ бѣдѣщій, то значить: каждый грѣхъ и кожда зневага буде вѣдпущена, але хтобъ мовивъ противъ св. Духови, тому не буде вѣдпущено нѣ въ сѣмъ, нѣ въ будучѣмъ житю.

Зъ тыхъ слѣвъ слѣдуе, що инші грѣхи можуть бути вѣдпущені сли не на тѣмъ, то бодай на другѣмъ свѣтѣ (св. Августинъ), а що не може тутъ бути бесѣда о пеклѣ, бо для засужденыхъ на вѣчнѣ кары въ пеклѣ нема вже жадного прощенья, тожъ мусять тѣ слова св. Письма вѣдноситись до мѣсця посередного мѣжъ небомъ а пекломъ, а то мѣсце зовемъ чистилищемъ.

(Дальше буде).

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дзеровичъ. * 5

(Дальше.)

IV. Капиць и кладовище.

1. Пыт. Що належить еще до священныхъ мѣсць?

Отп. Кромѣ церковь належить еще до священныхъ мѣсць капиць и кладовище.

А. Капиць.

2. Пыт. Що то суть капиць?

Отп. Капиць суть то мѣсця молитвеннѣ, меншѣ отъ церковь и назначенѣ для приватнаго, не для прилюднаго богослуженя.

3. Пыт. Якъ подѣлимо капиць?

Отп. Капиць подѣлимо на: 1) польнѣ або придорожнѣ; 2) капиць публичнѣ; 3) капиць приватнѣ.

4. Пыт. Що розумѣемъ подѣ капицею придорожною або польною.

Отп. Подѣ тымъ словомъ розумѣемъ цѣлкомъ маленьку капичку, украшену по бѣльшѣй части крестомъ святымъ, або якими святыми образами, стоячу звичайно десь на роздорю, на памятку якоисъ важнѣйшой подѣ, або де на якѣмъ горбку або горѣ.

■ Такі каплицѣ суть дуже пожиточні, бо они не одного подорожного, не одного засмученого, не одного утомленого робѣтника піднесуть на духу; молитва у каплички додасть имъ силы, ѡдваги и потѣхи все для Бога перенести. Вже самъ видѣ ихъ на отвертѣмъ поли служити до піднесеня духа и научає, по за роботою на землі не забувати роботу для неба и серце туда звертати.

5. Пыт. Що то суть публичні каплицѣ?

Отп. Пѣдъ публичными каплицями розумѣемъ такі каплицѣ, въ котрыхъ въ певныхъ часахъ ѡтправляютъ ся публично Службы Божіи и публичні Богослуженя.

6. Пыт. Де находимъ такі каплицѣ?

Отп. Такі каплицѣ мають :

1. Монастырѣ, духовніи семинаріи, заклады богоугодні, вѣйскові, карні, фабричні.

2. Декотріи цминтарѣ.

3. Села и громады, котрі не мають власной церкви (если прим. церкѣвъ згорѣла, або село дуже убоге).

4. Такі каплицѣ находимъ такожъ въ внутри бѣльшихъ церкѣвъ, особливо по мѣсцяхъ ѡтпустовыхъ.

7. Пыт. А що то суть приватні каплицѣ?

Отп. Приватні каплицѣ суть ті, котрі суть назначені для приватного богослуженя якоисъ особы або родини.

8. **Пыт.** Котрѣ особы посѣдають звичайно такі приватні каплицѣ?

Отп. Такі приватні або домові каплицѣ мають звичайно :

1. Епископы въ своихъ помешканяхъ, щобы тамъ отправляти службу божу.

2. Католицкѣ князѣ, знатні паны, щобы тамъ присутствовати на богослуженняхъ.

Б. Кладовище.

9. **Пыт.** Що то есть кладовище?

Отп. Кладовище есть то посвячене мѣсце, въ котрѣмъ почивають земні останки умершихъ вѣрныхъ христіанъ.

Такъ якъ церковь есть зборищемъ для живущихъ вѣрныхъ, то кладовище есть збѣрнымъ мѣсцемъ для тѣлъ помершихъ вѣрныхъ.

10. **Пыт.** Чому причисляемъ кладовище до священныхъ мѣсць?

Отп. 1. Бо намъ христіанамъ мѣсце де нашѣ любѣ умерші лежать, само черезъ себе есть святымъ.

2. Бо кладовище освящуе ся церквою и благословить ся.

11. **Пыт.** Де находились кладовища першихъ христіанъ?

Отп. На кладовища выбирали христіане першихъ трехъ столѣтій мѣсця по

за мѣстомъ, бо римске право заказувало хованє внѣ мѣста: Отже;

1. близко якоисъ улицѣ, де часто переходилось;

2. близко гробѡвъ мученикѡвъ, де ѡдбувались богослужебнѣ зѡбраня и правлено Службу Божу;

3. пѡдчасъ переслѣдовань христїаньскихъ и пѡзнѣйше служили катакомбы за мѣсця упокоенїя.

Св. Петра поховано въ Ватиканѣ, тогды еще внѣ мѣста положенѡмъ; а св. Павла поховано при дорогѣ ведучой до Остіи.

12. Пыт. Де ховали Христїане своихъ умершихъ, коли переслѣдованя устали?

Отп. По скѡнченю переслѣдовань переношено мощѣ меченикѡвъ въ пѡдземля церкви, або будовали на нихъ церкви, а тѣла помершихъ не-мученикѡвъ ховано близко церковь, щобы переходячихъ до церкви людей напѡмнути:

1. що они умерти мусять;

2. щобы живѣ пригадали собѣ на умершихъ и за нихъ молили ся;

14. Пыт. Що скажемо о нынѣшнихъ цминтаряхъ?

Отп. 1. Нынѣ нашѣ цминтарѣ закладають зъ взглядѡвъ гиієническихъ (здоровля) поза мѣстомъ.

2. Лежать по можности на горбкахъ,

щобъ вода пѣдскѣрна не ушкоджувала гробѣвъ.

3. Повиннѣ бути обмурованѣ, або плотомъ обведени.

15. Пыт. Чимъ суть украшенѣ цминтарѣ и гробы христїанъ?

Отп. Посерединѣ цминтаря стоить звичайно великїй крестъ, а на поодинокїхъ гробахъ стоять такожъ кресты.

16. Пыт. На що нагадує насъ крестъ на кладовищи?

Отп. Крестъ наминає насъ:

1. Що мы лише черезъ Христа Респятого можемо мати доступъ до Отця въ небѣ, якъ то Спаситель самъ запевняє: „Никтоже прїйдесть къ Отцу, аще не азъ привлеку его.“

2. Що и усопшїи спасенїе можуть лише о Христѣ надѣятись и пѣдъ тѣнїю Христа ожидати воскресенїя.

17. Пыт. Чи кромѣ креста еще чимъ украшають ся гробы помершихъ?

Отп. Такъ єсть. 1. На декотрыхъ гробахъ видимо богатїи памятники зъ символами смерти, написами и именами помершихъ, такожъ слова побожного желанїя: „Вѣчная память.“

2. На гробахъ ростуть цвѣты и гробы украшають вѣнками.

3. Запаляють ся лампки и свѣтла.

Найкрасшимъ однакъ памятникомъ єсть и остане крестъ святы й.

Любовь обряда.

(Написавъ Г. А. П.)

Була недѣля. Въ церквѣ появивъ ся Глѣбъ Александровичъ, сынъ знатного господаря, слушатель третого года правъ. Єго любила вся громада, бо не гордѣвъ онъ никимъ и бувъ онъ дуже людянымъ молодцемъ. А якъ любивъ онъ церковь и церковный спѣвъ! Неразь говорили єму люди до очей: „Знали вы учитись, та не знали собѣ vybrати званіє. Вы розумѣете прекрасно церковный уставъ и спѣваете въ церквѣ такъ хорошо, що вамъ бы бути лише священникомъ, а не правникомъ.“ На то ѡтповѣдавъ звычайно нашъ Глѣбъ Александровичъ такъ: „Правда що

могъ я бути и священникомъ. Я навѣтъ думавъ по матурѣ о тѣмъ званію, котре я высоко уважаю и цѣвю. И если бы я бувъ зѣоставъ священникомъ, то я бувъ бы нимъ бувъ душею и тѣломъ, т. е. цѣлою моею натурою. Розваживши однако, що для добра нашей св. Руси конечно потребно и правдивыхъ русскихъ просвѣщенныхъ мірянъ, рѣшивъ ся я пѣйти учитись правъ. А якъ любивъ я церковь и нашъ прекрасный обрядъ въ гимназіи, такъ люблю я ихъ и теперь, а може еще бѣльше, бо лучше ихъ знаю и розумѣю. Нашу церковь и нашъ пречудный обрядъ буду я любити и до кѣнца жита. Яко побожный мірянинъ потягну я за собою до церкви и многихъ другихъ русскихъ мірянъ, а се выйде для Руси тѣлько на еи добро.“

Нынѣ спѣвавъ нашъ правникъ въ лѣвѣмъ крылосѣ межи хлопцами и дѣвочками всю утрению и Службу Божу, и прочитавъ Апостола и Вѣрую. То подобало ся всѣмъ громадянамъ дуже.

Того дня вечеромъ собралось въ чи-

тальнѣ членѡвъ мужеского и женскаго пола много, бо они надѣялись, що прійде къ нимъ ихъ любимецъ, Глѣбъ Александровичъ. И они не перечислились : ѡнъ прійшовъ. Въ обохъ комнатахъ читальнѣ, въ женскѡмъ и мужескѡмъ ѡтдѣлѣ, притихло совсѣмъ. Щобы не мусѣли женщины тиснутись до комнаты мужчинъ, коли ѡнъ начне съ читальняками общій розговоръ, сѣвъ ѡнъ пѡдъ ѡкно за стѡлъ въ женскѡмъ ѡтдѣлѣ. Сейчасъ перейшли мужчины изъ своего ѡтдѣла сюда, а Глѣбъ Александровичъ поздоровивъ всѣхъ сердечно, и сказавъ :

— Дорогіи! И якъ живетъ ся вамъ? Якъ успѣває ваша читальня? Чи всегда васъ такъ много въ читальнѣ якъ теперъ?

На тотѣ вопросы ѡтповѣвъ предсѣдатель :

— Уже пѡвъ року не бачились мы съ вами. За то время жилось намъ по серединѣ. Въ читальню приходитъ членѡвъ досытъ много, хотя въ одинъ часъ не такъ много якъ теперъ, бо не всѣ могутъ ту приходити въ одну пору. О тѡмъ певно

чули вы, що умеръ намъ нашъ пѣддѣчій, Алексѣй ?

— Я довѣдавъ ся о тѣмъ изъ письма моей сестры, Анны. Я сердечно за нимъ заплакавъ, бо бувъ то праведный чоловікъ и велика пѣдпора нашего обряда въ нашої церквѣ. Повѣдали менѣ тато, що до нынѣ ѡтъ смерти Алексѣя не спѣвалисьте въ церквѣ на два крылосы, на два ходы ? Ты Юстинко Петровна, спѣвачко наша, скажи менѣ, чому упавъ вашъ лѣвый крылосъ ?

— Бо не стало межи нами Алексѣя, т. е. проводителя хору. При Алексѣю знали мы всѣ спѣвати вечерню и утреню, а безъ него притихли мы всѣ. Поставте намъ нового предводителя, то ѡтжѣ лѣвый хоръ цѣлкомъ, сказала Юстина.

— Ба ! не штука сказати „поставте намъ предводителя,“ однакъ кого ? Предводитель крылоса мусить розумѣти церковный уставъ и цѣлый спѣвъ майже такъ якъ и самъ церковный пѣвецъ, а такого у насъ на теперъ нема. Впрочемъ и що-жь то злого, що спѣвають всѣ въ однѣмъ

хорѣ? Головна рѣчь въ тѣмъ, щобы спѣвати и Бога хвалити, наголосивъ ся Игнатій Скиба, найсвѣжійшій членъ читальнѣ.

— Ну, злого въ тѣмъ нема ничь, однако рѣвнодушіе що до спѣву на два хоры, свѣдчило бы о недостатку любви для нашего обряда. Если въ нашѣй церковѣ уже черезъ пять лѣтъ спѣвало ся на два крылосы, то велика неслава для насъ, що черезъ смерть одного чоловіка и приписъ нашего обряда має не исполнятись. Мои дорогіи! Вы должні знати, що церковный спѣвъ на два хоры установили св. отцы изъ дуже важной причины. Наша вечерня, утренняя и нашѣ часы, — они тягнутъ ся досыть довго. Щобы они одинъ хоръ не утомили, рѣшили св. отцы роздѣлити всю ѡгправу на два хоры. Два хоры мають тую лучшу сторону за собою, що въ нихъ може два разы стѣлько особъ спѣвати, що въ однѣмъ хорѣ. А особливо цѣннѣи суть два хоры зъ того powodu, що про нихъ вывязуе ся у христіянъ въ церковѣ на цѣлое богослуженіе чѣмъ разъ бѣльшая увага. Разъ начинается ся

спѣвъ изъ правой, а разъ изъ лѣвой стороны, а есть и такіи хвилѣ, що выйшовши оба хоры на середину церкви, спѣвають они совокупно. Така установа умножає, якъ сказавъ я, увагу людей на богослуженіє, а то обстоятельство підноситъ побожнѣсть христіянъ високо. Спѣвъ на два хоры уподобляє ся спѣву ангелѣвъ, бо они спѣвають въ небѣ бѣльшимъ числомъ хорѣвъ.

— Славно говорить нашъ Глѣбъ Александровичъ. Не забудьте єго поученіє и не легковажте собѣ всѣ постановы нашего обряда, бо они мають глубоке значеніє, сказавъ поважно предсѣдатель.

— И не тѣлько не треба собѣ легковажити постановы нашего обряда, но ихъ треба и любити, бо совсѣмъ на то собѣ заслугують, говоривъ дальше тепло нашъ Глѣбъ. А якъ то умѣють гдєякі озобы свѣдѣть обрядъ любити, на то дамъ я вамъ пару примѣрѣвъ. Перебуваючи у нашего священника видѣвъ я, якъ єго жена, маючи болящую голову, завязаною хустиною, тѣсто на просфори до Службы

Божой мѣсити зибиралась. „Панѣ!“ говорю я ей. „Дайте тоту роботу кухарцѣ, бо ѿтъ мѣшеня буде васъ голова еще бѣльше болѣти.“ — „О нѣтъ; я тоту роботу не ѿступаю никому. Якою булабы я женою священника, если бы я моему мужу до его найважнѣйшого священнодѣйствія просфоры сама не приготовила. Менѣ то-то занятіе такъ мале, що я при немъ и бѣль головы забуваю. Я стараюсь, щобы просфоры удались якъ наилучше, а кухарка до такой работы смысла не мае.“ Вотъ видите що може любовь до своего обряда. — А минувшого року, якъ собѣ пригадуєте, не бувъ я въ великоднѣи свята дома, бо я мусѣвъ учитись твердо до первого правничого испытю. Но мимо того провѣвъ я свята пріятно и весело, бо мешкавъ я и прокормявъ ся у священника сотрудника, женатого чоловѣка. Прійшла велика субота. Вечеромъ того дня долженъ бувъ сотрудникъ ѣхати на филію ѿслужити воскресную утреню. Собравшись до выѣзду, сказавъ ѿнъ до дяка: „Побѣжи до о. пароха, щобы дали Артошь

на філію, бо завтра тамъ не буде Службы Божой, то треба людямъ днесь Артось заложити.“ Дякъ побѣгъ, но вернувъ безъ Артоса и зарапортовавъ: „Єгомостя нема дома, а ихъ господиня ѿправила мене съ крикомъ, повѣдаючи, що Артось для філіи спечи забула, и що на філіи безъ Артоса обѣдєся.“ Отець сотрудинокъ зажуривъ ся и сказавъ „О бѣдна моя головонько! И що же я скажу моимъ сердечнымъ прихожанамъ, коли они звѣдають ся про Артось? Таже великдень разъ въ рѣкъ. И якъ же буде выглядати на великдень церковь безъ Артоса?“ На тото бѣдканє отца сотрудинка заговорила єго жена: „Не журишь, мѡй любый, не журишь. Артось для філіи єсть у мене. Вотъ маєшь и бери. А на другій разъ не забудай, що у тебе єсть жена, котра своє званіє розумѣє и тобѣ во всѣмъ помѡчною бути має.“ — „А щожь? Чи ты спекла Артось для філіи нарочно? запытавъ о. сотрудинокъ.“ — „То нѣтъ, однако булокъ напекла я бѡльше, то съ наибѡльшою пріятностію ѡтступаю одну для церкви, що-

бы великодному обряду кривду не здѣлать.“ Усмѣхнувъ ся о. сотрудникъ на такую мову жены, а я изъ своей стороны тоже, бо я убѣдивъ ся, скѣлько добраго може здѣлать пониманіе и любовь своего обряда.

— Славно! кликнули читальники и говорили еще многое о любви обряда.

Золоті зерна для хлѣборобѣвъ

— для —

збогаченя ся въ дочастности и вѣчности.

Юліанъ Дзеровичъ.

Семе зерно золоте.

Жій въ згодѣ.

Коли зъ горы поглянемъ на якое село, то представляе оно намъ образъ спокою. Такъ мирно, такъ супокѣйно лежать хаты и огороды побѣчь себе, такъ супокѣйно

пороскидані они наоколо дому спокою, св. церкви. Але коли познакомимо ся ближе зъ родинами, що въ нихъ мешкають, то дѣзнаємъ ся такожъ, що родини въ нихъ живуть въ страшнѣй непріязни межи собою.

Причиною такихъ Богомъ заказаныхъ вороговань, густо - часто не єсть нѣчо иншого якъ погана ненависть. Що однимъ щасте спріє, що однимъ хозяйство веде ся, що они свѣй дѣмъ украшають, що десь удалось имъ закупити якесь поле, якусь сѣножать, не дає другимъ спокѣйно спати и искра непріязни тлѣе въ сердцахъ обоихъ. Однѣ мають другимъ все щось закинути, все мусять на нихъ щось злого вынайти. А коли найдесь якась найменша случайнѣсть, ого ! вже єсть сварня и крикъ, проклоны и проклятїя, лайка передъ дверми хаты, лѣйка по шинкахъ, бѣйки по ярмаркахъ. Отже щожъ ? Хиба не можна чоловікови одному вбогачувати ся, коли другому то не подобаєсь ? Чи не знаєшь, що ненависть єсть однимъ зъ сѣмохъ грѣхѣвъ головныхъ ? Люби тво-

го ближнього и тѣшь ся щастемъ его, не-
менше якъ своимъ.

Може бути, що твоїй ближній причи-
нивъ тобѣ якусь пакость на поли, або
може скривдивъ тебе при спадщинѣ, або
и ошукавъ при купнѣ и продажи. Чижь
то тебе уповажняє заходити въ сварку и
непріязнь зъ твоимъ ближнимъ? Нѣ! бо
се заказує законъ Божій. Іисусъ Христосъ,
котрый тебе колись судити буде, каже
тобѣ выразными словами: Любите вра-
ги ваша, добро творите ненави-
дящимъ васъ; Благословите
кленущыя вы и молитесь за тво-
рящихъ вамъ обиду (Лука 6, 26, 27.)

Въ нынѣшнихъ дняхъ есть велике мно-
жество адвокатовъ. Се по бѣльшѣй части
богаті паны, або стануть ними невдовзѣ.
Чомужь то судилась имъ доля бути бога-
чами? Кто ихъ збогачує? Збогачують ихъ
процесовичѣ, котрі несуть имъ свѣй гѣрко
запрацьований грѣшъ. Кѣлько то осель
селянскихъ пожерли процеси? Отвори
тому чоловѣче очи и згадай на тѣ прав-

диві слова що: „Лучше худе поєднанє, якъ найтлустѣйшій процесъ.“

Шануй особливо найпершу и найважнѣйшу заповѣдь: Люби Бога надъ все, а ближнього якъ самого себе. То значить: Думай о твоимъ ближнимъ такъ, якъ ты желаєшь, щобы о тобѣ думали. Говори о твоимъ ближнимъ такъ, якъ любишь абы о тобѣ такъ говорили. Роби такъ ближньому добре, якъ любишь, щобы и тобѣ такъ добре чинили. Єсли такъ дѣлаєшь, то належишь до щасливыхъ, до котрыхъ ѡтносять ся слова Божіи: Блаженніи миротворцы, тіи дѣтьми божими нарекуть ся. (Мат. 5, 9.)

Христіанинъ повиненъ кожде важне дѣло и кожду важнѣйшу змѣну въ житю зачинати св. Сповѣдею и Причастіємъ.

И старинѣ христіане справдѣ такъ поступали, Такъ н. пр.: Закимъ крестон о-

сцѣ, хотячи увольнити св. мѣсто Єрусалимъ зъ рукъ поганьскихъ, приступили до облоги сего мѣста, пошли они насампередъ до св. сповѣди и причастія и для того пощастилось имъ, бо побѣдили Сараценѡвъ и здобули мѣсто !

Коли двѣиця Орлеаньска обняла провѡдъ надъ войскомъ, приказувала она всѣмъ жовнярамъ передъ каждою вѡйною сповѣдати ся и причащати ся, для того спасла Францію зъ рукъ Англійцѣвъ !

Закимъ Колумбъ вѡдплывъ зъ своимъ численнымъ войскомъ на море, щобъ вѡдкрыти коротшу дорогу до Индій, удали ся всѣ день передъ выправою до церкви; тутъ перебули они цѣлу нѡчь на молитвѣ, сповѣдали ся и причащали и слухай читателю : Вѡнъ вѡдкрывъ Америку !

Такъ псвиннѣи и теперъ христіане поступати и то не лишъ передъ вѣнчанємъ — якъ се звичайно теперъ дѣе ся — але и при всѣхъ иншихъ важнѣйшихъ змѣнахъ въ своимъ житю та при всѣхъ важныхъ дѣлахъ н. пр. новобранцѣ передъ вѡдходомъ до вѡйска, ученики коли всту-

пають до высшої школы, коли хтось вступав до нової служби, при купованю або продаваню дому, при розпочатю якоїсь будовы, родичѣ повинні сповѣдати ся при вѣнчаню своїхъ дѣтей, такъ само коли чоловѣка постигне якесь ненадѣйне щастє. Послѣдуй и ты читателю сему побожному звичаю и въ той спосѣбъ зъ Богомъ розпочате дѣло всегда удасть ся тобѣ, бо Вѣнъ поблагословить его!

О. Іосифъ Выгнаньскій.

Не треба нѣколи выпитовати ся другого, зъ якихъ грѣхѣвъ ѡнъ сповѣдавъ ся.

Нѣхто не повиненъ зъ цѣкавости другого выпитувати, зъ чого вѣнъ сповѣдавъ ся. Ба, навѣть если хтось случайно чує, зъ якихъ грѣхѣвъ другій сповѣдає ся, повиненъ се такъ само задержати въ тайнѣ, якъ самъ священникъ. Одного разу нѣсь газда селомъ якусь рѣчь завинену въ по-

лотно. Цѣкавый чоловѣкъ переходячи коло него запытавъ: А що тамъ несете пѣдъ полотномъ? На тоє почувъ вѣнь вѣдповѣдь: Власно длятого прикрывъ я полотномъ, щобы нѣхто не знавъ, що несу. Така сама вѣдповѣдь належить ся кождому, хто другого пытає ся: Зъ якихъ грѣхѣвъ сповѣдавъ ся? Що ся тебе священникъ пытавъ? Яку покуту тобѣ наложивъ? Власно длятого сповѣдаємо ся передъ священникомъ, котрый єсть обовязанный нашѣ грѣхи задержати въ якъ наибѣльшой тайнѣ — власно длятого визнаємъ свои грѣхи по тихо и до уха, щобы крѣмъ священника нѣхто бѣльше про нихъ не знавъ....

О. Іосифъ Вигнаньскій.

Для старыхъ и молодыхъ

Тогда понимаемъ въ части Бога, коли чuemъ, що Его поняти не можемъ.

Хтобы думавъ, що може пѣзнати правду, якъ довго негѣдно жїє, то ошибає ся.
Св. Августинъ.

Дайте менѣ чоловѣка найгѣршого, если той чоловѣкъ молить ся, певно наверне ся и спасе ; противно дайте менѣ чоловѣка найсвятѣйшого, сли тѣлько перестане молити ся, скоро ослабне и попаде въ станъ грѣховный.

Сли служишь Господу якъ самъ хочешъ, то и заплатитъ тебѣ, якъ Онъ хоче ; але если стараєшь ся служити Господу якъ Онъ хоче, то заплатитъ тебѣ певно якъ ты хочешъ.

Св. Бонавентура.

Змѣни своє житє, коли бажаєшь житя вѣчного ! ..

ВЪВЕДЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

ОБЪЯВЛЕНІЕ

Выдавництва „Посланника“ ПЕРЕМЫШЛЬ.

Книжочки мисіині
выходять точно кожного мѣсяца. Цѣна 3 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Найновѣйшій и найкраснѣйшій молитвословъ
Вѣнецъ житя
Великій 85 кр., малый 35 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“
Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Пѣдручникъ
скороченый Требникъ пѣселя ухваль синаода 2 зл.

Молитвы щоденні
съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“
по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 утворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковніи можна у насъ получить.

ЦІНА 1
ПОЙДИТЕ КО МНІ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Рѣкъ 1901.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число осме.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

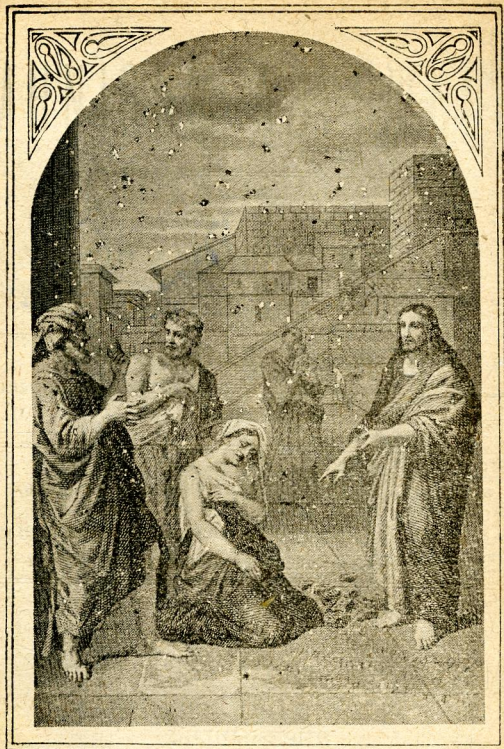
РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ПЕРЕМЫШЛИ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНЫ“
выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:
по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
— Менше якъ 5 не посылае ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулыньскаго.
1901.

Явногрѣшница.

Фарисеѣ и Книжники привели одного разу до І. Христа невѣсту, которую поймали на грѣху и повѣли: „Посля закону Мойсея належитъ ю окаменовати а Ты що на се скажешь?“ А тоє говорили, искушаючи Его, щобы потому могли оскаржити. А І. Христосъ схиливши голову въ долину, писавъ перстемъ на земли. Коли дальше домогались отвѣта, поднѣсь ся и сказавъ: „Кто зъ васъ есть безъ грѣха, нехай першій кине на ню камень“. И дальше похиливши голову, писавъ на земли. А они почувши тѣ слова, повыходили одинъ за другимъ, почавши отъ старшихъ, и зоставъ самъ І. Христосъ и невѣста.

И сказавъ ей Христосъ: „Невѣсто! Гдѣжь суть тѣ, що тебе осудили? Никто тебе не осуждає?“ — „Никто Господи“ ѡтповѣла. И сказавъ ей І. Христосъ: „И я тебе не осуждаю. Иди и не согрѣшай бѣльше!“

„Яко аще сіи умолчать, каменіє возопієть.“

(Лук. зач. 97.)

Написавъ Г. А. П.

Коли одного разу нашъ Спаситель, Іисусъ Христосъ, до горы Єлионьской зближавъ ся, начало велике число Ёго ученикѡвъ велигласно и радостно такъ Бога хвалити и кликати: „Благословенъ грядый царь во имя Господне: миръ (спокой) на небеси, и слава въ вышнихъ“. За тоє величаніє Іисуса Христа озлобились Фарисеѣ и сказали до Него: „Учителю! Не позволяй ученикамъ такъ кричати“. Но Іисусъ ѡтповѣвъ имъ твердо: „Они должні такъ

голосити и мене величати, бо если бы умолкли, то мусѣли бы за нихъ воскликнути для возвеличенія Бога каменѣ“.

Въ тыхъ словахъ Спасителя мѣститъ ся велика и дуже важна Ёго постанова, бо въ нихъ есть сказано о причинѣ установленія апостолѣвъ и ученикѣвъ и ихъ наслѣдникѣвъ, т. е. епископѣвъ и священникѣвъ. Причина тая есть слѣдующа: Христовѣ апостолы и ученики и ихъ наслѣдники, епископы и священники, мають святой обовязокъ Бога одного въ Тройци хвалити, величати, славословити, всегда и всюда такъ, щобы за ихъ примѣромъ дѣлали то само и всѣ другіи люде. А если бы гдеколи до того прійшло, щобы епископы и священники въ величанію и славословію Бога замовкли, тогда мусѣло бы на соромъ и погибель людей заговорити величаніе и славословіе Богу — каменіе! Но къ тому не прійде николи, бо Церковь свою на земли устроивъ Христосъ такъ, що не ослабитъ и не разрушитъ ю ніяка сила, и нѣтъ такой силы, котра бы заградила уста епископѣвъ и священникѣвъ ве-

личати, и славословити единого истинного Бога въ Троици.

Въ первыхъ вѣкахъ христiянства кидались вороги Іисуса Христа въ страшный спосѣбъ на апостолѣвъ и ученикѣвъ и ихъ наслѣдникѣвъ, щобы они въ свѣтѣ Христову небесну науку не голосили и не розширяли, но всѣ грозы и мученiя ничь тому не пошкودили, на противъ : они еще помогли по предсказанiю Спасителя : „Кто буде васъ, моихъ апостолѣвъ и ученикѣвъ убивати, щобы менѣ пошкودити, той менѣ еще прислужить ся“. И по правдѣ ! Чимъ бѣльше мучили и убивали погане и жида проповѣдникѣвъ Христовой науки, тымъ бѣльше и крѣпше ширило ся христiянство.

А днесъ есть, славити Бога, христiянъ выше 500 милiонѣвъ, а mezi ними епископѣвъ бѣльше якъ 4.000, священникѣвъ же бѣльше якъ 100 тысячѣвъ.

А если есть на свѣтѣ такихъ слугъ Христовыхъ, епископѣвъ и священникѣвъ, около 105 тысячѣвъ, то где же тая земска сила, котра бы ихъ приневолила не

величати и не славословити єдиного истинного Бога въ Тройци? Така сила не найде ся, и то тымъ певнѣйше не найде ся, бо позволивъ имъ Богъ сосружити собѣ до помочи около 200 тысячѣвъ Божиыхъ домѣвъ (церквей, мурованыхъ или деревяныхъ) и воспитати собѣ около 500 тысячѣвъ церковной прислуги.

Новѣйшими часами проявились нові вороги Христової церкви: анархісты, соціалісты и радикалы. Ихъ єсть уже досыть много. Они хотѣли бы жити цѣлкомъ свавѣльно и не повинуватись ніякому праву, щобы за всю сваволю не ѣтбирати за служеной и справедливой кары. Они, тѣ анархісты, соціалісты и радикалы, будучи людьми зовсѣмъ зѣпсутыми и злыми, не можуть смотрѣти на людей скромныхъ, встыдливыхъ, честныхъ, побожныхъ и справедливыхъ, проте старають ся всѣми способами ихъ зѣпсути и въ свою компанію ихъ втягнути. А понеже тѣмъ ихъ работѣ перешкаджають наибѣльше епископы и священники, то рыють и нуртують они пѣдъ ними всякимъ пѣдлымъ способомъ

помежи малопросвѣщенымъ народомъ, щобы его ѿтъ нихъ, ѿтъ церкви и ѿтъ спасенія ѿттягнути.

Но вы всѣ добріі люде, котріі собѣ щастя и спасенія бажаєте, котріі ѿтъ христіяньскихъ родителей походите и въ христіяньскѡй вѣрѣ вихованіі зѡсталисьте, не давайте ся тыми зѡпсутыми и пропащими агитаторами діавола баламутити, и держѣть ся руками и ногами, сердцемъ, разумомъ и всею душею Христовой церкви, въ котрѡй учать васъ Христовіі слуги, епископы и священники, по правдѣ, чести и святости жити, ближнымъ и собѣ житочными бути.

Бо що стало бы ся съ вами всѣми, якъ бы не служили для васъ христіяньскихъ богослуженій Христовіі ученики, и якъ бы они не учили васъ, що добре дѣлати, а що эле избѣгати? Изъ васъ зробились бы люде злости и мстивости, лютіі звѣры; изъ васъ зробились бы саміі злодѣи, котріі изъ лакомства не пошановали бы ничіе добро; вы стались бы существами безвстыдными и безчестными, якими

суть дикі люде и звѣрѣ; вы начали бы жити неморально и розбѣйничо, якъ бы вы не були людьми, а тогды пропали бы вы на вѣки. — Кто має уха най слухае и нехай має розумъ, бо иначе горе ему!

Воля цеклиньска.

Воля цеклиньска — повѣтъ Ясло, судъ повѣтовый Змигородъ — есть то одно изъ горскихъ селъ нашей Лемкѣвщины. Село положене надъ рѣчкою выплывающею изъ Боднарки а впадающею до рѣки Вислока — есть якобы въ якѣй котлинѣ — бо изъ всѣхъ сторѣнъ взносятъ ся горы, котры называютъ ся Плѣшъ, Явшъ и Кичѣрка. Душь всѣхъ въ томъ селѣ есть до 420, а до 70 нумерѣвъ. Село розтягае ся по лѣвѣй сторѣнѣ цѣсарскаго гостинця, котрый провадитъ изъ Горлицъ до Змигороду а кѣнчитъ ся рѣвно съ границею села Цеклинь. Жителѣ сего села суть то убогѣ, но побожнѣ и добродушнѣ люде; убирають ся такъ —

якъ обыкновенно Лемки. Въ зимѣ бувають тутъ такъ сильнѣ вѣтры, що часами трудно дѣстати ся до церкви. Грунтъ непроницаемый мокроватый.

До села Воля цеклинська яко парохіи прилучені суть села Фолюшь, Цеклинъ и городъ Ясло. Початокъ ерекціи парохіи въ Волѣ цеклинской сягає еще ѡтъ року 1612 а основавъ тую парохію Іоаннъ Мнѣшекъ зъ Великихъ Куньчиць, староста красноставскій и ясельскій, для якогось Іерея Петра Пашовского. Въ ерекціи вспоминає ся, що Воля цеклинська перше называла ся Фалатѡвка, и що першій парохъ назначенный бувъ для села Фалатѡвки або Воля цекл. Парохъ зъ Фалатѡвки має давати до двору въ Цеклинѣ на Рождество 2 золотыхъ, пару каплонѡвъ; на великдень добре тучне теля, пару „яржомбкѡвъ“, копу яєць — а жителѣ Фалатѡвки и Клопотницѣ або Фолюша мають складати для пароха по кофѣ жита и по колачу на Рождество, Великдень и Кормашъ т. е. на св. Димитрія. Тѣ данины пароха до двора скасувавъ Юрій Мнѣшекъ Вандалѣнь — зъ Великихъ Куньчиць, для Іерея Іліи Петерчака въ роцѣ 1663.

Въ роцѣ 1758 пише графъ Юрій, такожъ Вандалѣнь Мнѣшекъ, маршалокъ надворный короны, генералъ Велико-польскій,

Бѣлоцеркви и любачѣвскій, староста орде-
ру Орла Бѣлого и св. Андрея кавалеръ,
до епископа нашего перемыского Онуфрія
Шумлянського, щобы слабому парохви
Стефанови Сембратовичу надавъ коадюто-
ра въ особѣ Іерея Іоанна Козубского съ
правомъ наслѣдства. Презента для о. Ко-
зубского була написана въ Варшавѣ дня
12 грудня 1758. Якійсь шляхтичъ админи-
страторъ дѣбрь въ Цеклинѣ, посваривъ ся
съ о. Козубскимъ и зѣ злости ѡдобравъ
ему грунтъ ерекціональный званый Фран-
кѣвка, огородъ и будынки парохіальнѣ —
а ѡтдавъ якомусь другому пѣдпанкови Я-
нови Опаровскому на вѣчнѣ часы. О. Ко-
зубскій на пѣдставѣ ерекціи изъ 1612 р.
розпочавъ процесъ, а коли ся о тѣмъ до-
вѣдавъ коляторъ Юрій Мнѣшекъ, признавъ
на ново огородъ и будынки парохіальнѣ
о. Іоанну, но грунтъ позѣоставъ при Опа-
ровскѣмъ а за тое получивъ парохъ ин-
ный грунтъ на самѣй границѣ села коло
Фолюша.

О. Іоаннъ збудовавъ на мѣстци старой
церкви въ роцѣ 1768 нову церковь въ
стилю бизантійскѣмъ во видѣ креста. Въ
дальшихъ документахъ бачимо вже коля-
тора графа Стадницкого, котрый позво-
ливъ о. Даміянови Щавиньскому на замѣ-
ну грунту ерекціонального коло Фолюша

на грунтъ положенный въ Волѣ цеклиньскѣй, изъ причины ѳтдаленя ѳтъ будынкѣвъ парохіальныхъ. По графѣ Стадницкѣмъ переходило коляторство дуже часто въ иннѣ руки, послѣднымъ коляторомъ бувъ п. Вилькошевскій, котрый спровадъ добра Цеклинь СС. Норбертанкамъ въ Краковѣ и они ѳтъ 1894 р. стали ся патронками и коляторками парохіи въ Волѣ цеклиньской.

Метрики провадять ся ѳтъ року 1784. Першимъ парохомъ въ метрикахъ бачимо о. Іоанна Козубского, котрый еще подписе ся на метрикахъ до року 1792. По тѣмъ бувъ администраторъ о. Іоанъ Крыницкій 1793, а 1796 бачимо вже пароха о. Андрея Полеевского — 1799 парохъ Василій Крыницкій — 1880 до 1809 о. Даміянъ Щавинскій — 1809 о. Левъ Парыловичъ доѣзджающій, а 1810 о. Іоаннъ Василевичъ администраторъ. — ѳтъ 1811 до 1852 о. Іоаннъ Чернецкій парохъ — 1852 доѣзджающій о. Іоаннъ Мышковскій; 1855 о. Іоаннъ Ляховскій — перемѣнявъ ся съ парохією съ о. Максимиліаномъ Хробачинскимъ, а самъ пѣйшовъ до Волѣвця, парохія Криве. Въ роцѣ 1871 о. Юліанъ Дуркотъ администраторъ — 1872 о. Василій Дуркотъ парохъ — 1873 о. Іоаннъ Рыбачевскій администраторъ — 1874 о. Тео-

Церковь въ Воли цеклинской.

доръ Мерена администраторъ — ѿтъ 1874 до 1894 о. Титъ Дуркотъ парохъ и деканъ дуклянскій, до 1896 о. Іоаннъ Дуркотъ администраторъ, а ѿтъ св. Димитрія 1896 до теперъ о. Михайлъ Вербицкій парохъ.

Въ роцѣ 1899 зѣстала церковь совершенно ѡтновлена и приукрашена во внутрѣ прекрасными образами артисты Павла и Іоанна Богданьского.

Тыхъ кѡлька слѡвъ о парохіи Воля цеклиньска посвящаю бл. п. о. Василию Чернецкому, котрый усердно занимавъ ся описами нашихъ церквей въ „Книжочкахъ мисійныхъ“ и еще передъ смертію своею получивъ я письмо ѿтъ Него съ прошеніємъ о подане опису парохіи и виду моей церковцѣ. Бл. п. о. Василій дуже часто пробувавъ въ Волѣ у свого дѣдуны, а веденый хорошими воспоминаніями изъ своей молодости, позѣоставивъ для тутейшой церкви легать на 200 коронъ, изъ проценту котрыхъ мае ся ѡтправляти рѡкъ рѡчно поминальне богослуженіє. Волю святу бл. п. о. Василия я теперъ выполняю, а ты любый читателю ѡтмовъ за упокой Ёго души „Отче нашъ и Богородице Дѣво“. Отпочивай бл. п. о. Василию! память о Tobѣ не загине ѿтъ рода въ родѣ!

*

*

*

Маю еще одно велике прошеніе до тебе любый читателю а именно: До Волѣцеклиньской привалезать такожь и Русины изъ города Ясла. Ты вѣроятно вже знаєшь, що въ Яслѣ завязавъ ся комитетъ будовы церкви, — щобы въ тѣмъ городѣ колись станула наша святыня — наша крѣпость. Если Г. Богъ позволють менѣ дожити той щасливой хвилѣ создати нову церковь въ городѣ Яслѣ, то тогды побачишь въ „Книжочкахъ мисійныхъ“ такожь видъ той церковцѣ, но щобы мое и твое намѣреніе осуществило ся, прошу на нашъ комитетъ памятати, и на одну цеголку до насъ прислати.

Поручаюсь вселаскавѣйшой памяти и молитвамъ.

Свящ. Михаилъ Вербицкій

парохъ въ Волѣцеклиньской, города
Ясла, предсѣдатель комитету.

Поучене о чистилищи.

(Дальше.)

Въ першѣмъ листѣ до Коринтіянъ (3. гл., 13 — 16) пише св. Апостоль Павелъ такъ: Когѣждо дѣло ѡвѣрено бѣдетъ: дѣнь

бо іавітѣ, занѣ ѿгнѣмѣ ѡткрываѣтсѣ: ѿ ко-
гѡждо дѣло, іаковѡже єсть, ѿгнь ѿскѣситѣ.
(И) єгѡже ѡце дѣло пребѣдетѣ,....., мздѣ
прійметѣ: (И) єгѡже дѣло сгоритѣ, ѡтчи-
титсѣ: самѣ же спасѣтсѣ, тѡкожде іакоже
ѿгнѣмѣ. То значить: каждого зѣ насѣ ро-
бота буде явна въ день Божого суду, 'бо
выпробує єи огонь и покаже, яку вартѡсть
она має; чїя работа покаже сѣ тревалою
и не згорить, той прійме за ню заплату;
а чїя згорить, той потернить шкѡду, бо
за свѡй трудѣ не отримає пожаданѡи на-
городы, а хотѣй самѣ спасе сѣ, то тѡлько
зѣ великою бѣдою, мѡвѣ-бѣ выратованный
зѣ огня. — Св. Отцѣ и Учителѣ Церкви
учать, що тѣ слова св. Письма вѡдносать
сѣ до огня въ чистилищи.

II.

Слїѣуже въ старѡмѣ завѣтѣ уважали
молитву за усопшихѣ за святу и спаси-
тельну, (якѣ пѡзналисѣмо то зѣ выше на-
веденого уступу зѣ II. кн. Маккавеѣвъ),
то зѣ приходѡмѣ Спасителя на землю та
вѣра въ чистилищеѣ щеѣ бѡльше возмогла

ся. Заповѣдь любви ближнього, котру ого-
лосивъ Христосъ, спонукала людей мѣжь
инымъ такожь до тымъ усиленѣйшого
стараня, помогчи душамъ задержанымъ въ
чистилицѣ, до тымъ обильнѣйшихъ жертвъ
за своихъ помершихъ братѣвъ.

Свѣдчать о тѣмъ найдавніѣйшій літур-
гій, постановы рѣжныхъ Соборѣвъ зъ най-
першихъ вѣкѣвъ христіянства, згадують
про се въ своихъ письмахъ найдавніѣйші
учителѣ и писателѣ Церкви. Въ тыхъ же-
релахъ мовъ-бы передана намъ наука
Христа и Апостолѣвъ, и вѣдси зовемо то
все Переданемъ.

Тертуліанъ († 240) згадує, що Хри-
стіяне вѣдъ найдавніѣйшихъ часѣвъ при-
носили жертвы за помершихъ въ рѣчницю
ихъ смерти, и уважає сей звичай яко „пе-
реданый Церквою“.

Св. Кипріянь († 258) пише въ 55 ли-
стѣ: Инша рѣчь, выжидати прощєня, а
и инша рѣчь, вѣйти (впростѣ) до царства
небесного; инша рѣчь, бути вкиненымъ до
вѣзницѣ, що-бъ не выйти зъ вѣдтамъ, до-
ки не заплатитъ ся послѣдного гроша, а

инша рѣчь, сейчасъ отримати нагороду за вѣру и честноту; инша рѣчь, довгимъ (вѣчными) терпѣнемъ бути укаранымъ за грѣхи, а инша, очищати ся въ огни чистилица.

Св. Іоаннъ Золотоустый († 407) пише (въ Гом. III. на посл. къ Филип. ч. 4) такъ: „Оплакуймо отже тыхъ (умершихъ), приносѣмъ ратунокъ по силамъ, зготовѣмъ имъ яку помѣчь.... Якъ, або якимъ способомъ? То самѣ выливаючи молитвы, то другихъ просячи, щобъ за нихъ молили ся, то даючи часто за нихъ милостинѣ убогимъ.Не дармо єсть се установлено законами вѣдъ Апостолѣвъ, щобы въ честныхъ.... и страшныхъ Тайнахъ творила ся память о помершихъ“. А до Дѣяній Апост. (Гом. 21.) такъ говорить св. Іоаннъ Золотоустый: „Не дармо бувають приношеня за усопшихъ; не дармо молитвы, не дармо милостинѣ; то все розпорядивъ Духъ св., хотячи, щобы мы взаимно собѣ помагали.“

Въ рѣшеняхъ руского провінціонального Собора, вѣдбувшого ся у Львовѣ въ роцѣ 1891. Тит. XII. стор. 245, читаемъ : „Тую спасительну и святу мысль молити ся за усопшихъ, заховувала всегда св. Божя Церковь, то розпоряджуючи прино- сити за нихъ жертвы св. Службы Б., то устанавлиючи особеннѣи и властивѣи вѣд- правы о усопшихъ; именно же Церковь нашего обряду приписує и жертву Служ- бы Божой и весь Чинъ о усопшихъ вѣд- правляти въ роцѣ, именно : въ субботу мя- сопустну и въ субботу передъ Сошествіемъ св. Духа; частично же такожъ каждой су- боты цѣлого року, особенно же въ 2. 3. и 4. субботу Чотыродесятницѣ великой; въ кѣнци розпоряджає ся въ нашѣмъ Уставѣ творити память о усопшихъ 3. 9. и 40 дня по смерти (Тріодъ пост. Суб. Мясоп.), а пѣсля Уставѣвъ Апостольскихъ (кан. 42.) такожъ въ рѣчницю смерти. Пѣсля же по- божного обычаю нашихъ русскихъ Церквей, вѣдправляє ся такожъ торжественно Ли- тургія и Чинъ о усопшихъ непосредно слѣдующого дня по празднику храмовѣмъ,

сли не припаде въ якій' изъ тыхъ днѣвъ, коли Литургія о усопшихъ заборонена, а въ котрѣмъ то случаю належить перенести тоє на, найближе слѣдующій день не перешкодженный“.

Вѣра въ чистилище вѣдповѣдає вимогамъ розуму и сердца.

Було се въ Шкоціи. Два брата протестанты, були въ однѣмъ товариствѣ на забавѣ. Коли всѣ гостѣ сидѣли при столѣ, приключивъ ся нещасливый припадокъ: одинъ зъ братѣвъ зѣоставъ пораженный, впавъ на землю и на мѣсци померъ. Перезазили ся симъ нещастемъ всѣ, а наибѣльше перенявъ ся нимъ братъ покѣйного, бо вѣдъ сеи хвилѣ стоявъ єму образъ брата всегда передъ очима, завсѣгды мучила его одна гадка: що его братъ умерши такъ несподѣвано, не поєднавъ ся зъ Богомъ и буде мусѣвъ горѣти въ пеклѣ. Въ чистилище вѣнъ не вѣривъ, бо бувъ протестантомъ, а протестантска вѣра не узнає чистилища. Та гадка, що его братъ

певно єсть въ пеклѣ, мучила єго день и нѣчь, ажъ попавъ въ тяжку хоробу, и мусѣвъ за порадою лѣкарѣвъ поѣхати на курацію до Франціи. Тамъ пѣзнавъ ся припадково зъ однимъ католицкимъ священникомъ, котрому розповѣвъ про нечаянну смерть свого брата и звѣривъ ся зѣ своею журбою. Священникъ потѣшавъ єго якъ мѣгъ, доказуючи, що нѣхто не може напевно знати, яку долю судивъ Богъ єго братови, та що крѣмъ пекла єсть еще чистилище, где помершій въ ласцѣ Божѣй але зъ простительными грѣхами або невѣдопукутовавши всѣхъ каръ дочесныхъ на земли, мусять терпѣти муки до якогось часу. По тѣй розмовѣ почувъ протестантъ на серцю полекшу, а вже небавкомъ потѣмъ сказавъ такъ до священника: „Я люблю свого брата и тому хотѣвъ бымъ єму помогчи. А що католицка вѣра учить, що крѣмъ неба и пекла истнує ще посередне мѣсце — чистилище и що вѣрніи на земли можуть черезъ свое заступництво, а особливо черезъ жертву св. Литургіи прійти въ помѣчь душамъ задержанымъ въ чи-

стилищи, тожь хочу перейти на католицку вѣру: мѡй братъ покутуе може въ чисти-лищи, тожь старавъ-бымъ ся его звѡдтамъ освободити. Буде се для мене великою вѡдрадсю и полекшою въ моей журбѣ⁴. — Незадовго потѡмъ зѡставъ ревнымъ като-ликомъ.

(Дальше буде.)

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дзеровичъ.

ЧАСТЬ ДРУГА.

О священныхъ дѣйствіяхъ.

1. Пыт. О чѡмъ будемъ говорити въ тѡй другѡй части: „о священныхъ дѣй-ствіяхъ?“

Отп. Мы будемъ говорити о церко-внѡмъ богослуженю; а то: 1) найперше обговоримъ собѣ всѣ составнѣ (складовѣ) части богослуженя, а потѡмъ 2) перейдемъ всѣ богослуженя по порядку поодиово.

2. Пыт. Якѣ отже суть складовѣ части богослужень?

Отп. Складовѣ части богослужень суть: 1. жертва, 2. молитва, 3. пѣсни, 4. благословенія, 5. поученія и рѣшнѣ зверхнѣ обряды якѣ: 6. обнажене головы, 7. крестне знамя, 8. стояне и сиджене, 9. поклоны, 10. Приклонене головы и колѣнъ, 11. Поднимане, складане, розпростерте и возложеное рукъ и бите въ грудь, 12. цѣловане мира и свяченыхъ предметѣвъ, 13. кроплене свяченою водою, 14. запалене свѣтильникѣвъ, 15. каджене.

3. Пыт. Якѣ богослуженія розрѣжняемъ въ нашѣмъ обрядѣ?

Отп. Мы розрѣжняемъ 1. божественну Службу т. е. Литургію, 2. церковнѣ службы, котрыхъ есть сѣмъ*), а то: 1. Полунощница, 2. Утреня съ першимъ часомъ, 3. третій часъ, 4. четвертый часъ, 5. девятый часъ, 6. вечерня, 7. повечеріе.

3. Святѣ Тайны, котрыхъ есть сѣмъ,
4. Церковнѣ благословенія, освященія и молебствія.

*) Служба божа не причисляеться до числа церковныхъ службъ, бо она есть особенною, божественною и найсвятѣйшою жертвою. Церковнѣ службы могутъ отпращивати и міряне и поза церквою, а служба божа лише священникомъ и звычайно внѣ храма.

І. Складовѣ части богослуженя.

1. Жертва.

4. Пыт. Чи въ старомъ Заветѣ вже були знані жертвы?

Отп. Такъ есть; бо вже Каинъ, Авель, Ной, Авраамъ, Мелхизедекъ приносили Господу Богу жертвы.

5. Пыт. Чому люде по всѣ часы приносили Богу жертвы?

Отп. Бо по всѣ часы узнавали они се за свѣй обовязокъ Бога видимыми дарами, яко своего найвыжшого Пана узнати и почитати.

6. Пыт. Що належить отже до жертвы?

Отп. До жертвы належить:

1) видимый даръ, принесеный Господу Богу;

2) намѣръ, Г. Бога яко найвыжшого Господа почитати и обожати.

7. Пыт. Якихъ жертвъ жадавъ Г. Богъ отъ народа израильского?

Отп. Були се по части жертвы кровавы, именно звѣрята, по части безкровны якъ хлѣбъ, вино, мука и т. п.

8. Пыт. Чому Богъ приказавъ вырадно тѣ жертвы въ старомъ заветѣ?

Отп. Богъ жадавъ тыхъ жертвъ щобы:

1) Израильтянъ всегда тымъ напоминати, що Онъ есть найвыжшимъ Паномъ,

котрому мають все завдячити, и котрого безусловно слухати мусять;

2) Щобы утримати въ нихъ живу вѣру и надѣю на Спасителя.

9. Пыт. Якимъ способомъ могли жертвы підтримувати вѣру и надѣю на будущего Спасителя?

Отп. Бо жертвы старого завіта були лише прообразомъ*) тои непорочнои жертвы, що мала бути принесена въ новомъ завітѣ.

10. Пыт. Яка есть жертва нового завіта?

Отп. Жертвою нового завіта есть Іисусъ Христосъ, самъ Сынъ Божій, котрый своею смертію на крестѣ самъ себе небесному Отцю за насъ жертвувавъ.

11. Пыт. Але чи смерть Христа на крестѣ має признаки жертвы?

Отп. Має; бо Іисусъ, страдаючи и умираючи на крестѣ, отдавъ видимый даръ свое найсвятѣйше тѣло и свою найсвятѣй-

*) Они були прообразами, т. е. они были жертвы нового завіта въ певный якійсь способъ подѣбный и вже напередъ показували на смерть Іисуса Христа: якъ звѣрята жертвенный були убиваніи и мусѣли свою кровь проливати, такъ и Спаситель мусѣвъ бути убитый и кровь свою проляти. Тому важе пророкъ Ісаия: „Яко овца на заколеніе веде-ся“. Такъ отже жертвы наминали жидѣвъ, що прийде Христосъ и за нихъ умре.

шу кровь и той даръ вѣддавъ Г. Богу, щобы єго яко найвыжшого Господа перепросити, почитити и обожити.

12. Пыт. За кого принѣсь Іисусъ жертву?

Отп. За насъ людей, щобы насъ съ Богомъ примирити и спасти.

13. Пыт. Що выеднала та крестна жертва у Бога?

Отп. Та жертва поеднала насъ съ Г. Богомъ, т. є. зробила се, що Богъ грѣхами тяжко ображений, милостивно воззрѣвъ зновъ на насъ и ставъ готовый, всѣмъ людямъ простити, дарувати имъ свою благодать та прийняти ихъ въ царство небесне.

14. Пыт. Чи съ смертію Іисуса Христа, устала та крестна жертва?

Отп. Нѣ; жертва та має ся ѡтновляти по всѣ часы и всюды.

15. Пыт. Чимъ ѡтновляє ся крестна жертва?

Отп. Она ѡтновляє ся на кождѣй Службѣ Божѣй.

16. Пыт. А чи на Службѣ Божѣй суть такожь всѣ признаки жертвы? (гл. пыт. 6 и 11).

Отп. Суть, 1. видимый даръ, котрый Богу приносить ся, именно найсвятѣйшій Тѣло и Кровь Іисуса Христа пѣдъ вида-

ми хлѣба и вина; 2. намѣръ, Бога яко най-
выжшого Пана почитити и обожити.

17. Пыт. Коли Іисусъ Христосъ уста-
новивъ жертву нового завѣта?

Отп. При Тайной вечерѣ, коли ска-
завъ до Апостолѣвъ: „*Сіє творите въ мое
воспоминаніє*“.

18. Пыт. Въ котрѣмъ лише однѣмъ
Богослуженю стрѣчаемо жертву?

Отп. Жертву стрѣчаемъ лише въ
„Службѣ Божій“. Въ іншихъ богослуже-
няхъ жертвы нема.

(Дальше буд.).

Золоті зерна для хлѣборобѣвъ

— для —

збогаченя ся въ дочастности и вѣчности.

Юліанъ Дзеровичъ.

Осме зерно золоте.

Будь честнымъ.

Хоть що правда, такой тяжкой и во-
піючої кривды на селѣ нема, то все таки

стережѣть ся селяне, щобы она помѣжь Васѣ не закралась.

Ктобы мѡгъ таке подумати, щобы по селѣ крали собѣ люде поля и загоны? А прецѣнь такій рѣчи случаютъ ся по селяхъ. Особливо при ораню и копаню поля и огорода лижутъ плуги и рыскалѣ жаждно сусѣдну землю, а неразъ и цѣлїи скибы на свѡй бѡкъ перекидуютъ. Границѣ, межѣ перекопуютъ ся або переорюютъ ся смѣло! И такъ крадесъ поле а зъ тымъ все, що въ поли уродилось, єсть крадене, и то при кождыхъ жнивяхъ крадене. А умеръ першїй злодѣй, то его злодѣйске ремесло ведутъ дальше его наслѣдники. И якъ довго?.... Що на се скаже справедливый Богъ? Якими карами скарає такї поганї справки? Розважте се, любї селяне, и уважайте при оброблюваню вашихъ нивъ, на ваше честне имя, на вашу добру славу, на вашу душу! Не переступайте не лише семой заповѣди Божой, але и десятой, котра каже: „*Не пожелай анѣ дому, анѣ поля, анѣ слуги, анѣ служебницѣ, анѣ вола, анѣ осла, анѣ всего того, що єсть ближняго твого.*“

Дуже небезпечну лапку заставивъ дія-
воль селянамъ по ярмаркахъ. Межи кôнь-
ми, коровами, телятами, свиньми єсть бо-
гато такихъ, що мають якій блудъ („ганчъ“
— якъ вы кажете), або якусь хворобу. Не
кождый купецъ знаєсь на нихъ, не каждый
пôзнає ихъ и длятого властитель не наду-
муючись продає худобу яко добру — „безъ
ганчу“. Онъ запевнює, божить ся, що се
худоба чиста, добра, безъ блуду. А якъ
онъ тѣшитъ ся, если єму удасть ся наби-
ти добре цѣну! Якъ то, повернувши зъ
ярмарку, хвалить ся своимъ спрытомъ!
Але кто властиво має шкоду?.... Ану по-
гадай добре! Ошуканий має шкоду на ху-
добѣ, а ты.... на души! Отось вийшовъ,
але!.... Але єсть еще честнѣ люде, що
тримають ся засады: при купнѣ и прода-
жи роби такъ, щобы нѣ твоя шкода не
вийшла, нѣ твоѣй ближнѣй не ошукавъ ся!
Се честнѣ люде, се правѣ люде!

Або и спасанє худобою збôжа и тра-
вы чужои по ночахъ! Ой и се грѣхъ!
Грѣхъ тяжкій! Твоя худоба зъ голоду бы
певно не згинула, коли-бъ не була їла кра-

дене сѣно, не була спасла конюшину! А Богъ видѣвъ; середь темнѣсенькои ночи видѣвъ!

Але еще одна увага дуже важна! Щобъ дѣстати прощене своихъ беззаконій, злодѣйствъ и шахрайствъ, не выстарчить лише зъ нихъ исповѣдатись. Треба такожъ цѣлу ближньому заподѣяну шкоду вынагородити. Нема вынагородженя — нема и прощенья! И то вынагороджене не можна зъ власной вины ѡткладати; бо кожде ѡткладане есть лишь продовженемъ злодѣйства.

Щожъ отже за глупота, запечена дурнота, задля пару скибъ, задля лошати, задля коровы летѣти въ огонь пекольный! Тамъ въ пеклѣ давбысь цѣлый свѣтъ, щобы лише освободитись ѡтъ муки! Але се буде за пѣзно. Отже будьте честными и правыми любі селяне, доки еще есть часъ.

Для старыхъ и молодыхъ.

Христосъ — правда.

Одна лишь правда въ мірѣ свѣтитъ,
Ею на землю Богъ принясь —
Его ученіе — слово свѣта,
Все — ложь, що внѣ Его завѣта,
И все то правда, що Христосъ!

Совершенный постъ есть тогда, коли
тѣло поститъ, а душа ся молитъ. Молитва
бо при постѣ певно облаки проникае.

Св. Изидоръ.

Знаю добре, що дѣлаю — каже св.
Августинъ. Обхожду ся съ моимъ тѣломъ
такъ, якъ ся обходить добрый ѣздець съ
норовистымъ конемъ. Ёздець, щобы ему
кѣнь не брикавъ и не кинувъ его въ бо-
лото, уривае ему оброку. Тѣло мое, то
такожь якбы кѣнь, на котрѣмъ въ тузем-
нѣй подорожи заѣхати мало до небесного
Єрусалима; усьмиряю его отже постомъ,
щобы мене не тронувъ въ пропасть и не
сходивъ зъ правои дороги заповѣдей Бо-
жихъ на манѣвцѣ — грѣху, або на широ-
ку дорогу змысловости, ведущу до пекла.

Св. Іеронимъ жалуючись на покусы, такъ говорить: „Бувъ емъ самѣсенкій, а сердце мое було переповнене горечю. Члены мои высохли и знидѣли покрывавъ мѣхъ, шкѣра на тѣлѣ моемъ почорнѣла немовъ шкѣра мурина; тверда земля служила менѣ за постѣль бѣльше докучаючу, якъ приманяючу на спочинокъ, поживлене мое було дуже нужденне, а однакъ мимо того, сердце мое горѣло похотями тѣлесными. Одинокимъ прибѣжищемъ моимъ и спасеніемъ моимъ бувъ І. Христось, которого въ мольбахъ о помѣчь благовѣ-емъ.“

Если-бымъ знавъ, що котрый зъ присутныхъ слушателей, прогулявъ минувшу нѣчь, волочивъ ся по заулкахъ и улицахъ та вѣддававъ ся пустованю, сейчасъ казавъ-бымъ его выгнати зъ церкви твоей, въ котрой слуги Бога пробувати повинні.

Св. І. Златоустый.

Противъ сатаны — пѣсля рады св. Павла — маемъ ся вооружити: збруєю Божою, панциромъ справедливости, щитомъ вѣры, шоломомъ спасенія и мечемъ Духа святаго.

ПРІЙМАЙТЕ КО МЕНІ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Рѣкъ 1901.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число девяте.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСИЙНЫХЪ“
ВЪ ПЕРЕМЫШЛИ.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНІЙ“
ВЫХОДЯТЪ КАЖДОГО МѢСЯЦА И КОШТУЮТЪ РѢЧНО:
по 10 що мѢСЯЦА: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѢСЯЦА: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ЗЪ ПЕЧАТНѢ Н. ДЖУЛЫНСКОГО.
1901.

Образъ Матери Божои въ церквѣ
въ Олеську.

Блаженства евангельскі.

Въ якѡмъ нибудь товариствѣ ся знай-
дешь, всюда почуєшь бесѣду о щастію.
„А! сей або той чоловѣкъ, сей або той
пань, ся або та родина дуже щастлива.
Вѡнъ все мае, чого душа забагне, всего
мае подостаткомъ.... хиба птасечого моло-
ка му бракує!“

Такі и тымъ подѡбні бесѣды почу-
єшь въ щоденныхъ розговорахъ, котрі
однакъ майже всегда розминають ся зъ
правдою. Щастє бо не лежить въ добрахъ
дочасныхъ, не той чоловѣкъ щастливый,
що всего мае подостаткомъ, але той тѡль-
ко, що во всѣмъ жиє пѡсля заповѣдей Бо-

жихъ. Длятого то и І. Христось называе лише слѣдующихъ людей правдиво на землі щастливими або блаженными :

І. Блаженный нищійи духомъ, яко тѣхъ есть царствіе небесное т. е. блаженный убогійи духомъ, бо тыхъ есть царство небесне.

Змысль тыхъ слѣвъ е такій :

Блаженный е тѣ, що мимо свого богатства и своихъ гонорѣвъ, мимо свого здоровья и мудрости пѣзнають, що передъ лицемъ Божиимъ суть (бѣдніи) убогійи. Такіи люди мають вже ангельскійи спокѣй тутъ на землі а по смерти певно осягнуть вѣчну щастливѣсть.

Нищійи (убогійи) духомъ, то тутъ має ся розумѣти не людей дурныхъ, але покѣрныхъ. Убогими духомъ суть тѣ, що здають ся мовъ дѣтьми бути. Противно богатійи духомъ суть людьми зарозумѣлыми, котріи зъ причины того, що мають, много о собѣ думаютъ.

Маєтний одже чоловѣкъ може бути убогійи духомъ, наколи пѣзнає, що богатство его не має жадной вартости передъ

Богомъ и вѣчностію. Такий чоловікъ по-
дѣбный е до антикаря, котрый має въ
своѣй антицѣ всѣлякѣ отруѣ, але самъ
еще черезъ те не есть затроєный. — Бѣ-
дный зновъ чоловікъ може бути богатый
духомъ, наколи именно е зарозумѣлымъ
на якусь свою прикмету. Звычайно однакъ
на свѣтѣ такъ буває, що хто е богатымъ,
то той е и богатый духомъ (зарозумѣлый),
а бѣдный убогій духомъ (покѣрный). —

Нищіи духомъ мають вже тутъ
ангельскій спокѣй, длятого то І.
Христось говорить: „яко тѣхъ есть цар-
ство небесное“.

Святый Єфремъ порѣвнує нищихъ ду-
хомъ до горы, котра на внѣ (зверха) е
гола и не урожайна, у внутрѣ своемъ од-
накъ повна е жилъ золотыхъ; така гора
не плѣняє ока людского, не справляє му
пріятности, у внутрѣ однакъ своемъ має
тѣлько богатства, тѣлько потѣхи, о ко-
трыхъ людямъ и не снилось. Нищіи ду-
хомъ осягнуть по смерти вѣчну щас-
тливѣсть, бо они щобы осягнути небо,
погорджають всѣми добрами и почестями
(гонорами) дочасными.

2. Блаженни плачущіи : яко тіи утѣшатся т. е. блаженніи плачущіи, бо тіи утѣшать ся.

Змысль тыхъ слѣвъ слѣдующій: Блаженніи суть тіи, що плачуть задля утраты ласки Божои; бо Богъ, щобы забули о своимъ болю, потѣшить ихъ вже тутъ на земли, а по смерти надѣлитъ ихъ вѣчною радостію.

Пѣдъ словомъ „плачущіи“ не розумѣе ся людей, що плачуть (сумують) зъ причины утраты якои небудь рѣчи дочасной. Такій бо ихъ смутокъ єсть знакомъ, що сердце свое занадто привязали до рѣчей земскихъ, свѣтовыхъ, и той смутокъ (плачь) не поможе чоловікови нѣчого такъ, якъ пластеръ приложеный на здорове тѣло не гоить раны. Смутокъ єсть власне лише лѣкарствомъ на грѣхи. Св. Августинъ говорить, що якъ гнѣй въ хатѣ все занечищує, але вывезеный на поле тоє справляє, — такъ само має ся зѣ смуткомъ, котрый не принесе жадного хѣсна, если вѣнь є зъ причины рѣчи земской, а противно много поможе, если вѣнь є зъ причины грѣхѣвъ

Смутокъ задля рѣчей дочасныхъ навѣтъ нищить чоловѣка такъ, якъ мѣль одѣжъ а червакъ дерево. „Сего міра печаль, смерть содѣловаєть“ (2. Кор. 7. 10.) говорить св. Ап. Павелъ. Такое успособлене чоловѣка єсть дуже догѣдне для діавола, бо тогдѣ має найлекшій приступъ до нашего серця, щобы насъ кусити и погубити; то настроєне єсть для діавола тымъ, чимъ для хищникѣвъ є нѣчь. Для того то и св. Письмо завзыває насъ до веселости серця: „Веселіє сердца животъ чоловѣка и радованіє мужа долгоденствіє. Люби душу твою а утѣшай сердце твое и печаль отъ себе отрини далече: Многи бо печаль уби.... печаль прежде време не старость наводитъ“ (Сір. 30, 23). Тѣлько смутокъ (плачь) задля нашихъ грѣхѣвъ и ближнихъ подобає ся Богу, справляє намъ радѣсть и потѣху.

Добрый єсть такожь смутокъ задля терпѣнь и долегливостей, якѣ Провидѣніє Боже на насъ зсылає; если зъ покорю

ихъ приймаемо и зъ по́дданемъ ся волѣ Божѣй зносимо. По такѣмъ смутку слѣдує радѣсть и потѣха. И такъ І. Христось смутивъ ся на горѣ оливнѣй, коли видѣвъ зблїжающї ся муки крестнї; а заразъ потѣмъ ангель Господень зѣйшовъ зъ неба и потѣшивъ І. Христа. А якои радости и потѣхи зазнали праведный Іовъ и Товїя? Богъ звычайно, занѣмъ намъ справить якусь потѣху, зсылає на насъ терпѣня и то для того, щобысьмо дары Божїі приняли зъ тымъ бѣльшою покорою и вдячностїю. Такожъ Богъ въ своей безконечнѣй добрѣтѣ хоче нашу радѣсть взбѣльшити. „Бо по плачу — говорить св. Вернардъ — милѣйша єсть радѣсть, такъ якъ милѣйше є намъ свѣтло по довгѣй темнѣтѣ, якъ милѣйше є намъ здоровлє, жите по довгѣй хорѣбѣ“.

Плачущї будуть надѣленї такожъ вѣчною радостїю по смерти. „И отиметь Богъ всяку слезу отъ очїю ихъ и смерти не будетъ ктому: ни плача, ни вопля, ни болѣзни не будетъ ктому“ (Ап. 21. 4.) „Сїю-

щіи слезами, радістю пожнуть". (Псал. 125. 5.).

(Дальше буде).

Мѣсточко Олесько.

Въ північній часті повѣту золочѣвського, недалеко вѣдь стаціи въ Ожидовѣ, положенои при шляху желѣзничѣмъ ведучѣмъ зъ Львова до Бродѣвъ, находить ся невеличке мѣсточко Олесько. Розкинуло ся оно помежи садами на низинѣ, що простягає ся надъ лѣвýmъ раменемъ рѣки Стыру и північно-захѣдного рамени гѣръ званыхъ Вороняки. Пѣсля послѣднои конскрипціи числить оно 3.560 жителѣвъ, зъ чого є 2.095 Русинѣвъ, 695 латиникѣвъ - Полякѣвъ, а 770 жидѣвъ. Займають ся они переважно управою рѣлѣ и садѣвництвомъ, а не мало є всякихъ ремѣсникѣвъ, особливо теслѣвъ и мулярѣвъ, що на лѣто розходять ся на зарѣбки по цѣлѣй всхѣдній Галичинѣ.

Хто и коли основавъ Олесько — не знати, бо о тѣмъ нема нѣякихъ записокъ анѣ переказѣвъ; але певнымъ е тѣлько тое, що оно е дуже давною старорускою оселею. Поразъ першій згадує ся за него въ исторіи въ роцѣ 1366, то значить — передъ 535 лѣтами. Вже тодѣ було оно градомъ — т. є. укрѣпленою оселею и належало до галицко-волынського руского князя Любарта Гедиминовича, що мавъ свою столицю въ Луцку на Волини. Потому черезъ шѣснайцять лѣтъ (вѣдъ року 1366 до 1382) належало оно до королѣвъ польскихъ и угорскихъ, доки князь Любартъ не прилучивъ его назадъ до своего княжества. Вже въ тыхъ часахъ була въ Олеську якась твердиня-замокъ, котрой деревянѣ стѣны були кладенѣ зъ грубыхъ дубовыхъ пнѣвъ въ оденъ або въ два ряды; до тыхъ стѣнъ зъ середины були прибудованѣ будинки зъ плоскими дахами. — Якъ Любартъ и его сынъ Федоръ, такъ и пѣзнѣйшій литовско-рускій князь — Витовдъ и Свидригайло держали тамъ, яко въ однѣй изъ сильнѣйшихъ своихъ пограничныхъ

крѣпостей — сильну вѣйскову залогу, а начальство надъ нею поручали особамъ, о котрыхъ вѣрности и певности були переконані. — Такимъ начальникомъ надъ Олеськомъ и цѣлымъ округомъ въ часахъ князя Свидригайла бувъ бояринъ Богданъ Рогатыньскій и его сынъ Иванъ.

Въ 1432 р. прилучено Олесько зновъ до польского королѣства, а король польскій Володиславъ Варненчикъ грамотою зъ р. 1441. надавъ его вразъ зъ замкомъ, зъ цѣлымъ округомъ и селами до него належачими — на вѣчну власнѣсть польскому шляхтичеви Янови Сенѣньскому. За тое обдароване мусѣвъ вѣнь до каждой военной выправы ставити ся самъ особисто зъ чотырма пѣшими ратниками зъ списою и зъ вѣсьмома лучниками - стрѣльцями на коняхъ. По нѣмъ одѣдичивъ его посѣлости наймолодшій его сынъ Петро. До розлогихъ дѣбрь олеськихъ належало тодѣ понадъ 30 сѣлъ, розкиненыхъ доокола Олеська, Бродѣвъ, а то: Юськовичѣ, Пѣдлысе, Бужокъ, Закомаре, Ожидѣвъ, Куты, Цѣшки, Стогиня, Пѣдгѣрцѣ, Хватѣвъ, Коморѣвъ

(пѣзнѣйше названий Сасѣвъ), Ясенѣвъ, Кадлубиска, Висѣцко, Заболѣтцѣ, Голѣско-вѣчѣ, Пониква, Пониковиця, Смѣльно, Лаго-дѣвъ, Сухѣдѣль, Боратинѣ, Конюшкѣвъ, село Броды, Бѣлявцѣ, Берлинѣ, Ренѣвъ, Черниця, — а дальше ще и села довкола Пѣдкамѣня и Залѣзець.

Одинѣ зѣ родини Сенѣньскихѣ, невѣ домо напевно котрый чи Янѣ чи єго сынѣ Петро, побудовали вѣ Олѣську около року 1500 костелѣ и вызначили для лат. пароха дѣтацию вѣ ґрунтахѣ и десятинахѣ, а пѣзнѣйшѣ властителѣ Олѣська тоту дѣтацию ще побѣльшили, додаючи до того село Розважѣ.

По смерти Петра Сенѣньского пѣдѣ-лили ся єго добрами вѣ 1511 р. єго двѣ замужнѣ дѣньки Анна Гербуртова и Ядвига Каменецка. Само же Олѣсько — мѣсто и замокъ — роздѣлене такожѣ помѣжѣ нихѣ по половинѣ, перейшло вѣ руки Гербур-тѣвъ и Каменецкихѣ. Небавомѣ вѣ 1580 Каменецкѣ продали свою часть Жолкев-скимѣ, пѣдчасѣ коли друга половина Олѣ-ська вѣдѣ Гербуртѣвъ черезѣ супружества

перейшла въ 1557. р. на Даниловичѣвъ. Оденъ зъ нихъ Иванъ Даниловичъ оженився въ 1605. р. зъ Зофією Жолкевскою, властительскою дѣбрь въ Жовкѣвщинѣ и другои половины Олеська. Вѣнъ постѣйно перемешкувавъ въ Олеську и замѣсть давной деревяной твердинѣ збудовавъ гдесъ въ рокахъ 1590—1610 цѣлкомъ новый замокъ мурованный, котрый стоитъ до нынѣ. Довкола бувъ вѣнъ обведенный валомъ и глубокимъ ровомъ, черезъ котрый бувъ перекинутый зводовой мѣстъ. До того ще цѣлый горбокъ, на котрѣмъ той замокъ стоитъ, бувъ укрѣпленный сстрогомъ - частоколомъ. Розказують, що до его будовы ужито спѣйманныхъ въ вѣйнѣ Татарѣвъ. — Въ серединѣ замку було немало покоѣвъ, выкладанныхъ мрамуровою пѣдлогою або зъ тесового камѣня; була тамъ и збрѣвня, а въ нѣй гакѣвницѣ и инше оружїе; була и домова каплиця св. Анны.

Иванъ Даниловичъ померъ въ 1628 р. и его похоронено въ костелѣ олеськѣмъ, а его добра одѣдичила его донька Теофиля, замужна за Яковомъ Собескимъ, власти-

телемъ Золочѣвщины. Самі Собескій перемешкували въ Жовквѣ, а Олесько було зъ разу въ рукахъ Еремїи князя Вишневецкого, властителя сусѣдного мѣсточка Бѣлого Каменя, а потому перейшло до Конѣцпольскихъ и доперва король Янъ Собескій и его жѣнка набули Олесько около 1680 р. назадъ для себе. Замокъ тамошній, страшно спустошенный въ часахъ военъ козацкихъ и турецкихъ, жѣнка Собеского наново приукрасила мальовилами. Сынъ его Константинъ продавъ въ роцѣ 1720. Олесько и Пôдгôрцѣ Ржевускимъ. — Зъ нихъ оденъ Северинъ Ржевускій выбудовавъ въ Олеську въ 1739 р. для оо. Капуцинôвъ великій кляшторъ — костель, а для себе лѣтній двôрокъ въ мѣсци званôмъ до нынѣ Северинкою. Все що було въ олеськôмъ замку цѣннѣйшою перенѣсь его братъ Вацлавъ до свого замку въ Пôдгôрцяхъ. Опôсля выставлено Олесько зъ Северинкою и села Цѣшки и Чехи — зъ причини тяжачихъ на нихъ великихъ довгôвъ — на продажъ и ихъ набувъ въ 1796. р. Александеръ Зелѣньскій. Его на-

слѣдники роздробили Олеську посѣлѣсть чито при подѣлѣ спадку, чито черезъ продажъ на кѣлька поменшихъ частей и попродали ихъ. Самъ же замокъ перейшовши въ посѣдазе малозаможныхъ властителѣвъ попадавъ въ чимъ разъ бѣльше занедбане, а вкѣнци въ 1882 р. Зофія Лѣтиньска его продала. Щобы уратовати его вѣдъ цѣлковитого знищеня, спѣлка зъ кѣлькохъ панѣвъ закупила его вразъ 17. моргами ґрунту за 15.000 злр., узбираныхъ зъ добровѣльныхъ складокъ, и въ р. 1890. вѣдступила его на власнѣсть краю. Выдѣлъ краєвый вѣдновивъ въ нѣмъ кѣлька саль и давъ ихъ тымчасово въ уживане громадѣ Олеська на школу.

Олесько, само мѣстечко, окружене въ давнину непроходимыми багнами и ставами, у пѣднѣжа горбѣвъ вкрытыхъ лѣсами, було щей обведене глубокими ровами и валами, на котрыхъ стали ще парканы. — До мѣста можна було ввѣйти тѣлько двома брамами по зводженихъ мостахъ, котрѣ на нѣчь пѣдносили ся, а брамы замыкали ся. За валами розкинули ся були перед-

мѣстя. Въ мѣсточку окрѣмъ корѣнныхъ мѣщанъ тубильцѣвъ осѣдали и чужинцѣ, купцѣ и рѣжні ремѣсники; була тамъ и оселя Вѣрменъ. Мало оно свою самоупра-ву, такъ зване магдебурске право, и було надѣленнымъ ярмарками и торгами и ин-шими привилеями, що въ части причиняли ся до его по́днесеня. Ремѣсники мали свои цехи — кушнѣрскій наданый въ р. 1557, и ткацкій. Жителѣ мѣсцеві вели торговлю шкѣрами, воскомъ, лоемъ, медомъ, овоча-ми и т. п., а такожъ и блаватными мате-ріями; торговля тота сягала ажъ по Чорне море. Але въ мѣру якъ по́дносили ся су-сѣдні мѣста — Броды, Золотѣвъ, тай Бѣ-лый Камѣнь, то значѣне и торговля Оле-ська чимъ разъ бѣльше упадала. До сего немало причинили ся шей часті татарскі напады, войны козацкі и турецкі зъ ХVІІ вѣка, получені зъ рабунками и спустоше-нями. Полишили они по собѣ сумні спо-мины и страшні наслѣдки. Крѣмъ множе-ства людей, що погинули вѣдъ ихъ меча, а такожъ голоду та морового повѣтря, не мало шей жителѣвъ одеськихъ поцало ся

въ татарску неволю. — Свѣдчать о томъ згадки, подавъ въ заховавшомъ ся церковномъ „помяннику умершихъ“, списаномъ въ 1728 роцѣ; такихъ полоненыхъ въ ясырь вважали вже за помершихъ, тожь и вписывано „помяни Г-ди плѣнного раба Н...“ До того шей неразъ ставало ся Олесько жертвою великого огню, якій бувъ въ рр. 1756, 1806, 1836, 1841, 1843 и въ 1889. Послѣдними часами зачинає тоє мѣстечко пѣдносити ся хотъ незнатно зъ давного занепаду, особливо вѣдколи побудовано мурованій гостинцѣ и заведено щотыжневѣ торги.

(Конецъ буде).

Поучене о чистилищи.

(Дальше.)

За истнованемъ чистилища промавляє ще много иншихъ причинъ:

1. слѣдна зъ сеей правды вѣры нескѣченна Божья справедливѣсть, величѣ и сря-

тѣсть, котра не зноситъ навѣть тѣни грѣха; передъ Богомъ не може остоятись и найменша недосконалѣсть; Вѣнъ самъ каже: ꙗкѡ всѧко слѣво прѧздное, ѣже ꙗще рекѣтъ члвкъ, коздадѣтъ ѡ немъ слѣво къ дѣню сѣднй“ (Мат. 12. 36) т. зн. що за кожде пусте слово, котре скаже чоловѣкъ, буде мусѣвъ здати рахунокъ на страшнѣмъ судѣ; доперва очищенныхъ вѣдъ всякои змазы, мовъ чисте золото блескучихъ може Вѣнъ прійняти въ ряды небесныхъ жителѣвъ и допустити ихъ до ущасливляючого огляданя своєї славы. Якъ дуже мусимъ отже сторонити вѣдъ всякого грѣха, якъ усильно мусимо старатись о чистоту нашего серця, якъ ревно користуватись средствами освячаючими: св. Сповѣдею, Причастіємъ, молитвою и иншими!

2. дасть ся зъ сього бодай въ приближеню поняти краса неба, коли вымагає ся такого приготованя и чистоты. Чогожь намъ не зробити, чого не перетерпѣти, щобъ позыскати небесне щасте! У всѣхъ скусахъ и терпѣняхъ належить отже намъ всегда памятати на слова св. Апостола Павла: „Непщѣю.., ꙗко недостѣйны стрѣсти нынѣшнягѡ врэмене къ хотѧщй слакѣ ꙗкѣтисѧ къ насъ“ (Рим. 8. 18), т. зн. що туземскѣ терпѣня щедро нагородить намъ

слава небесна, котра припаде намъ въ участи.

3. побуджає насъ ся правда вѣры до побожного житя и покуты за грѣхи. Бо чижъ не есть се нескѣнчено мудрѣйше, тутъ на земли добре жити и чинити дѣла покаяня, где все ще приспоряє намъ за слуги, нѣжъ довго, предовго терпѣти въ чистилищи, где нема вже за нѣчо заслуги? прїидетъ нощъ, ѣгда никтоже мѣжетъ дѣлати (Іоанъ 9. 4).

4. вѣра въ чистилище наповняє вѣдра дою розкаяныхъ въ годинѣ смерти грѣшникѣвъ; бо коли доси не чинили найменшой покуты, якимъ чиномъ моглибъ сподѣватись, що безъ попередного очищеня можуть бути припущені до огляданя Бога?

5. подає намъ чистилище спроможнѣсть, чиномъ оказати нашу любовъ до помершихъ и нагородити всяку кривду и бракъ любви, якою провинилисьмо ся взглядомъ нихъ за ихъ житя.

6. чистилище есть проповѣдникомъ покуты, котрый пригадує намъ на житє за гробомъ, вказує на суєтнѣсть земскихъ рѣчей, ставляє передъ нашѣ очи смерть и частный судъ и слѣдуючѣ по нѣмъ муки чистилища и мовбы кличе до насъ: Не забувайте нѣколи на огонь въ чистилищи,

а остережетесь вѣдъ всякого грѣха и проживете вѣрно въ службѣ у Бога!

7. Вѣра въ чистилище наповняе насъ страхомъ передъ повседневными (простительными) грѣхами, за котрѣ слибъ не було чистилища, не булобъ и нѣякои кары, що однакъ противить ся святости Божѣй, бо тогды недбалѣ въ службѣ у Бога лѣпшебы на тѣмъ выходили, якъ ревнѣи.

* * *

О слѣдуючѣмъ приключеню оповѣдае намъ праведный Беда (Т. III, гл. 13):

Въ Англіи померъ чоловѣкъ, именовъ Дрѣтгельмъ. Коли на другій день по его смерти почали готовити ся до похорону, небѣщикъ на великій переполохъ цѣлого дому вставъ, а успокоивши всѣхъ присутныхъ розповѣвъ, що тѣлько черезъ особлившу ласку Божу назадъ отримавъ житє, що удостоивъ ся бачити чистилище и муки тыхъ душъ, котрѣ вѣдкладали свое наверненє до години смерти и въ сѣй послѣднѣй хвилѣ житя щиро каялись всѣхъ грѣхѣвъ. Ангель, котрый ему товаришивъ и все показувавъ, пояснивъ ему, що всѣ тѣ души мають покутовати ажъ до загального суду, однакъ за старанємъ людей черезъ молитвы, милостиню и пѣсть

моглибъ они скорше дѣстатись до неба. Ёму самому повернувъ Богъ житє и позволивъ чинити покуту.

Вѣдъ сього часу провадивъ сей праведникъ дуже строге житє. Вступивъ до монастыря и вѣддававъ ся найтяжшимъ дѣламъ покаяннѣ: часомъ кидавъ ся на розжарене вугле, а зимою въ замерзающую воду, а коли его пытали ся, якъ може зъ такою строгостію свое тѣло карати, вѣдповѣдавъ: „Мои братья, я бачивъ далеко бѣльшій терпѣннѣ!“

И мы повиннѣ частою згадкою на чистилище заохочуватись до терпеливости и покуты. Чомужь не выстерѣгаємъ ся грѣха и нагоды до нього? чому провадимо таке выгѣдне житє? Слѣбысьмо навѣтъ сподѣвали ся, що умремо въ ласцѣ Божѣй, яка довга и позбавлена всякихъ заслугъ буде наша покута въ чистилищи, наколи противно теперъ моглабъ бути така коротка, така легка и повна заслугъ!

Що учать о чистилищи св. Отцѣ и Учителѣ Церкви?

Пѣзнавши, що не омыльно навчає о чистилищи св. Церковь, запѣзнаймо ся ще зъ гдєякими гадками св. Отцѣвъ и Учи-

телѣвъ церкви дотычно мѣсця чистилища, дотычно мукъ, ихъ рода, протягу часу, якій тревають и пр.

Только не належить сихъ мнѣній на рѣвнѣ ставити або мѣшати зъ неомыльною наукою Церкви, зъ догматами вѣры.

1. Гдѣ єсть чистилище?

Мѣсця Богъ не объявивъ; чогось певного про се не знаємъ. Пѣсля гадки давнѣйшихъ Учителѣвъ Церкви, прим. св. Тома, св. Бонавентуры, Балярмина находить ся чистилище внутрь землѣ! Гдѣкотрѣ припускають, що оно єсть близко пекла, що немало причиняє ся до унокореня и очищеня душъ. Крѣмъ сього припускають св. Тома и Боназентура, що черезъ особливше заряджене Боже для перестороги жиющихъ, терпятъ гдѣякѣ душѣ помершихъ тутъ на земли близько своихъ гробѣвъ, побѣчь престолѣвъ въ церквѣ, въ мешканяхъ тыхъ, котрѣ за нихъ молятъ ся, або на мѣсци своихъ давнѣйшихъ грѣхѣвъ.

*

*

*

Въ житєисѣ святого Малахіи, котру уложивъ св. Бернардь, читаємъ слѣдующе:

Коли померла сестра св. Малахіи, почувъ сей святыи однои ночи голосъ, котрый ему сказавъ, що его покѣйна сестра стоить передъ дверми и просить о милостиню, бо вѣдь 30 днѣвъ не має вже нѣякои поживы. Святыи сейчасъ порозумѣвъ о яку поживу сестрѣ розходить ся: вѣдь 30 днѣвъ бо не вѣдправивъ вѣнь за єи душу нѣ однои Службы Божои. Вѣдь сеи поры почавъ зъ цѣлою ревностію за ню молитись и єи вспомагати. Небавкомъ побачивъ єю, якъ одѣта въ чорну одѣжъ зближала ся ажъ до церкви, — но не могла увѣйти. И зновъ зъ подвоеною ревностію вѣдправлявъ за ню Службы Божіи и чиниєъ иншіи побожніи дѣла. Пѣзнѣйше бачивъ єи, якъ въ шарѣй одежи, вѣйшла до церкви, до вѣвтаря однакъ не могла приступити. Вкѣнци побачивъ єи въ цѣлкомъ бѣлѣй одежи середъ громады блаженныхъ духѣвъ побѣчь вѣвтаря, зъ того заключивъ, що его покѣйна сестра вѣйшла вже въ радѣсть небесну. Кѣнчить сю исторію св. Бернардь такъ: „Бачишь читателю, кѣлько може молитва праведника!

Молю ся за душѣ въ чистилищи, щобъ они колись въ небѣ такожь за мене мо-

лили ся. (Св. Августинъ). Lib. 21 de Civ. Dei 10.

(Дальше буде).

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дзеровичъ.

(Дальше).

2. Молитва.

19. Пыт. Що найчастѣйше стрѣчаемъ при богослуженяхъ?

Отп. При богослуженяхъ найчастѣйше стрѣчаемъ молитву, бо :

1) она начинае, супроводжае и заключае тіиждь ;

2) жертва, тайны, благословенія, все молитвою окружене ;

3) она найспособнѣйша выразити нашу внутренню набожнѣсть и вѣру ;

4) она съ жертвою и тайнами составляетъ ядро нашего богослуженя.

20. Пыт. Якѣ молитвы розрѣжняемо ?

Отп. Розрѣжняемо молитвы :

1. Славословнѣй, котрыми приносятъ ся Богу честь и слава,

2. Просительный, котрыми упрощаемъ у Бога рѣжній ласки.

3. Благодарный, котрыми дякуемъ Г. Богу за одержаній ласки.

Дуже часто суть тѣ роды молитвы злученій разомъ въ одну молитву.

21. Пыт. Якъ еще розрѣжняемъ молитвы?

Отп. Еще розрѣжняемъ молитвы: 1. читаній въ голосъ священникомъ; 2 читаній тайно; и 3. читаній тайно а кѣнчать ся голосно т. зв. „возгласомъ.“ (О возгласѣ гляды низше: Пыт.)

22. Пыт. Якій молитвы стрѣчаемъ найчастѣйше при загальномъ прилюдномъ богослуженію?

Отп. Суть се два роды молитвъ: 1. Молитва начала обычного; 2. Ектеніи.

а. Молитва начала обычного.

23. Пыт. Що то есть „начало обычное?“

Отп. „Начало обычное“ по нашему значить: „початокъ звичайный;“ суть се молитвы уложеній въ певнѣмъ и незмѣннѣмъ порядку, котрыми звичайно начинаесь кожде церковне богослужене и майже кожде моленіе.

24. Пыт. Якій есть порядокъ молитвъ начала обычного?

О т п. Порядокъ тыхъ молитвъ есть слѣдующій :

Благословѣнъ Богъ нашъ, всегда, нынѣ и прѣсно и во вѣки вѣковъ. Аминь.

Слава Тебѣ, Боже нашъ, слава Тебѣ.

Най буде благословенный Богъ нашъ завсѣгди и въ вѣки вѣковъ. Аминь.

Слава Тебѣ, Боже нашъ, слава Тебѣ.

М о л ы т в а д о с в. Д у х а.

Царю небесный, Оутѣшителю, Дѣше истинны иже вѣздѣ сый и всѣ исполняй, сокровище благихъ, и жизни подателю, прійди и вселися въ ны, и очисти ны отъ всякіа скверны, и спаси Благже, дѣши наша.

Царю небесный Утѣшителю, Духу правды, що всюды еси и все наповняешь, скорбе всего добра и житя подателю, прійди и замешкай въ насъ и очисти насъ отъ всякого грѣха, и спаси, о Добрый души наши.

Т р и с в я т о е.

† Святый Боже, святый крепкій, святый безсмертный помилуй насъ. 3 разы.

Святой Боже, Святой сильный, Святой неумирающий помилуй насъ. 3 разы.

С л а в о с л о в і е м а л е .

Слава Отцѣ и Сы-
ну и святому Дѣху,
и нынѣ и присно и ко-
вѣки вѣковъ, аминь.

Слава Отцю и Сы-
ну и Святому Духу,
и нынѣ и завсѣгды
и въ вѣки вѣчнѣ.
Аминь.

М о л и т в а д о с в . Т р о и ц ѣ .

Пресвятѣѣ Тройце
помилуй насъ; Го-
споди очисти грѣхи
наша, Владыко про-
сти беззаконіѣ наша,
Святый вѣдѣдай и
исцѣлай немощи наша,
имене твоего ради.

Пресвята Тройце
помилуй насъ, Го-
споди очисти грѣхи
нашѣ, Владыко про-
сти беззаконія нашѣ,
Святый вѣдѣдай и
вылѣчи немощь на-
шу, задля имени
твоего.

Господи помилуй. 3.

Слава Отцѣ и Сы-
ну, и святому Дѣху,
и нынѣ и присно и
ко вѣки вѣковъ, а-
минь.

Господи помилуй. 3.

Слава Отцю и Сы-
ну и святому Духу,
и нынѣ и завсѣгды
и во вѣки вѣковъ.
Аминь.

М о л и т в а Г о с п о д н я .

Отче нашъ, иже еси
на небесѣхъ: да свя-
титсѣя имя твоѣ;
да прійдетъ царствіе

Отче нашъ, который
есть въ небѣхъ; най-
святить ся имя Твое;
най прійде Твое цар-

твоѣ; да бѣдѣтъ бо-
ла твоѣ, іако на не-
бѣсѣхъ и на землѣхъ;
хлѣбъ нашъ насѣщный
даждь намъ днесь;
и остаѣки намъ дол-
гѣи нашіа, іакоже и
мы остаѣваемъ дол-
жникомъ нашимъ; и
не введи насъ во ис-
кѣшеніе; но избѣжи
насъ отъ лѣкаваго,
амѣнь.

ство; най буде во-
ля Твоя, якъ на не-
бѣхъ, такъ и на землѣхъ;
хлѣба до житя по-
трѣбного дай намъ
нынѣ; и прости намъ
грѣхи наші, яко и
мы прощаемъ на-
шимъ должникамъ, и
не веди насъ на по-
кусу но выбавъ насъ
отъ злого, аминь.

В о з г л а с ь.

Ико твоѣ есть цар-
ство и сила и слава,
Отца и Сына и свя-
таго Дѣха, нынѣ и
присно, и во вѣки,
вѣковъ, амѣнь.

Господи помилуй 12.
Слава Отцѣ, и Сыну,
и святому Дѣху, и
нынѣ и присно и во
вѣки вѣковъ, амѣнь.

Понеже Твое есть
царство и сила и
слава Отца и Сына
и святаго Духа ны-
нѣ и завсѣгды и во
вѣки вѣковъ, аминь.

Господи помилуй 12.
Слава Отцу и Сы-
ну и святому Духу,
и нынѣ и завсѣгды
и во вѣки вѣчнѣ, а-
минь.

П о к л ѡ н ь И и с у с у Х р и с т у.

† Прійдите, покло-
нимся Царевѣ наше-
му Богу.

† Прійдѣтъ, покло-
нѣмъ ся Царевѣ на-
шому Богу.

† Прійдіть, покло-
німся Хрістѣ Царєви
нашому Богу.

† Прійдіть, покло-
німся и припадѣмъ,
къ самому Господу
Исѣсу Хрістѣ, Царєви
и Богу нашему.

† Прійдѣтъ, покло-
нѣмъ ся Христу, Ца-
реви нашему Богу.

† Прійдѣтъ, покло-
нѣмъ ся и припа-
дѣмъ передъ самымъ
Господомъ Іисусомъ
Христомъ, Царемъ
и Богомъ нашимъ.

25. Пыт. А яка єсть рѣжниця въ на-
чалѣ обычнѣмъ, коли міряне самі безъ
священника молять ся?

Отп. Рѣжниця єсть лишъ та, що 1)
Міряне вмѣсто зачинати словами „Благо-
словѣнъ Богъ нашъ“ зачинають его сло-
вами :

Молітками свя-
тыхъ Отецъ нашихъ
Господи Исѣсе Хрі-
сте, Боже нашъ, по-
милуй насъ.

За для молитвъ
святыхъ и Отцѣвъ
Нашихъ, Господи Іи-
сусе Христе Боже
нашъ помилуй насъ.

а 2) що по Отче нашъ нема возгласу

(Дальше буде.)

Золоті зерна для хлѣборобѣвъ

— для —

збогаченя ся въ дочастности и вѣчности.

Юліанъ Дзеровичъ.

(Дальше).

Девяте зерно золоте.

Уважай на напѣмненя природы.

Господь Богъ приговорює до нашої души не лише черезъ свою благодать, не лише черезъ священникѣвъ, родичей и добрыхъ людей, але и черезъ инші сотворѣня. Особливо до селянъ промовляє Онъ дуже вымовно черезъ розличні, рѣжні то малі то великі сотворѣня, котрі зъ рѣжнихъ сторѣчъ его окружають, посередъ котрыхъ онъ працює, межи котрыми свои дни проводить.

Всѣ они говорятъ до хлѣбороба, коли лишь слухати хоче. Такъ кличе до него небесный звѣздъ, що онъ не лише для землѣ сотвореный, лише що его чекає небесна красна ѣтчина. На веснѣ нагадує ему краса будячої ся природы на всемо-

гучѣсть' Богу, въ осени опадающе листе
напоминае на зникѣмѣсть всего земного
и слабосильнѣсть самого чловѣка. Хва-
лячи Сотворителя взлѣтае жайворонокъ
высоко въ гору и завываетъ до хвалы Со-
творителеви. Зелень по́ль и лукъ, цвѣти,
овочѣ звѣщаютъ Богу доброту и кли-
чуть до службы Богови. Всюды голоса
природы, чудеснѣ напо́мненя, всюды на-
уки и поученя! Многѣ селяне - хлѣборобы
зважають на нихъ, але многѣ и то дуже
многѣ не звертають уваги на нихъ. Май-
же цѣлый рѣкъ працяють они на поли и
огородѣ а не знають нічого о тѣй про-
повѣди Божѣй черезъ сотворѣня. Они по-
дѣбнѣ суть до балванѣвъ поганьскихъ, о
котрымъ письмо святе такъ выражаеся :
*„Имѣють очи а не видятъ, имѣють у-
ши а не слышатъ“* (Пс. 113, 13.) Слѣпѣ
и глухѣ на надприродне, запрацьовують
ся они въ земли лише задля дочасныхъ
дѣбръ въ службѣ дикои захланности.

Не присоединяйтесь до тыхъ нещас-
ныхъ, а радше слухайте напо́мненъ Божои
природы, такъ якъ слухали ихъ святѣ

Угодники божі — а вы наслѣдуйте ихъ
 красный примѣръ. „Зъ любви до тебе“
 пише св. Альфонсъ „покликавъ Богъ до
 жита тѣлько сотворѣнь; они напоминають
 тебе на любовь, яку ты Ему виненъ.“
 Св. Августинъ каже: „Небо и земля и
 всѣ сотворѣня кличуть до мене, що я
 обовязаный есмь, Бога любити.“ Коли сей
 святой дививъ ся на небо, на мѣсяць, на
 звѣзды, на горы, на рѣки, то выдавалось
 ему, що тѣ кличуть до него: „Августине
 люби Бога, бо тебе ради Онъ насъ со-
 творивъ, щобы ты Его любивъ!“ Побо-
 жный основатель дуже строого монашого
 чина Трапистѣвъ, коли побачивъ цвѣти,
 жерела, горбки вздыхавъ тяжко, бо ему
 выдавалось що тѣи выкидають ему бракъ
 любви до Бога.

ВЫДАННОЕ, ПОДПИСАННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО

ИЗДАТЕЛЬСТВО "СОВЕТСКИЙ РАБОЧЕ-КРЕСТЬЯНСКИЙ" (Москва)

ВЫДАННОЕ, ПОДПИСАННОЕ
ИЗДАТЕЛЬСТВО "СОВЕТСКИЙ РАБОЧЕ-КРЕСТЬЯНСКИЙ" (Москва)

ИЗДАТЕЛЬСТВО "СОВЕТСКИЙ РАБОЧЕ-КРЕСТЬЯНСКИЙ" (Москва)

ИЗДАТЕЛЬСТВО "СОВЕТСКИЙ РАБОЧЕ-КРЕСТЬЯНСКИЙ" (Москва)

ИЗДАТЕЛЬСТВО "СОВЕТСКИЙ РАБОЧЕ-КРЕСТЬЯНСКИЙ" (Москва)

ИЗДАТЕЛЬСТВО "СОВЕТСКИЙ РАБОЧЕ-КРЕСТЬЯНСКИЙ" (Москва)

ИЗДАТЕЛЬСТВО "СОВЕТСКИЙ РАБОЧЕ-КРЕСТЬЯНСКИЙ" (Москва)

ИЗДАТЕЛЬСТВО "СОВЕТСКИЙ РАБОЧЕ-КРЕСТЬЯНСКИЙ" (Москва)

ИЗДАТЕЛЬСТВО "СОВЕТСКИЙ РАБОЧЕ-КРЕСТЬЯНСКИЙ" (Москва)

ИЗДАТЕЛЬСТВО "СОВЕТСКИЙ РАБОЧЕ-КРЕСТЬЯНСКИЙ" (Москва)

Выдавництва „Посланника“ **ПЕРЕМЫШЛЬ.**

Книжочки мисійнй
выходять точно каждого мѣсяца. Цѣна 3 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Найновѣйшій и найкрасшій молитвословъ
Вѣнецъ мита
Великій 85 кр., малый 35 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“
Томикъ по 20 кр.

Збѣорникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Пѣдручникъ
свороченый Требникъ пѣсля ухвалѣ синода 2 зл.

Молитвы щоденнй
съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образни „Посланника“
по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

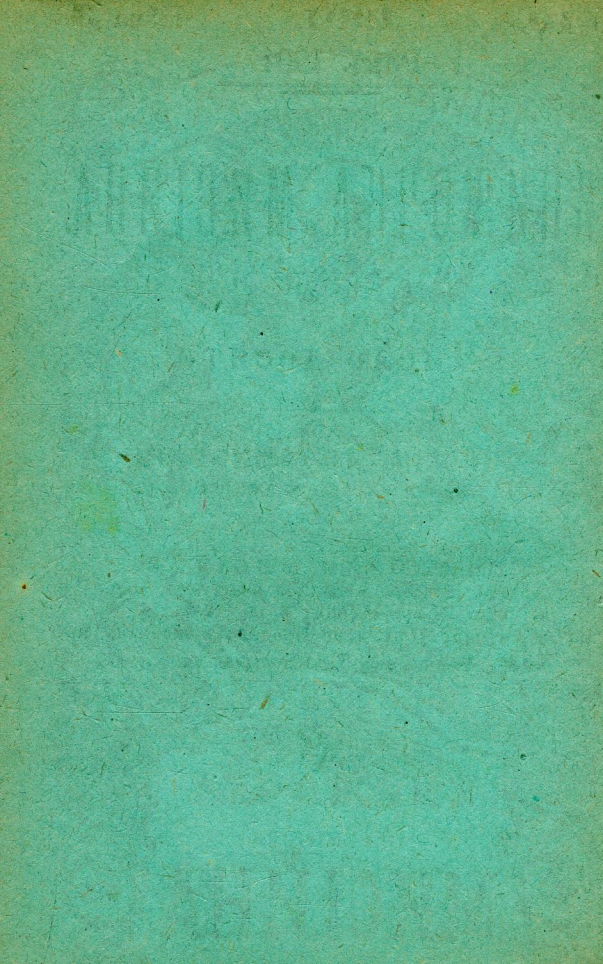
Боянѣ. Збѣорникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 утворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковнй можна у насъ получить.

ПРІЙДИТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Рѣкъ 1901.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число десяте.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ПЕРЕМЫШЛИ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

— Выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокй числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посылае ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулынського.
1901.

Образъ св. Іоанна Крестителя въ церквѣ
въ Олеську.

Блаженства евангельскіѣ.

(Дальше.)

3. Блаженни кротцыи: яко тѣи наслѣдять землю — т. е. блаженный лагѣднѣи, бо тѣи наслѣдять землю.

Змысль тыхъ слѣвъ слѣдующій: Блаженный суть тѣи, що мимо дѣзнанои кривды заховують спокѣи душевный; они бо заволодѣють серцами людскими а по смерти осягнуть царство небесне.

Бувають люди, що суть лагѣдными зъ боязни або задля власной выгоды; однакъ тогдѣ така лагѣднѣсть не є жадною честнотою. Лагѣднѣи не уноситъ ся гнѣвомъ, коли му здѣлано кривду, ба навѣть буває вырозумѣлымъ и жичливымъ для того, котрый го образивъ та скривдивъ. Такий чоловѣкъ подѣбный до скалы морской, о ко-

тру розбивають ся всѣ филѣ морскій. Лагôднôсть есть чимсь божескимъ, бо и самъ Богъ є лагôднымъ. Богъ є всемогучій, має власть и силу, однакъ не уживає єи заразъ, щôбъ покарати тыхъ, щô его ображають своими грѣхами, але довго терпить и чекає на ихъ наверненє.

Лагôдностію зъєднуємо собѣ людей, осягаємо душевне задоволенє тай вѣчну щастливôсть.

Лагôдный зъєднує собѣ именно сердца людскій, ихъ любовь та жичливôсть. Коли гнѣвный чоловѣкъ кине ся на лагôдного, то такъ само, якъ коли-бъ розжарене желѣзо вложивъ до воды, говорить св. Іоаннъ Золотоустый. Каплею меду бôльше ся звабить мурашокъ, нѣжъ бочкою оцту. Якъ огня огнемъ не можна загасити, такъ и гнѣву гнѣвомъ не можна присмирить (св. Іоан. Золот.). Подôбно коли два твердї предмети о себе ударять, чути лоскотъ, а противно, коли оденъ твердый ударить о мягкій, то того лоскоту навѣтъ здає ся не чути. Въ кôнці згадай на тую знану всѣмъ байку, щô и найсильнѣйшій

вѣтеръ не мѡгъ подорожному зняти капелюха зъ головы, але противно подорожный ще бѡльше насунувъ на голову; коли однакъ лагѡдне сонѣчко выглянуло зъ захмарь и красно пригрѣло, то подорожный не лише капелюхъ, але и одежу скинувъ.

Лагѡдностію осягаемъ задоволене душевне. Бо самъ І. Христосъ сказавъ: „**Научите ся отъ мене, яко кротокъ есмь и смиренъ сердцемъ и обрящете покой душамъ вашимъ**“. Лагѡдный одже естъ всегда веселымъ, на его лица хмары незадоволеня нѣколи не видати.

Честноту тую осягнемо тогдѣ, коли будемо самі надъ собою працювали, коли будемъ ся старали свои злі склонности и привычки опановати. Оденъ слуга (наймитъ) не мѡгъ ся нѣколи втримати вѡдъ злости и вѡдъ проклонѡвъ мимо напѡмненъ своего Господаря, и не було дня, щобы проклонами своими не образивъ Бога и людей. Разъ господарь обѣцявъ му дати цѣлого риньского, коли въ протягу дня втримае ся вѡдъ злости и проклонѡвъ. И тымъ разомъ запанувавъ надъ собою, мимо того

що прочй зъ умыслу до злости старали ся го привести. Вечеромъ давъ му господаръ **риньского** и сказавъ: „Задля марного гроша можешь надъ собою запановати, а для вѣчної надгороды не хочешь?“ И тѣ поважнѣй слова господаря не поѣшли мимо, бо вѣдь того часу нѣхто не видѣвъ сего слуги злѣснымъ и проклинаячимъ.

Лагодный одже повиненъ бути господаръ для своєї челяди, подѣбножь и настоятель для подвладныхъ. А тои лагодности бракъ власне многимъ людямъ, котры поза домомъ здають ся бути ангелами, а въ дома правдивыми чортами. Каждый човѣкъ повиненъ бути строгимъ для себе самого, а для другихъ, чи то челяди, чи то подвладныхъ, повиненъ бути лагоднымъ; бо лагодностію бѣльше човѣкъ добра здѣлає нѣжь строгостію. Дрѣбненькій дощикъ лучше промочить землю нѣжь уливный. Лагоднѣсть була знаменемъ Христа и Апостолѣвъ Его. Длятого Христосъ сказавъ: „Се азъ посылаю вы яко овцы посередѣ волковъ.“ Лагоднѣсть повинна бути прикметою каждого христіанина, бо І.

Христосъ порѣвнуе вѣрныхъ своихъ до овецъ, котріи прецѣнь суть звѣрятами лагодными.

(Дальше буде).

Мѣсточко Олесько.

(Конецъ).

Хто и якъ давно основавъ въ Олеську першу церковь и вызначивъ утримане для установленныхъ при вѣй священникѣвъ — зъ браку жерель годѣ щось розповѣсти. Але помимо того можна на певно догадувати ся, що оно яко давна оселя, замешкала первѣстно Русинами, еще въ часахъ руско - литовскихъ князѣвъ на Волыни, — запевно мало церковь и русскихъ священникѣвъ. — За тымъ здогадомъ промовляє ще и тоє, що въ недалекѣмъ, бо о милю вѣдъ него вѣддаленѣмъ стариннѣмъ городищу, Плѣснису, подибують ся слѣды християнства, походячій зъ лѣтъ 1000 до 1100. Мѣсцевій жителѣ олеській оповѣда-

ють собѣ, що колись дуже давно мала стояти церковь въ Олеську тамъ, де є нынѣ костель, т. зн. що тота церковь мала бы бути тамъ еще передъ рокомъ 1450., але на подтвержденє того переказу бракъ доказѡвъ. Такожъ розказують, що мала ще бути церковь — одна за мѣстомъ, въ полуднево-захѡднѡй сторонѣ, на полю, тамъ де вышыває потѡчокъ, т. зв. Мартинова криниця; а зновъ друга церковь Покрова Пр. Богѡр. такожъ за мѣстомъ въ пѡвнѡчно-захѡднѡй сторонѣ посередъ мочарѡвъ, званихъ до нынѣ Покровою. Бувъ въ Олеську такожъ жѣночій монастырь СС. Василянокъ, въ лѣсахъ положеныхъ въ всхѡдно-полудневѡй сторонѣ на поли т. зв. нынѣ масненькѡмъ. О нѣмъ згадує ся при кѡнцѣ XVII. столѣтя. Въ тыхъ давныхъ часахъ парохія олеська належала до епархїи луцко-острожскои (Луцкъ и Острогъ суть вже за границею, на Волини), и доперва въ 1783 роцѣ прилучено єи до епархїи львѡвскои.

Певнѣйшїй вѣдомости про олеськїй церкви суть за часѡвъ пѡзнѣйшихъ, зъ XVII

и XVIII вѣка. Около р. 1632 згадує ся священникъ Федоръ Нейко (чи може Неве-рейко). Пѣзнѣйше, въ 1672 р. въ напѣвъ спустошенѣмъ и спаленѣмъ мѣсточку було вже три деревяннѣ церкви; але зъ нихъ — по страшеннѣмъ спустошеню краю въ рр. 1672 и 1675 Турками и Татарами — згадує ся въ 1687 р. заледво одна. Въ першѣй половинѣ XVIII вѣка було въ Олеську три особнѣй парохіи зъ самостѣйными парохами при трохъ недалеко вѣдъ себе вѣддаленыхъ церквахъ деревяныхъ. Стояли они всѣ три надъ рѣчкою, переплывающею мѣсточко. Въ мѣстѣ стояло двѣ: церковь св. Димитрія и заразъ понизше церковь Успенія Пр. Богородицы; трохи дальше вѣдъ нихъ, вже на передмѣстю званѣмъ Миколаѣвскѣмъ — побѣчь гѣстинця ведучого нынѣ зъ Олеська до Юсковичъ, була церковь св. Николая. Коли то-тѣ церкви побудовано, котра зъ нихъ належала до найдавніѣйшихъ, и що була за причина, що въ такѣмъ невеликѣмъ мѣсточку стануло ажъ три церкви — невѣдомо. Довкола каждой зъ нихъ бувъ цминтарь-

кладбище, де похоронювано приналежнихъ парохіянъ. Доперва около р. 1783. заборо-
ронено на нихъ похороняти, а утворено
новый вѣспольный цмилтарь коло вѣспольной
для обохъ обрядѣвъ капицѣ св. Катарини,
котрый тамъ є до нынѣ.

Зъ помѣжъ священникѣвъ, що були при
церквѣ св. Николая, вѣдомѣ лишь три:
о. Іоаннъ Броиловичъ, умеръ 1749 р.; о.
Григорій Вишньовскій, умеръ 1767; и о.
Павло Качинскій, померъ р. 1787. — По
его смерти парохія и церковь св. Нико-
лая не мала вже бѣльше своихъ особныхъ
священникѣвъ, лишь еи прилучено зъразу
до церкви успеньской, а потѣмъ до св.
Димитріевской. Въ 1814 р. остаточно тоту
парохію знесено, а церковь стояла до р.
1830, въ котрѣмъ згорѣла, а рѣчи, при-
ряды и знаряды, якѣ зъ неи выратувано,
перенесено до двохъ другихъ церквей. —
На мѣсти спаленои церкви були зачали
сумежнѣ передмѣщане муровати въ роцѣ
1868 капицю, але еи будову занехано.

Церковь Успенія Пр. Д. Маріи давна
згорѣла, а около р. 1757 побудовано нову

деревяну, котра стояла ажъ до р. 1891. Одна зъ олескихъ церквей, але невѣдомо напевно котра, чи св. Успенська чи св. Димитрієвська — була збудована зъ дерева, и стояла давнѣйше побѣчъ нынѣшного монастыря оо. Василянъ на Плѣснису пѣдъ Пѣдгѣрцями, зъвѣдки єи въ другѣй половинѣ XVIII вѣка зъ порученя Ржевускихъ перенесено до Олеска и тамъ уставлено. При церквѣ Успенскѣй було церковне товариство т. зв. „Союзъ Крестоносного Брацтва“, а обовязкомъ єго членѣвъ було вѣдзначати ся примѣрнымъ христіянськимъ житємъ, и якъ найстараннѣйше дбати о церковь. Тое брацтво бувъ установивъ около р. 1725 єпископъ луцко-острожскій, Іосифъ Виговскій на прошенє олескихъ „славетныхъ гражданъ и блюстителей церкви“ тоижъ — Василя Гриневича, Ивана Попейка, Александра Роздольского, Николая Кашубового и Василя Перожка.

По свѣдоцтвѣ рѣжнородныхъ записокъ були при церквѣ Успенскѣй душпастьєрами: о. Іоаннъ; о. Теодоръ Шуневичъ,

протопресвитеръ (деканъ) и парохъ, споминае ся въ рр. 1727—1730; о. Григорій Шуневичъ, деканъ и парохъ, згадуе ся въ рр. 1738 и 1739; о. Стефанъ Жуковский, деканъ и парохъ вѣдъ 1741, померъ 1759 р. и бувъ похороненъ въ церквѣ пѣдъ царскими вратами; о. Теодоръ Созанскій, деканъ и парохъ вѣдъ 1759—1768, похороненый такожъ въ церквѣ; потѣмъ завѣдувавъ Успенскою церквою парохъ церкви св. Димитріевскои о. Стефанъ Кучинскій вѣдъ 1768—1771; о. Симеонъ Щанѣцкій, мѣсцевый завѣдатель вѣдъ 1771 до 1776; потѣмъ зновъ парохъ Димитріевскій о. Михайлъ Снодинкевичъ завѣдувавъ вѣдъ 1776—1777, а вѣдтакъ парохъ св. Николаѣвскій о. Павло Кочинскій завѣдувавъ вѣдъ 1777—1779. По тѣмъ були: о. Яковъ Косѣей, парохъ вѣдъ 1779—1802; о. Маттей Лотоцкій, парохъ вѣдъ 1803—1816; а Василь Брошняновскій завѣдувавъ вѣдъ 1816 до 1822, почѣмъ послѣдувало остаточне злученѣ олескихъ парохій въ одну парашію.

Церковь св. Вмучен. Димитрія деревяна давна стояла вже въ р. 1694; она

спалила ся и побудовано нову около 1759 р., котра стояла до р. 1891. — Зпомѣжъ священникѣвъ, що при нѣй були, згадують ся тѣлько слѣдующіи: о. Петро Сподинкевичъ, парохъ, померъ въ 1750 р.; о. Марко Опшанскій, сотрудникъ, споминае ся въ р. 1751; о. Іоаннъ Голубовичъ, сотрудникъ въ р. 1752; о. Василій Червѣньскій, парохъ, згадуе ся въ р. 1754; опѣсля завѣдувавъ тутъ: о. Теодоръ Созанскій, парохъ успеньскій вѣдъ 1759—1768; о. Стефанъ Кучинскій, парохъ св. Димитровскій вѣдъ 1768—1772; о. Михаилъ Сподинкевичъ бувъ парохомъ вѣдъ 1772 до 1811 р. При тѣмъ душіастырю бувъ вѣдъ р. 1800. сотрудникомъ о. Василій Авди-ковскій, котрый тутъ потому зѣоставъ и парохомъ вѣдъ 1811 до 1856. Въ часахъ сего душіастыря наступило остаточне по-лучене олескихъ парохій. Ёще до о. Сподинкевича окрѣмъ его парохіи и церкви св. Димитрія належала церковь и парохія Миколаѣвска; потѣмъ вже въ 1822 р. до-лучено до нихъ парохію и церковь Успен-ску, а надто ще двѣ парохіи, знесені въ

сусѣднихъ селахъ — въ Хватовѣ въ 1814 р. и въ Юськовичахъ въ 1836 р. Въ сей способъ зъ тыхъ парохій утворено одну, для котрой церковь Успенія Пр. Д. Маріи въ Олеську стала ся вѣдъ теперь церквою парохіяльною и матерною. Заразомъ до помочи парохови въ душпастырствѣ установлено системизованого сотрудника.

По смерти о. Авдыковского бувъ завѣдателемъ о. Константинъ Бѣлевичъ вѣдъ 1856—1857 р.; почѣмъ зѣоставъ парохомъ о. Атаназій Пашковскій вѣдъ р. 1857 до 1896.

Зъ часѣвъ несповна 39 лѣтного душпастырства о. Пашковского полишило ся въ парохіи олеськѣй немало слѣдѣвъ. За его старанемъ побудовано найперше помешкане для пароха на розширенѣмъ черезъ закупно пляцу будовельнѣмъ, а вѣд-такъ и прочіи будинки господарскіи. Видячи, що двомъ деревянымъ церквамъ въ Олеську вже не довго прийде ся вѣковати, забравъ ся сей душпастыръ до будовы новои церкви. Въ тѣй цѣли закуплено въ вѣдповѣднѣмъ и дуже догѣднѣмъ мѣсци досыть просторый пляцъ, де тота церковь

Церковь въ Олеску.

мала стати, а побѣчъ неї и дѣмъ церковный. Готового гроша на се не було, а о розложенію конкуренціи — годѣ було и гадати, тожъ — здавши ся на Богу помѣчъ — почавъ вѣнъ збирати добровольні датки комѣжъ парохіянами; вѣдъ себе же вѣдступивъ ерекціональне поле, придатне на цеглу, а камѣнь дала громада. При збиравши такъ трохи средствъ, до чого причинили ся и датки узбирані по декотрыхъ повѣтахъ, — почато въ 1885 роцѣ будову пѣсля пляну зладженого архітектомъ Вас. Пагѣрнымъ. При жертволюбивости олеськихъ мѣщанъ и при помочи мѣсцевыхъ ремѣсникѣвъ скѣнчено будову въ протягу пяти лѣтъ. При тѣмъ много заслуживъ ся старшій братъ церковный ч. Дмитро Панасъ и много иншихъ. Церковь, довгу на $24\frac{1}{2}$ метра, а 17 метрѣвъ широку, здвигнено въ формѣ креста зъ великою копулою на серединѣ, а зъ чотырма поменшими на бокахъ. Її посвящено въ 1891 роцѣ въ день Рождества св. Іоанна Крестителя, а на памятку сей урочистости вмуровано въ стѣну церко-

вну мармурову таблицю зъ слѣдующою надписею: „Сей храмъ воздвигнули парохіане тутешніи заходомъ пароха о. Атазія Пашковского, а посвятивъ Преосвященный Митрополитъ Киръ Сильвестеръ Сембратовичъ, дня 24. юнія 1891“. — До новои церкви перенесено всѣ рѣчи, приряды и зварады церковніи зъ обохъ давнихъ церквей — зъ св. Димитрія и Успеньской, котріи потому роздѣлано, а матеріалу ужито въ части на побудоване помешканя для сотрудника. Заразомъ для сей новои церкви пѣдъ возваніемъ Успенія Пр. Богородицы о. Пашковскій поставъ ся о надане вѣдпустѣвъ.

По смерти сего дѣятельного душпаствыря дальшу его працю продовжае его наслѣдникъ въ парохіи, теперѣшний вѣдъ 1896 року парохъ о. Александеръ Левицкій. Своими заходами подбавъ вѣдъ не лишь о продовжене попереднихъ вѣдпустѣвъ, але и о надане новыхъ. Теперъ церковь въ Олеську має наданіи зъ Риму повніи (цѣлковитіи, совершеніи) вѣдпусты слѣдующіи: 1) для каждого христіанина ка-

толика разъ въ роцѣ, въ каждый небудь день, якій собѣ выбере, при св. сповѣди и св. причастію; 2) въ день Рождества св. Іоанна Крестителя; 3) въ день храмовый Успенія Пр. Богородицы — по вѣчнѣ часы; 4) въ навечеріе и въ самъ день Рождества Пр. Богородицы якъ та кожъ въ вѣсьмохъ непосредно наступающихъ дняхъ. Крѣмъ того, великій (головный) олтарь въ тойже церквѣ має той особенный привилей, наданый св. Отцемъ по вѣчнѣ часы, що кожда Служба Бога заупокійна, яко на нѣмъ вѣдправляе ся, е надѣлена цѣлковытымъ вѣдпустомъ для душъ въ чистилищи.

Тойже душпастьрь для приокрасы сего храму Божого постаравъ ся о прехороші образы: св. Іоанна Крестителя и Пречистой Дѣвы Матери Божой, змальовані артистою-маляремъ Цезаромъ Каросельлі, а поблагословленный Ёго Святостію Папою Римскимъ Львомъ XIII. дня 18. мая 1898. Въ заступствѣ Ихъ Ем. Кардинала Сильвестра Сембратовича сировадивъ тоті образы ВПр. о. Митратъ Левъ Туркевичъ

до двѣрця желѣзницѣ въ Ожидовѣ, зъ вѣдки процесіонально зъ великою величавостію при участі численнихъ священниковъ и при здвизѣ незчисленного множества людей спроваджено нѣ до Олеська и умѣщено въ пресвитерію за великимъ олтаремъ. При тѣй спосѣбности тѣже о. митратъ привѣзъ зъ собою дорогоцѣнный для кожного серця христіянського реліквію т. є. частицѣ зъ дому льоретанського, въ котрѣмъ мешкала Пречиста Дѣва, Матерь Божя, и частицѣ зъ платка (обрусця) котрымъ була вкрыта свята голова св. Іоанна Крестителя. Тотѣ дорогоцѣнности въ хорошѣй оправѣ зложено на великѣмъ олтари. Тодѣ спроваджено такожъ и подобу оковъ (вериги) св. Петра до церкви въ Юськовичахъ. Около выѣднаня повысшихъ вѣдпустѣвъ и дорогоцѣнностей премного потрудивъ ся (братъ пароха) Всв. о. Митратъ Дрѣ Вас. Левицкій, прокураторъ при Апост. Престолѣ въ Римѣ.

Жителѣ Олеська вже зъ давень - давна оказують велику набожнѣсть до Пречистой Дѣвы, Матери Божой. Въ ихъ у-

стахъ жіе переказъ, що еще вѣдъ часѣвъ татарскихъ нападѣвъ удавали ся они за- всегда о помѣчъ до тои своєї Заступницѣ въ своихъ скорбахъ и потребахъ и всегда дѣзнавали вѣдъ Неї особлившихъ ласкъ. Обѣты — вота, якими обвѣщенный образъ Матери Божой свѣдчать о тыхъ тысячныхъ чудесныхъ уздоровленяхъ, и о тыхъ дѣзнаныхъ ласкахъ.

Такъ нпр. одна панѣ Т. С., коли вже лѣкарѣ опустили були єї одиноку дитину А..... задля невылѣчимої недуги, — въ розпуцѣ удала ся о помѣчъ до сєї Матери Божой и на свою превелику потѣху и радѣсть дѣзнала вѣдъ Неї чудесного поратунку, а дитина до нынѣ тѣшитъ ся найкрасшимъ здоровемъ. О богато иншихъ подѣбныхъ случаяхъ розповѣдають голосно не лишъ въ тѣй самѣй мѣсцевости, але и по цѣлѣй околиці.

Тожъ не диво, що коли мѣсцевый душпастырѣ вспѣмнувъ о коронаціи образа Матери Божой, побожнѣ олескѣ жителѣ по- пѣшили зъ наибѣльшою готовостію зъ своими жертвами на корону для Божой Матери.

Жѣнки и дѣвчата скидали свои золотѣ дукачѣ и коралѣ зѣ шиѣ, мужчины и молодцѣ складали датки, щобы выготовати тоту корону и принести єи въ дарѣ своѣй Найдорожшѣй Заступниці, Небеснѣй Царици. Скиптрѣ (берло) и щирозолоту корону, зготовленѣ въ Римѣ, и св. Отцемъ Папою Львомъ XIII. поблагословленѣ, привезли Ихъ Высокопреосвященство Митрополитѣ Кирѣ Андрей Шептицкѣй до Олеська, щобы въ день Рождества Пречистой Дѣвы Богородицы 1901 р. увѣнчати ними образѣ Преч. Матери Божои въ церквѣ олеськѣй.

Б. И-въ.

Розговорѣ священника съ міряниномъ.

(Помѣщає Г. А. П.).

Отвезши свои дѣти въ городѣ, записавши ихъ въ гимназію и помѣстивши у знакомыхъ людей, зайшовъ собѣ священникъ Артемій около 8 години вечеромъ въ цукорню, щобы напиться кавы, прочитати газетку, и перепровадити такимъ

способомъ время до ѡтѣзду потягу, котрый о десятой годинѣ съ полсвиною ѡтходявъ.

Якъ тѣлько зачавъ о. Артемій каву пити, вѣйшовъ въ комнату одинъ панокъ, знакомый о. Артемію немного изъ частыхъ встрѣчъ поѣздокъ желѣзницею. Поздоровившись съ о. Артеміемъ, усѣвъ панокъ при его столику, а велѣвши собѣ подати чарку чаю, вдавъ ся живо въ розговоръ, бо бувъ себѣ человекъ веселого успособленя и досыть рухливый въ движеніяхъ тѣла.

— Коли будете въ дома, отче Артемій? — запытавъ панокъ.

— На перву годину о пѣвночи, а найдалше на перву съ половиною.

— Если такъ, то еще нѣчь цѣлкомъ вамъ не пропаде; до осмой або девятой години можете спокѣйно спати.

— Тѣмъ разомъ буду принужденъ встати о шестой годинѣ, бо на сему обѣцявъ я зачати на филіи похоронъ одного господаря при Службѣ Божой.

— Овъ! то буде вамъ досыть прикро! Но вы бодай покрѣните себе около пѣвночи якою доброю вечерею.

— О нѣтъ; для мене буде досыть тои кавы, котру теперь пью.

— А о котрой же годинѣ скѣнчите завтра похоронъ и Службу Божу?

— Около десятой години.

— И такъ довго не будете ничь ѣсти? Рано вставши не выпьете вы и стаканъ воды и не закурите папирску?

— Певно що нѣтъ. А васъ то такъ удивляе? И щоже то такъ великого, ничь не ѣсти до десятой години? Часто бувъ я натще до 12, до первой и до другой години, и не зробилось менѣ при тѣмъ ничь злого. Священникомъ зѣстаеъ я по доброй волѣ, прото естъ менѣ пріятно все то исповняти и дотримовати, що до мого званія належить. Войсковый станъ має свои великі прикrostи, кто однако добровѣльно до войска встунае, той и любить собѣ все свои войсковѣ обовязки. Я знавъ и такихъ многихъ жовнѣрѣвъ, що противъ своей волѣ до войсковой службы поѣшли, но мимо того такъ хорошо себе вели, якъ и тотѣ, що изъ своей охоты воинами стали ся. А если могутъ люди, маючи честь и сумлѣне, вѣрно и безъ ронтанія исповняти свои войсковѣ обовязки, о скѣлько бѣльше дѣлають то священники, котрыхъ никто до ихъ званія не притягавъ и не силовавъ. Я думаю собѣ що нѣтъ такого священника, котрый бы не сказавъ на свое званіе за Іисусомъ Христось: „Иго мое благо, и бремя мое легко естъ“.

— Вы то красно все поясняете, но я

все таки не могу въ то вѣрити, чтобы священнику, яко чловѣку, не забагалось до Службы Божой воды, сигара, кавы, чаю, хлѣба, масла и сыра, особенно тогды, коли зближае ся 11, 12, или перва и друга година.

— Любезный пане! Изъ васъ говорить и судить правдивѣсенькій тѣлесный, мірскій чловѣкъ. Духовнй оссбы мірскимъ локтемъ мѣрити не можна. Не забувайте, пане, що священники рукополагають ся, т. зн.: они принимаютъ тайну священства а съ нею особенну Божу благодать, къ исполненію своихъ должностей. Тѣлько се-му священнику прійшло бы тяжело жити въ своемъ званію, котрый бы недостойно рукополагавъ ся, или послѣ самовѣльно сплывающей на себе Божой благодати протививъ ся. Но такъ безъумныхъ я не предполагаю. — А если бы котрый священникъ со званіемъ немило ѡтчувавъ совершенный пѣстъ до Службы Божой, точно ѡтъ пѣвночи, а взглядно ѡтъ ранной вечери, то може се дѣятись тѣлько въ первѣмъ роцѣ священства, понеже мавъ привычку до рукополаганія безцеремонно утромъ напиться воды, закурить папирску и хорошо поснѣдати, разъ и другій разъ. Но служившій Богу въ церквѣ священникъ по любви и званію одинъ рѣкъ, забуває на

свою попередню привичку и zaczynaе бути священникомъ безъ привички, такъ що послѣ ему все рѣвно, чи снѣдає онъ о годинѣ шестой, чи осьмой, десятой или дванадцатой, или навѣть о другой по полудни. А впрочемъ кождый, кто то понимае и вѣрить, що есть Служба Бога, — що есть то безкровна жертва, св. Тайная вечера, — совершеніе найсв. Тайны Тѣла и Крови Господа нашего Іисуса Христа, тотъ человекъ чогожь бы не отрѣкъ ся, щобы тѣлько достойно причаститись найсв. Тѣлу и Крови Спасителя? До окѣнченія Службы Божой, менѣ на примѣръ, и до головы не приходитъ употребленіе воды и якого то снѣданя, а тѣмъ меньше ничтожной папироски.

— Чи о тѣмъ думаютъ такъ всѣ якъ вы, отче Артемій?

— Думаю, що всѣ.

— Буду видѣти, но я позволю собѣ еще и съ другими о тѣмъ предметѣ поговорити.

— Можете смѣло!

— А що означае тотъ вашъ малый іерейскій молитвенникъ, котрый тутъ лежить?

— Если найду свободну хвилию тутъ,

или на стаціи, или въ вагонѣ, то ѡтчитаю свои вечерніи молитвы.

— Ага! Понимаю. Отъ послѣднаго синоду обовязаніи всѣ священники ѡтчитовати каждого дня досыть довге „правило“. Чи тотіи молитвы мусите ѡтчитовати и въ дорожѣ?

— Есть сказано въ установѣ, щобы „правило“ ѡтчитовати що дня, то слѣдуетъ изъ того, що и въ дорожѣ.

— Менѣ повѣдали, що то ваше щоденне „правило“ дуже есть довге. Если маєте много другихъ важныхъ справъ, то може не находите на стѣлько свободнаго часу, щобы цѣлое „правило“ передъ полуднемъ и въ вечеръ ѡтчитати?

— То залежитъ ѡтъ того, якъ кто важніи справы понимае. Если бы н. пр. мене раненько далеко до хорого на филію пригласили, и если бы я случайно того дня мусѣвъ на филіи совершити великій похорожъ со Службою Божою, а послѣ еще въ матернѣмъ селѣ до хорого пѣйти мусѣвъ, то може бути, що до полудня не отчитавъ бы я всего „правила“, но за то могу я въ такѣмъ случаю доповнити залишенное по полудни.

— То по полудни нема вже у васъ ніякого занятія? Чи до господарства вамъ не треба заглянути?

— Если я занять дуже въ парохіи и при молитвѣ, то доглядае господарства всецѣло жена моя.

— А если жены нема? Если священникъ безженный или вдовецъ.

— Въ такѣмъ случаю онъ або не бавить ся въ господарство, або має когось при собѣ такого, щобы его при господарствѣ заступивъ. „Правило“ становить для священника часть головного его занятія. О томъ знае каждый добре, а довшній о томъ знати и все домашній его сожителъ. Они — тоті сожителъ, повинні ему помагати, щобы онъ всегда свои головні обовязки духовні исповнивъ.

— Ну, а що здѣлаєте тогда, коли по полудни являть ся у васъ гостѣ?

— „Гѣсть въ дѣмъ, Богъ въ дѣмъ“, говорить приповѣдка. Съ гостями треба честно поговорити и ихъ погостити, а послѣ, коли они ѣдуть или спати пойдуть, треба собѣ въ своимъ кутику недочитанное „правило“ дочитати, бо оно исповняе его набожностію; оно успокоивае его, — оно и есть ему дуже милымъ занятіемъ.

— Дивный вы священникъ!

— Нѣтъ, пане, я бувъ бы дивный, коли бы иначе думавъ и иначе дѣлавъ.

— Прошу васъ, благоизвольте сказати менѣ, коли можете вы прочитувати якѣ

газеты и поучительный книги, если вы такъ точно прочитаете „правило“ ?

— Найдеть ся у порядного чоловѣка, котрый часъ дорого цѣнить и ничимъ промарнувати его не любить, часъ на всё. Черезъ лѣто дни довгѣ, а въ зимѣ вечера сяжнистѣ ажъ надто, то якъ же не найти время на всё ?

— Ба, отче добродѣю, я думаю собѣ, що и священникъ яко чоловѣкъ може мати свои якісь-то забаганки, привычки, н. пр. заграти собѣ въ карты, пѣйти межи пріятелѣвъ на стаканъ пива, пѣйти въ казино, до читальнѣ на вечерокъ, до театру, съ визитомъ ко знакомымъ и кривнымъ, — то що же тогда дѣлати съ „правиломъ“ ?

— О Боже мѣй ! А що же то всё має до правила“ ? Во первыхъ не може мати священникъ такихъ своихъ забаганокъ и привычекъ, щобы безъ нихъ не мѣгъ обѣйтись, бо ѡнъ есть ѡтъ того, щобы всѣхъ людей учивъ панувати надъ забаганками и склонностями до привычекъ и не позволяти имъ розмогатись.

— Правда, повна правда ! Не гнѣвайтесь, отче Артемій, що я васъ такъ испытовавъ, но разъ кортѣло мене то всё знати. На цѣлковите заспокоєне моего любопытства благоизвольте сказати менѣ еще одно

Если священникъ натще въ церквѣ трудить ся до полудня или навѣтъ до другой години, то черезъ то онъ переголоднѣе и не може ѣсти, а папироску ему хотеть ся закурить страхъ дуже. Чи такъ?

— То переголодѣване мае мѣстце тѣлько въ первѣмъ а найдалше въ другѣмъ роцѣ священства. Священникъ любующій ся въ своемъ званію, втягне ся до неминуемого скоро и живетъ спокѣйно и нормально далше, щобы всюда присвѣчовати добрымъ примѣромъ, бо примѣръ найсильнѣйша наука. А що до папиросокъ, то я не употребляю ихъ совсѣмъ, а файки курить тоже не хочу, вѣрю одинакъ, що и тѣ священники, котрі курительный табакъ употребляютъ, умѣють надъ собою о стѣлько владати, щобы не бути пристрастными курцами. Если мы священники маемъ другихъ до неба вести, то мусимъ мы и собѣ небо умѣти здобувати, а упоминаеть насъ до того щоденна молитва (свѣтилень) такъ: „Егда престолы поставятся, и книги разверзутся, и егда хочети судити судъ челоуѣческимъ дѣяніемъ, не осуди насъ Владыко во огонь геенскій, яже отъ перети создалъ еси, но твоего царствія насъ сподоби Спасе“.

— Прекрасно! Благодарю сердечно за поученіе.

Золоті зерна для хлѣборобѣвъ

— для —

збогаченя ся въ дочастности и вѣчности

Юліанъ Дзеровичъ.

(Дальше).

Десяте зерно золоте.

Святкуй Недѣленьку святу.

Ваші силы — любі селяне — коли вы наробитесь, напрацюетесь черезъ цѣлый тыждень — мусять устати. Вы потребуєте дня спочинку, щобы ихъ вскрѣшити. Тожъ маєте на се недѣлю, котрой вже само имя „недѣля“ всказує намъ, що въ той день жадной тяжкой работы „не дѣлати“.

Якъ съ тѣломъ такъ само дѣсь и съ душею. Чоловѣкъ ѡтдавшиь черезъ шѣсть дней дочаснымъ рѣчамъ и журбамъ, мимоволѣ затрачує почуте свои вѣчной цѣли,

воодушевленія для Бога и любви до религіи. Дочасні бажаня, земні желанія опановують ихъ душу. Треба якогось релігійного обновленія, якогось скрѣпленія въ добрѣмъ, якогось сильнѣйшого напѣмненія на остаточну цѣль. Длятого то и установивъ Богъ день „недѣлѣ святой“. Въ тѣмъ дни спасенія повиненъ чоловікъ зновъ перемѣнитись въ правдивого христіянина, а хлѣборобъ, ѡдданный занадто землѣ и працѣ, переродитись въ доброго слугу Божого.

Коли черезъ тыждень погасла олива въ лампѣ сердца, мусить она бути въ недѣлю наново наповнена свѣтломъ благодати, силою благодати и потѣхою благодати, щобы христіянинъ мѡгъ черезъ цѣлый тыждень темноту земныхъ и грѣшныхъ помысленій розсвѣчувати.

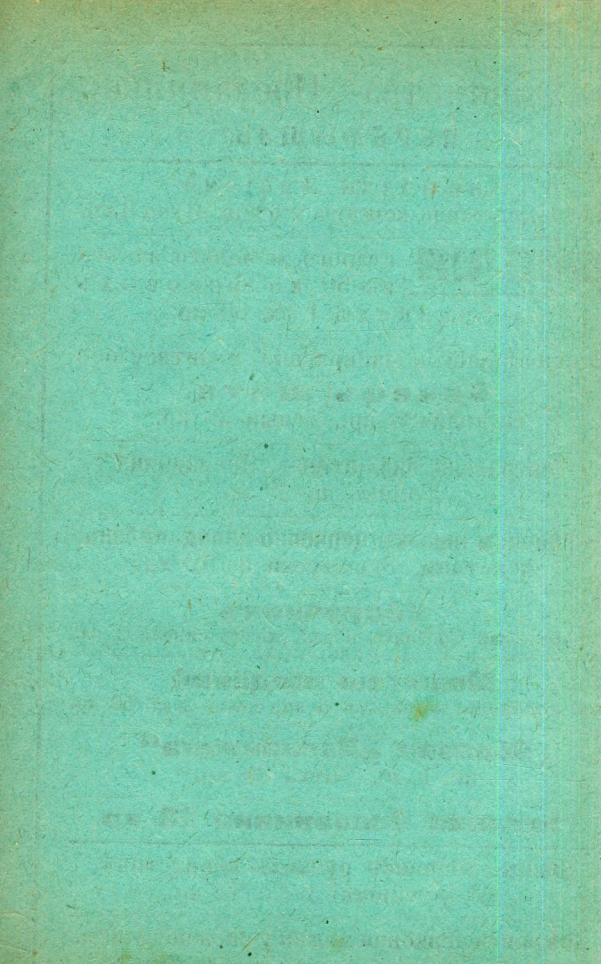
Щобы се сталося, мусять хлѣборобы день Господень посвятити службѣ Бога и спасенію своєї души. Однакъ, на жаль дѣсь звичайно по селахъ инакше! Власне въ день недѣльный кидають ся многі въ грѣшне жите, въ грѣшний дѣла. Въ капицяхъ сатаны, въ шинкахъ и корчмахъ переводять они бѡльшу часть дня. Скрѣпленій въ безбожности починають они новыи грѣшныи тыждень, бо недѣля не оживила ихъ вѣры, не скрѣпила любви Божой, не додала надѣи!.... А се дорога, що веде прямо въ пекло.

Не такъ, побожнѣ селяне, повиннѣ вы недѣлю надъуживати на погубу вашихъ душъ. Присутствуйте на богослуженію передполудневѣмъ, выслушайте все побожно Службы Божіи и науки духовной, бо се слово Боже, слово спасенія.

А часъ пополудневый въ недѣлю не уважайте за часъ, коли можна до мѣста за орудками ити, або часъ до посѣщень и забавъ. „Памятай день святыи святити“ такъ гласить трета заповѣдь Божя. Отже не половину дня, одну годину, лише цѣлу недѣлю повиненъ ты святити. Тому идѣть все на вечѣрню, на катихизацію — а оставшій ся часъ зъужійте на читане побожныхъ книжокъ, на отвидины хорыхъ, на посѣщене цминтаря, щобы помолитись о умершихъ. Погане корчмиско оминайте за всяку цѣну.

Коли такъ? скаже не одинъ, то хіба вже и въ недѣлю нема ѡтпочинку? Отже запамятай собѣ той отвѣтъ: тѣло може спочивати, але душа повинна працювати. Бо недѣля есть днемъ робочимъ души и духа...

Выдавництва „Посланника“ ПЕРЕМЫШЛЬ.

Книжочки мисійнй
выходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Найновѣйшій и найкрасшій молитвословъ
Вѣнецъ жия
Великій 85 кр., малый 35 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“
Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Пѣдручникъ
скороченый Требникъ пѣсля ухвалъ синода 2 зл.

Молитвы щоденнй
съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“
по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читання Посланника 20 кр.

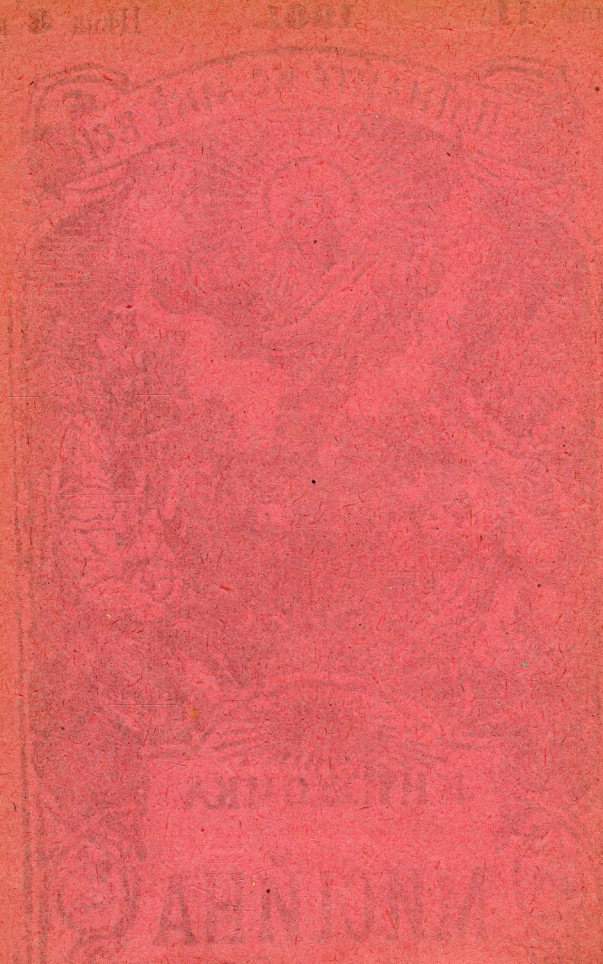
Боянь. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 утворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковнй можна у насъ получить.

ПОЇДИТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Рѣкъ 1901.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число одинайцате.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

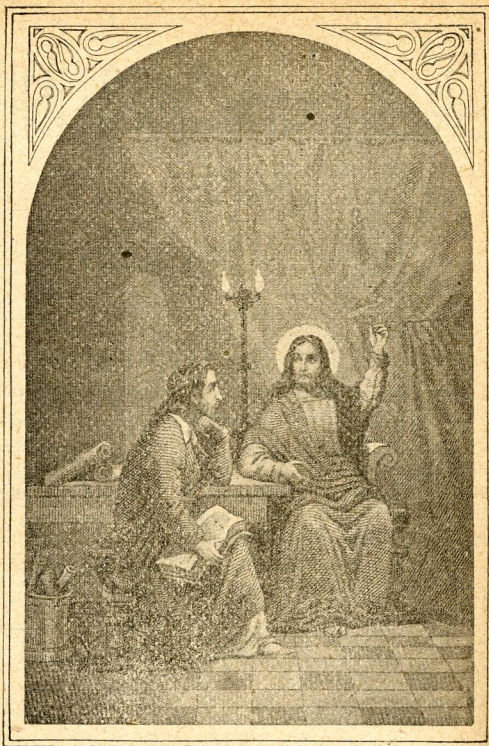
РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ПЕРЕМЫШЛИ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“
выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:
по 10 шо мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 шо мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокіи числа по 3 кр.
❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулынського.
1901.

І. Христось навчає Нікодима.

I. Христось навчає Нікодима.

Бувъ чоловікъ зъ Фарисеївъ именемъ Нікодимъ, князь жидѣвскій. Той прійшовъ до Ісуса ночью и сказавъ : „Равві ! (пане) знаю, щось прійшовъ вѣдъ Бога учителемъ, бо никто не може тыхъ знаменій творити, якѣ Ты творишь, еслибы съ нимъ не було Бога.“ На се вѣдповѣвъ Ісусъ : „Аминь, аминь повѣдаю тобѣ, если кто не родить ся свыше, не може видѣти царства божого.“ Сказавъ на тоє Нікодимъ : „Якже може чоловікъ родити ся, будучи старымъ; чижь може повторно вѣйти въ утробу матери своєї и родити ся?“ Вѣдповѣвъ Ісусъ : „Аминь, аминь повѣдаю тобѣ, если кто не вѣдродить ся водою и духомъ, не може внѣйти до царства божого.“

Мовивъ ту I. Христось о вѣдродженю

душѣ нашої, назначенои до живота вѣчнаго а тоє вѣдродженє стає ся черезъ благодать, котру пріймаємо найперше на св. Крещенію а потому и инчихъ св. Тайнъ. Бѣльше якъ смерти обавляти ся намъ треба утраты Божои благодати, або ласки.

Блаженства євангельскіѣ.

(Дальше.)

4. Блаженни алчущіи и жаждущіи правды, яко тїи насытять ся, т. є. блаженніи голодніи и жаждучіи справедливости, бо тїи насытять ся.

Змыслъ тыхъ слѣвъ є слѣдующій: Блаженніи суть тїи, котріи дѣйстно стремять до справедливости або совершенности; бо они певно се осягнуть а въ небѣ черезъ огляданє Бога цѣлковито будутъ задоволеніи (насыченіи).

Поганьскій сотникъ Корнилій моливъ ся, постивъ, дававъ щедрїи милостынѣ,

щобы лише пѣзнати правду; и Богъ вы-
слухавъ его молитвы, бо найперше черезъ
ангела а опѣсля черезъ св. Петра поучивъ
его о правдивѣй вѣрѣ. Поганьскій фильо-
зофъ Юстинъ пѣзнавъ всѣ мудрости ста-
рыхъ фильозофѣвъ, однакъ не задоволивъ
ся тымъ, бо не знайшовъ въ нихъ правды.
Тогдѣ Богъ пѣславъ му старца, котрый
му порадивъ, щобы еще застановивъ ся
надъ наукою Христовою. И знайшовъ въ
ней, чого шукавъ, — знайшовъ правду.
Хто хоче, чи то їсти, чи пити, то все бы-
давъ, щобы лише голодъ або жажду за-
спокоїти. Такъ само дѣє ся, если душа
людска бажає заспокоїти свою жажду пѣ-
знання правды. Люде бажаючи пѣзнати
правду, вѣчого не щадили, посвящали цѣле
свое жите для пѣзнання єи, они молили ся,
постили, не уболяли ся и погорды людскои,
щобы лише заспокоїти голодъ душевный.
А Богъ такихъ людей, стремячихъ до пѣ-
знання святои правды не опускавъ и не
опускає, але надѣляє ихъ своею ласкою;
така душа ласки Божои вѣдъ себе не вѣд-
кине, бо она є розположена до принятія

сеи ласки — она бо подѣбна до сухого дерева, котре лучше горить, нѣжь мокре. Такимъ людямъ усмѣхаетъ ся въ вѣчности щастливѣсть, бо такъ, якъ они всегда стремятъ и бажають, що разъ то совершеннѣйшого пѣзнаня правды — то вѣчный той голодъ душѣ заспокоятъ въ вѣчности, стануть ся участниками вѣчной щастливости.

Тожъ и ты человекѣче стреми до що разъ то лучшого пѣзнаня сеи святой правды, шукай еи не въ письмахъ и книгахъ ложныхъ мудрцѣвъ сего свѣта, бо они тобѣ еи не дадутъ — але шукай еи въ словѣ Божѣмъ, моли ся, та твори добрый дѣла, а Богъ тобѣ поможетъ.

5. Блаженни милостивіи, яко тѣи помилованіи будутъ, т. е. блаженніи (щастливіи) милосердніи, бо тѣи будутъ помилованіи.

Змысль тыхъ слѣвъ такій: Щастливіи суть тѣи, котріи потребующимъ помочи своей не вѣдмовляють; бо Богъ простить имъ ихъ грѣхи та лекше буде ихъ по смерти судити.

Хто дае милостыню бѣднымъ, дае са-

мому Христу, котрый дану милостыню зъ лихвою вѣддасть. Милостыня отже есть найпевнѣйшимъ капиталомъ, котрый колись зъ великимъ процентомъ вѣдберемо.

Поданою милостынею осягаемо прощєнє грѣхѣвъ; именно грѣшникъ отримує ласку жалю, а праведный вѣдпущєнє каръ дочасныхъ. Милосерный одже чоловѣкъ дѣлає добре для себе самого, для своєи власной душѣ. Милостыня бо хѣронить го передъ вѣчною смертію, утримуючи ласку, котра го звѣльла накланяє до поправки. Длѣтого то говорить Архангелъ Рафаиль до Товіи: „Зане милостыня отъ смерти избавляєтъ, и не оставляєтъ ити въ тьму. (Тов. 4. 10.).

Милостынею чоловѣкъ будучи въ станѣ ласки осягає вѣчну надгороду.

Цѣсарь нѣмецкій Людвикъ II. заблукавъ ся одного разу на польованю. Пѣзно въ ночи прийшовъ на одно приходство и просивъ священника о нѣчлѣгѣ. Той незнакомаго собѣ гостя принявъ ласкаво, угостивъ сердечно и казавъ му пригото-вити постѣль. На другій день незнакомый

8
дякуючи за сердечну гостину, розпрощавъ ся зъ священникомъ и пѣшовъ въ свою дорогу.

По кѣлькохъ тыждняхъ приносить якійсь знаменитый пѣсланецъ листъ, заосмотреный цѣсарскою печатію, въ котрѣмъ цѣсарь именуе го епископомъ. Такъ и Царь неба и землѣ надгородить тебе, добрый человѣче, за подану милостыню въ такой спосѣбъ, що и ты собѣ того представи въ своимъ розумѣ не можешь. Милостыня, говоритъ св. Іоаннъ Золот., подѣбна до зерна, котре рѣльникъ кидае въ землю; оно не згине, але выдае стократный пожитокъ, радѣсть и надѣю рѣльника. Якъ мурашка збирае пожитокъ на зиму; такъ ты, даючи милостыню, збираєшь заслуги на царство небесне въ другѣмъ свѣтѣ. — Щасте купцѣвъ лежить въ тѣмъ, що рѣчи, котрѣ дешевше кушили, дорожче продають; въ подѣбнѣмъ положеніи есьмо и мы; за малу рѣчь въ тѣмъ житію, за кусникъ хлѣба, за зношену одѣжь, подану убогому, навѣть за шклянку воды вымѣнюємо собѣ небо (св. Іоаннъ Золот.)

Коли Европейцѣ вѣдкрыли Америку, там-
тейшій народы за немаючій вартости рѣчи,
за блискучій предмети давали золото и
срѣбло. Глянь отже, подѣбно и Богъ за
немаючій вартости рѣчи подає вѣчный добра.

Поданою милостинею заслугуємъ на
дочасне благословеніе; Богъ помнажає
нашъ маєтокъ, надѣляє насъ здоровлемъ
и щастемъ.

„Мужа тиха и даятеля любитъ
Господь“ (Прит. Солѣм. 22. 9.). „Бла-
гословеніе Господне на главѣ
праведнаго обогащаєтъ“ (Прит.
Сол. 10. 22.). Майно жертволюбивого чо-
ловѣка подѣбно до неисчерпаемого жерела,
бо самъ Богъ зацєвняє: „иже даєтъ убо-
гимъ, не оскудѣєтъ“ (Прит. Сол. 28, 27)
а такожъ „дайте и дасть ся вамъ“ (Лук.
6. 3). Красный примѣръ милосердія и
надгороды за милосердіє, подає св. Пись-
мо стар. Завѣта вдовицею зъ Сарепты.
Пѣдчасъ трилѣтнього голоду приняла до
свого дому и кормила пророка Ілію, хотъ
мала лише горсть муки и трохи оливы въ
збанку. За тоє здѣлавъ Г. Богъ, що у

неи нѣ муки нѣ оливы не уменьшило ся
ажь до того часу, поки дощ не спавъ на
землю. Такъ якъ дерево, коли го ся обти-
нае, то оно скорше росте; подѣбно бога-
тѣ станутъ ся богатшими, наколи свои
маетки обтинають, т. е. коли суть добро-
дѣтелями убогихъ (св. Бонав.). — Мило-
серного надѣляе Богъ здоровлемъ. Бачимо
тоє на праведнѣмъ Товіѣ. За то, що по-
дававъ милостыню убогимъ, хоронизъ у-
мершихъ, потѣшавъ сумуючихъ, пѣславъ
Богъ Архангела Рафаила въ видѣ молодця,
котрый го уздоровивъ вѣдъ слѣпоты. —
Милосерныхъ надѣляе Богъ такожь ща-
стемъ. Длятого то псалмопѣвецъ Давидъ
кличе: „Блаженъ разумѣвая на нища и
убога, въ день лютъ избавить его Господь.“
(Пс. 40. 1.). — Милосерныхъ выслухуе
Богъ молитвы. Длятого то ангелъ говорить
до сотника Корнелія: „молитвы твоя и ми-
лостыни твоя въздоша на память предъ
Бога“. (Ап. 10. 4.). Хочешъ, щобы Богъ
выслухавъ твоеи молитзы, выслухуй прось-
бы убогихъ. — Будучи милосерными, зье-
днуємо собѣ приятелѣвъ мѣжь убогими;

они молять ся за насъ до Бога и ихъ молитва має велику силу. Найбольше всѣ убогі, котрымъ мы подали милостыню, вставляють ся за нами до Бога, если до стануть ся до неба. Длятого то І. Христосъ говорить: „Сотворите собѣ други отъ мамоны неправды (за помочію маєтку), да, єгда оскудѣете, пріймуть вы въ вѣчныя крovy“ (Лук. 16. 9.). Длятого чоловіче, и ты не пускай убогого зъ твоєи хаты безъ милостынѣ, тогдѣ Всевышній буде и для тебе милосернымъ.

(Конецъ буде).

Розговоръ священника съ міряниномъ.

(Помѣщає Г. А. П.).

П. Отецъ Артемій всѣвъ въ переходовой вагонъ третей клясы, щобы поѣхати въ городъ ко своимъ гимназіястамъ. Въ городъ треба ѣхати о. Артемію черезъ шість стацій. Въ вагонѣ було тимъ разомъ паса жерôвъ мало, но найшовъ ся mezi ними

однѣ, о. Артемію добре знакомый, а именно тотъ самый панокъ, котрый съ нимъ въ цукорнѣ съ такимъ любопытствомъ размавлявъ о сиравахъ духовныхъ. Сей панокъ сидѣвъ при ѡкнѣ въ другѣмъ концѣ вагона, но побачивши о. Артемія, прійшовъ сейчасъ къ нему, привитавъ его почитательно и усѣвъ собѣ напротивъ него.

— Ъдете вѣроятно ко своимъ дѣтемъ, заговоривъ панокъ ко о. Артемію.

— Такъ. Вчера було первого паздерника, то мушу нынѣ доставити имъ всё потребное на слѣдующій мѣсяць: и грошѣ, и бѣле, и трохи садовины, и колачѣвъ трохи.

— А горѣвки трохи также?

— Якъ вы можете о то пытатись? Въ первыхъ не возить никто горѣвъ у до мѣста, бо тамъ єи ажъ надто много, а въ вторыхъ не уживаю я николи горѣвки и араку, и совсѣмъ єи въ моимъ домѣ нема.

— Извинѣтъ мене, отче Артемії, що я васъ такъ дивно запытавъ. Я и знавъ о тѣмъ, що вы нѣколи горѣвки и араку не уживаете, прото и осмѣливъ ся поставити немного дивный вопросъ. Я и почи таю васъ за то дуже бѣльше, що вы тыхъ страшныхъ напйткѣвъ не уживаете, бо въ нихъ нема ничъ доброго, а лиха натворили

они въ свѣтѣ уже такъ много, що того ни высказати, ни списати никто не може. Но благоизвольте менѣ выяснити, чому вы не употребляете горѣвки и араку? Чи вы ихъ вкуса (смаку) такъ не любите? Чи може вы боитесь ихъ яко дуже опасныхъ напитокѡвъ? Чи може вы изъ какой важной причины присягали ѡтъ нихъ?

— Нѣтъ, я ѡтъ нихъ не присягавъ; а не уживавъ ихъ изъ принципу (засады).

— И ѡтъ дѣтскихъ лѣтъ не уживаєте вы нѣ горѣвки нѣ араку?

— Въ молодости, до двадцать лѣтъ моей жизни, доки у мене еще не выробилась сильная воля и широкое о всѣмъ понятіе, бувъ я примушенный иногда чарочку горѣвки или араку выпити, бо до того силовали мене старшіи. Вкусъ тыхъ напитокѡвъ бувъ менѣ все противный, бо и по правдѣ есть ѡнъ отвратительный. Но вкусъ якогось напитку или їдла тутъ ни при чемъ; до чогось невкусного можна съ часомъ привыкнути: головна рѣчь лежить въ пѡзнанію sprawy, въ принципѣ. И скоро пѡзнавъ я превеликую опаснѡсть и погубнѡсть тыхъ напитокѡвъ, ѡтъ тогды рѣшивъ ся я не употребляти ихъ николи и не держати ихъ у себе. До вскрѣпленя того моего рѣшенія причинилось много и мое душпастырское званіе. Если есть мо-

имъ обовязкомъ прихожанъ моихъ отвернути ѿтъ пїяньства, то повиненъ я безусловно не ; живати такихъ напйткѣвъ, котрїй показались всегда, всюда и для всѣхъ такъ збдрадливыми и погубными.

— Говорите, отче Артемїй, прекрасно и вѣрно, но все таки не могу я понять, якъ вы обходитесь безъ горѣвки и араку, яко такїй. котрый занимаетесь господарствомъ. Я слышавъ многократно, що селяне рѣшительно не пойдуть до никого на роботу, кто не дастъ два разы или одай разъ выпити горѣвки.

— То по части правда, однако у паствы, котрый „не прилазитъ тайными дверми, въ личныхъ цѣляхъ, но входитъ властывыми дверми въ дворъ овчїй для добра овецъ“ (Іоан. зач. 35) на все найдеть ся спосѣбъ, щобы прихожанъ злему не учить и при тѣмъ любовь у нихъ собѣ заслужить. Коли я впр. на теперѣшнѣмъ моимъ приходѣ первую Службу Божу служивъ, то сказавъ я въ привѣтственнѣй наущѣ тоже нару слѣвъ и о тыхъ острыхъ напйткахъ Я сказавъ имъ меньше - бѣльше такъ: „Мене приславъ Епископъ къ вамъ яко священника и душпаствыря. Ѡтъ мене можете лишь то вымагати, що менѣ яко душпаствырю и священнику вамъ дати на-

лежить ся и дати выпадає. Я могу вамъ дати всегда лишь то, що васъ не зѣпеує и що васъ удержитъ въ религійности и моральности. Если вы ѡтъ всякихъ мірскихъ людей за вашіи прислуги и работы домагаетесь крѡмъ грошевой заплаты еще гостины, состоячой изъ горѣвки или араку, то ѡтъ священника того ніякъ вымагати не можете. Бо що бы вышло изъ того, если бы священникъ дававъ хлопцямъ и дѣвчаткамъ, парѡбкамъ и дѣвицямъ, котріи у него день по за день служатъ или на роботу ходять? Изъ того вышло бы таке, що ѡнъ про свои взыски господарскіи приучувавъ бы своихъ молодыхъ прихожанъ до уживаня острыхъ напйткѡвъ, до пїяньства. А если бы священникъ дававъ и старшимъ прихожанамъ за всяку роботу или прислугу горѣвки или араку, котрыхъ они и безъ него преизбыточно пити ѡбять, то значило бы то стѡлько, що похваляти и пѡдсѣчовати ихъ любовь до острыхъ напйткѡвъ и до пїяньства. И такъ вмѣсто того, щобы священникъ о то старавъ ся, щобы саміи прихожане не приучувались пїяньству, и другіи міряне, щобы ихъ до того не притягали, стававъ бы ся ѡнъ пронагаторомъ (ширителемъ) пїяньства. О нѣтъ, такимъ и у васъ не буду, бо мене прислали тутъ въ той цѣли

щобы я зацепивъ у васъ всякій честноты (цноты), а межи ними и велику честноту тверезости. И того вы, милі прихожане, требуйте ѿ мене всегда, а того и не вымагайте и не надѣйтесь, щобы я яко вашъ душпастырь пѣдсичувавъ склонности до пиячства.“ — Мои нові прихожане, выслухавши такую науку, признали ю якъ разъ справедливою и сказали, що безъ горѣвки священника обѣдуть ся, бо єи и такъ всюда єсть много.

— Ну, добре, тоті прихожане признали вашу науку справедливою, то теперь вамъ съ ними добре; а що сдѣлали бы вы въ такѣмъ случаю, якъ бы прихожане въ своей темнотѣ и завзятости мимо такъ правдивой науки, безъ горѣвчаной гостины въ работѣ и послузѣ послухати бы васъ не хотѣли?

— Въ такѣмъ случаю я бы переставъ господаровати совсѣмъ. Поле вынаймивъ бы я людемъ и живъ бы изъ гроша такъ, якъ жити бы на селѣ изъ гроша дало ся, а съ временемъ просвѣтились бы прихожане моими неусыпными и переконующими науками, и не только перестали бы требовати ѿ мене горѣвки и араку, но переставали бы и самі ихъ уживати. У просвѣтившихъ ся, мудрыхъ, честныхъ и тверезыхъ прихожанъ найдеть ихъ правдивый

душпастырь всегда всяку послугу и помощь до господарства.

— Позвольте, отче Артемій, сказати собѣ, що можна бы найти иншу, середню дорогу до поступованя съ прихожанами що до острыхъ напйткѣвъ. чтобы черезъ нихъ господарка не упадала. Если уже о то ходитъ, чтобы священникъ своею рукою прихожанамъ горѣвки и араку не дававъ, то може то дѣлати якъ бы безъ его вѣдомости его жена, или кто изъ его дѣтей, или кто-жъ изъ прихожанъ въ характерѣ економа или карбѣвника.

— Тое сказали вы, пане, не подумавши. Жена и дѣти священника не мають бути позаочными противниками его ученія и дѣланія, тѣлько его вѣрными помѣчниками въ цѣлѣмъ его душпастырствѣ. Если бы горячихъ напйткѣвъ тѣлько самъ священникъ своею рукою прихожанамъ не дававъ, а робили бы то будто безъ его вѣдомости, заочно, его жена или дѣти, или якій тамъ економъ, карбѣвникъ, то були бы то найвысшимъ фарисействомъ, правдивою облудою. Не самъ священникъ мае бути образцемъ правдивого христіаньского житя, но и вся его родина и цѣлый его дѣмъ. Правда, що священника и его доброй родины становище въ зѣпсутой и піяцкой громадѣ съ начала есть прикре и

жалке, но съ временемъ оно исправляеться. Знаю одного священника, котораго перва проповѣдь на селѣ такъ гласила: „Первый разъ промавляю до васъ, то здавало бы ся, що я васъ не знаю, но я знаю изъ васъ бѣльшу половину, а якимъ способомъ? Двадцать лѣтъ бувъ я въ мѣстѣ сотрудиномъ, катихитомъ и священникомъ при криміналѣ, а въ тѣмъ криміналѣ пѣзнавъ я бѣльшу половину изъ васъ за бѣйку, крадежи и пѣяньство.“ Можете собѣ представить, яке трудне було ставовище того священника и его честной родины въ такѣй громадѣ! А по десяти лѣтахъ якъ змѣнило ся она ко лучшему. Коли по десяти лѣтахъ одного разу староста новому коменданту постерунка жан-дармеріи инструкцію удѣлявъ, то сказавъ ему межи другимъ и тое: „На всѣ громады, до васъ належачіи, майте чуйне око, тѣлько до громады Л. можете меньше ходити, бо тамъ руководить нею о. Іоаннъ такъ славно, що мы въ ней ничъ злого не находимъ уже.“

— Дивнѣй исторіи довѣдуюсь я ѡтъ васъ, пречестный отче Артемій, и начинаю теперь совсѣмъ иначе смотрѣти на станъ священнической. Велика сила происходитъ ѡтъ него и великое добро можетъ оно здѣлати во всѣхъ громадахъ, где люде его пони-

мають, уважають и єму повинують ся. О, якъ жаль менѣ, що сближає ся стація, на котрой розійдемо ся, бо еще о многое маю васъ пытати. Но дасть Богъ, що мы вкоротцѣ сновъ гдѣ то зійдемо ся, то и поговоримъ собѣ. Вотъ и стація! Прощайте о. Артемій! До милого свиданія!

— Слава Іисусу Христу! сказавъ о. Артемій.

— Слава во вѣки, ѡтвѣтивъ панокъ.

Теперь вышли оба изъ вагона и поѣхали фіякрами, кождый за своими дѣлами.

НАШЪ ОБРЯДЪ.

Юліянъ Дзеровичъ.

(Дальше).

26. Пыт. Чи то начало обычне есть собѣ случайне составлене якихъ небудь молитвъ, чи противно оно крѣе въ собѣ яку мысль?

Отп. Начало обычне має въ собѣ певный змысль и природно розвиваючого ся духа молитвы.

27. Пыт. Отже длячого священникъ зачинає его возгласомъ: „Благословенъ Богъ нашъ“?

Отп. Тымъ выражае священникъ передъ всѣми, що Господь достойный вѣчнаго прославленя, що люде потверджають, отповѣдаючи: „Аминь“.

28. Пыт. А чому міряне зачинають инакше (гл. пыт. 25) начало обычне?

Отп. Бо они, не маючи тои власти, що священникъ, не смѣють самѣ ставати передъ лице Бога, и длятого призываютъ Святыхъ, щобы они свои молитвы злучили зъ ихъ молитвами, и щобы такимъ способомъ одержали приступъ до милосердія Господа Іисуса Христа.

29. Пыт. Чи люде слухаютъ того завыву священника?

Отп. Такъ есть; бо сейчасъ приносятъ Богу славу словами: „Слава Тебѣ Боже нашъ, слава Тебѣ“.

30. Пыт. Чомужь опѣсля слѣдуе молитва до св. Духа?

Отп. Бо мы въ тѣй молитвѣ „Царю небесный“ звертаємъ ся до св. Духа съ молитвою, щобы намъ допомогъ належито отправити нашѣ молитвы, бо мы якъ каже св. Павло: „О чесомъ помолимся якоже подобаетъ не вѣми, но самъ Духъ святой ходатайствуетъ о насъ воздыханіи неизглаголаньми.“ (Римл. 8, 26).

31. Пыт. Якѣ молитвы слѣдуютъ опѣсля?

Отп. Опѣсля слѣдує ажъ пять молитвъ до Пресв. Тройцѣ, бо намъ яко христіанамъ, вѣрующимъ въ святу Троицю. выпадає призвати туюже, бо Троиця свята въ всѣмъ намъ содѣйствує, черезъ ню мы освящаемъ ся и усовершенуємъ ся.

32. Пыт. Що знаємъ за першу молитву до св. Тройцѣ: „Святыи Боже?“

Отп. Та молитва называєсь „Трисвятоє“, тому, бо три разы повторяє ся слова: „святый.“ Пѣснь ся має свѣй початокъ въ пѣсни Ангелѣвъ, котрі неустанно славятъ Бога на небѣ: „святъ, святъ, святъ“ (пѣсля видѣня св. пророка Ісаіи и св. Іоанна Ев.), и має походити ще зъ першихъ вѣкѣвъ христіанства. Пѣсля иншихъ писателѣвъ церковныхъ, походить ся пѣснь зъ р. 446. Тогды въ Константинополи було чотыри мѣсяцѣ трясене землѣ, такъ, що нарѣдъ повыходивъ за городъ, обозувавъ въ поли, та просивъ Бога о вѣдвернене нещастя. Пѣдчасъ одного загального моленя мавъ бути взятый оденъ хлопецъ въ воздухъ, де учувъ пѣсню: „Святыи Боже“ и проч. Повернувши научивъ людей тои пѣсни, и коли еи заспѣвали, устало землетрясене.

Ту пѣсню впровадивъ патріархъ Прокль (434-447) въ Службу Божу.

33. Пыт. Що знаємъ за другу молитву до св. Тройцѣ: „Слава Отцу.“

Отп. Та молитва называєсь: „Малое славословіе.“ Слова: „Слава Отцу и Сыну и святому Духу“ сягають першихъ часѣвъ христіянства. Дальшій слова: „и нынѣ и присно и въ вѣки вѣковъ“ доданіи суть доперва въ р. 325 стціями Собора Нікейского, щобы тымъ способомъ вызнати, що Сынъ и Духъ святыи суть рѣвноувѣчнии съ Отцемъ, супротивъ еретикѣвъ Арія и Македонія, котріи ложно учили, що Сынъ и Духъ св. зѣстали доперва въ часѣ сотвореніи.

34. Пыт. А чому оно называєсь славословіе „малое“?

Отп. Для рѣжницѣ вѣдѣ великого славословія, котре спѣваєсь на Утренѣ и zaczynaє ся словами: „Слава въ вышнихъ Богу.“

35. Пыт. Яка есть трета молитва до Пресв. Тройцѣ.

Отп. Трета молитва есть: „Пресвятая Троице“.... Тутъ споминаєсь найперше всѣ три особы разомъ словами тыми: „Пресвятая Троице“ а потѣмъ кожду особу ѣдѣльно: Къ Богу Отцу говоримъ:

Господи очисти, бо мы примирені съ нимъ черезъ Сына: къ Сыну: „прости“ для того, що Онъ за насъ пострадавъ, а мы Его мимо того оскорбляемъ и прогнѣвляемъ; а къ Духу святому: „посѣти и исцѣли,“ бо безъ его силы и благодати въ насъ нѣчого доброго бути не може.

36. Пыт. Яка єсть четверта и пята молитва до св. Тройцѣ?

Отп. Четверта молитва єсть: „Господи помилуй 3 разѣ;“ Єсть се дуже давна молитва и она єсть неначе змѣстомъ всѣхъ иншихъ молитовъ. Пята молитва єсть повторене „словія малого.“

37. Пыт. Що слѣдує по молитвахъ до Пресв. Тройцѣ?

Отп. Слѣдує молитва Господня: „Отче нашъ.“ Єсть то молитва найважнѣйша, найдостойнѣйша и Богу наймилѣйша, бо то суть слова самого Ісуса Христа. Зъ тои причини занимає она передне мѣсце межи молитвами.

38. Пыт. А чому потѣмъ говоримъ дванайцять разѣ: „Господи помилуй.“

Отп. Бо день и нѣчь мають по 12

годинъ, а мы каждой години и въ день и ночи потребуемъ Божого помилованя.

39. Пыт. А якъ кѣнчить ся начало обычное?

Отп. По еще однѣмъ славословію малѣмъ слѣдуетъ т. з. „Поклонъ Іисусу Христу,“ до котораго мы неначе чимъ разъ ближе приближаемся и що разъ бѣльше степенуемъ нашу любовь и привязане до Него.

(Дальше буде).

Золоті зерна для хлѣборобѣвъ

— для —

збогаченя ся въ дочастности и вѣчности

Юліанъ Дзеровичъ.

(Дальше).

Одинайцате зерно золоте.

Христіянський порядокъ дня.

Де нема порядку, тамъ не можна надѣятись и на удачу. Если въ домѣвствѣ,

въ хозяйствѣ мае бути поступъ и щаслива
удача, то мусить тамъ царювати порядокъ.
Се есть переконане всѣхъ розумныхъ и
досвѣдченыхъ селанъ.

Особливо важною есть та засада при
справѣ надъ справами именно при спасе-
нію и освячуваню безсмертной души.
Отже щодня повинно все меньше - бôль-
ша такъ дѣятись :

Щодня вставай рано о однôй и тôй
самôй годинѣ зъ твого ложа. Колись у-
бравъ ся, клякни передъ святыми обра-
зами до святой молитвы. Ты знаєшь зъ
досвѣду, що молитва говорена пôдчасъ
убираня ся, або пôдчасъ першихъ робôтъ
домашныхъ, не много варта, и складаєсь
хъба зъ молитвенныхъ дрôбниць, ко-
трыхъ Богъ принять не може. При тôмъ
не забудь взбудити въ собѣ на цѣлый
день добрый намѣреня, т. є. всяке дѣло, зро-
блене того дня, присвяти Господу Богу.

Не забудь и передъ ѣдою и по кождôй
ѣдѣ перекреститись и помолитись, бо до
того навѣтъ наминає св. Павло, кажучи,

що и їду и питє можна въ хвалу Бога творити.

Єсли лишь можешь зайти и въ будный день въ церковь на Службу Божу. Наслѣдуй тутъ примѣръ такого працьовитого хлѣбороба, якимъ бувъ праведный Іовъ, о котрѣмъ св. Письмо пише, що всегда встававъ ранѣсенько и службу Богу приносивъ. (Іовъ 1, 5.)

Коли починаешь яку велику и тяжку роботу, то говори въ своимъ серци: „Той трудъ жертвую я Богу яко кару за мои грѣхи и надоложене мого чистилища“.

Коли переходишь по при церковь або по при крестъ, або яку святу фігуру то здѣйми шапку. Не встыдай ся того передъ людьми зробити, памятаючи на грозьбу Спасителя: „Иже отвержетъ ся мене предъ челоуѣки и азъ отвергуся єго предъ отцемъ моимъ иже на небесѣхъ.“ (Лук. 3, 26.)

Чемно витай всѣхъ священникѣвъ, а такожъ и старыхъ людей христіянськимъ поздоровленємъ: „Слава Іисусу Хри-

сту“ за котре поздоровлене можешъ дѣстати и ѡтпустъ.

Коли тобѣ твои ближніи, або твоя робота, або твоѣй станъ, або иншіи якѣ обставины справляютъ непріятности, то не гнѣвай ся, не злость ся, не лай ся, лише кажи: „Да будетъ воля Твоя!“ Згнети твою нетерпеливѡсть черезъ молитву и збирай собѣ старанно заслуги черезъ терпеливе зношене крестѡвъ.

Коли чуешь богохульніи, скверніи або плѣоткарскіи бесѣды, а не можешь ихъ своимъ впливомъ заказати, то удай, що не чуешь, заговори о иншихъ рѣчахъ, и выйди зъ хаты, коли не устають.

Коли говоришь зъ ближними, чи въ довшѡмъ розговорѣ, чи лише такъ ихъ заговоришь, не забувай зробити имъ якусь добру и ужиточну увагу.

Въ всѣхъ покусахъ вымовляй побожно найсвятѣйше имя Маріи и Іисуса, або проси Бога о ласку якою иншою молитвою.

Вечеромъ, коли хочешь ити вже спати, впадъ зновъ на колѣна и моли ся. Та молитва може бути довша якъ рано, бо пиль-

на работа не пре тебе до короткости въ молитвѣ. Еслись записаный въ яке брацтво и той вписъ накладе на тебе обовязокъ ѡтмавлати певнѣ молитвы, то не иди спати, доки своего не ѡтмовишь.

Дуже добре бы було, колибъ ты моливъ ся зъ книжочки до моленя. Теперь рускѣ книжочки до моленя дуже дешевѣ и легко можешъ ихъ набути, чи то де въ мѣстѣ, чи на ѡтпустѣ.

Такъ, по бѣльшой части, сплывае день за днемъ христѣянскимъ хлѣборобамъ, безъ вины, безъ грѣха, побожно, богато въ заслуги, величезными кроками по дорожѣ спасенія. Постановъ собѣ, лише такѣ дни на земли проживати, а не инші.

Наука для лѣнивыхъ до церкви

Въ часѣ французской революціи не по звалаля безбожнѣ рѣзуны вѣрнымъ сходити ся до церкви на богослуженіе. Такъ

було такожъ въ однѣй надморскѣй мѣсцевості. Церковь замкнено а навѣть въ столѣ не можна було безпечно вѣдправляти Службы Божіи. Щожь робити? — Пѣвнѣчь. Слабе свѣтло свѣтитъ далеко на океанѣ. Середъ шуму филь чути голосъ дзвѣнка. Сотки людей рыбацкихъ зъ мущинами и дѣтьми, зъ жѣнками и старцями плывуть до одной точки на мори. Вже чути ближе голосъ дзвѣнка, далеке свѣтло росте въ очахъ и наконецъ видно предметъ, которого шукають — се човенъ, а на нѣмъ священникъ править Службу Божу. Вѣрніи станули докола, всѣ клячуть на човнахъ, голосне шльохане и плачь глубоко тронутаго народа заглушуе шумъ филь морскихъ. Що за видъ! Якжежь треба подивляти вѣру того народа! Щожь ты брате скажешъ на се, ты що маєшь собѣ за тягаръ бути въ недѣлю на богослуженю.

Сила примѣру.

Одинъ парохъ задля направи престола перенѣсь св. Тайны до закрестіи. Другого

дня влѣтає до него женщина, котру знавъ
яко спокôйну и розважну, зъ крыкомъ и гнѣ-
вомъ. Парохъ, думаючи, що стало ся якесь
нещастє, пытає, чому она така зворушена.
„Отче“ каже она ледви говорячи зъ гнѣву,
„я вже не можу вѣрити!“ — „Що не мо-
жете? — „Не можу вѣрити!“ — „Що за
дурницѣ вы говорите?“ — „О нѣ, се не
дурниця: я була въ церквѣ, а вы такожь
тамъ були, але на мене не звернулисьте
уваги. Але я васъ добре видѣла — и ви-
дѣламъ, що вы ишли попри престолъ и не
вôддалисьте єму почести. А якъ люде въ
церквѣ, то вы ся кланяєте.“ — „А въ
тôмъ рѣчь! — сказавъ священникъ. — Я
не вôддававъ престолови почести, бо на
нѣмъ не було св. Тайнъ. Престолъ напра-
вляє ся, тожь я ихъ перенѣсь до закри-
стіи“. Жѣнка успокоила ся и перепросив-
ши пароха, пôйшла домôвъ.

Трета и четверта заповѣдь Божа.

Одинъ батько родини мавъ злый зви-
чай въ недѣлю працювати. Разъ казавъ

свому сынови, що недавно ходивъ до першого св. Причастія, токожъ робити. Хлопець не хотѣвъ слухати, лише збивавъ ся на Службу Божу.

— А то що? — крикнувъ батько — чи ты не знаєшь, що лише мене одного маєшь слухати! Нехай тамъ Служба Божа править ся, а ты иди зô мною.

— Нѣ, тату! — сказавъ рѣшучо сынъ — мене учили, що въ недѣлю треба слухати Службы Божой и я того держу ся.

— А чи тебе такожъ не учили, що родичѣвъ треба слухати?

— Се такожъ учили, але то заповѣдь четверта, а про Службу Божу трета; а що скорше приходитьъ три, чи чотыри? Хто не выповняє третой заповѣди, той може вже и четверту занехати.

Батько замовкъ и почавъ роздумовати. Малый казавъ правду! Вѣнъ не лише не спинявъ вже сына вѣдъ богослуженя, але и самъ пѣйшовъ зъ нимъ.

Для старыхъ и молодыхъ.

Стережѣть ся грѣховъ, походячихъ изъ неособузданности языка; они часто душу бѣльше ранять, якъ грѣхи учинковѣ. Если по словамъ Спасителя зъ каждого неоптребного и пустого слова маемъ здати отвѣтъ передъ Богомъ, о скѣлько острѣйшого отвѣта жадати буде Г. Богъ ѣтъ насъ изъ слѣвъ, котрыми оскорбилисьмо добру славу и честь ближнего, або єго цѣлкомъ тыхже позбавили.

Приходѣмъ усопшимъ въ помѣчь добрыми дѣлами, якъ: молитвою, постомъ, милостынею, а особенно Службою Божою, яко жертвою, умилоствительною безконечной цѣны. Кто ревно заходитъ ся о спасеніе души въ чистилищу, той колись самъ достигнуть милосердія на Судѣ Божѣмъ по словамъ І. Христа: „Блажени милостивіи, яко тѣи помиловани будутъ.“

ИЗДАНИЕ: ПЕРВОЕ

ПЕРВОЕ

ИЗДАНИЕ

ПЕРВОЕ

ИЗДАНИЕ

ПЕРВОЕ

ИЗДАНИЕ

ПЕРВОЕ

ИЗДАНИЕ

ПЕРВОЕ

ПЕРВОЕ

ИЗДАНИЕ

ПЕРВОЕ

ПЕРВОЕ

ИЗДАНИЕ

Выдавництва „Посланника“

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Книжочки мисійні
выходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завіѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Найновѣйшій и найкрасшій молитвословъ

Вѣнецъ житя
Великій 85 кр., малый 35 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“
Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Пѣдручникъ
скороченный Требникъ поѣсля ухвалѣ синода 2 зл.

Молитвы щоденні
съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“
по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

Боянь. Збѣрникъ русскихъ квартетѣвъ
(50 утворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

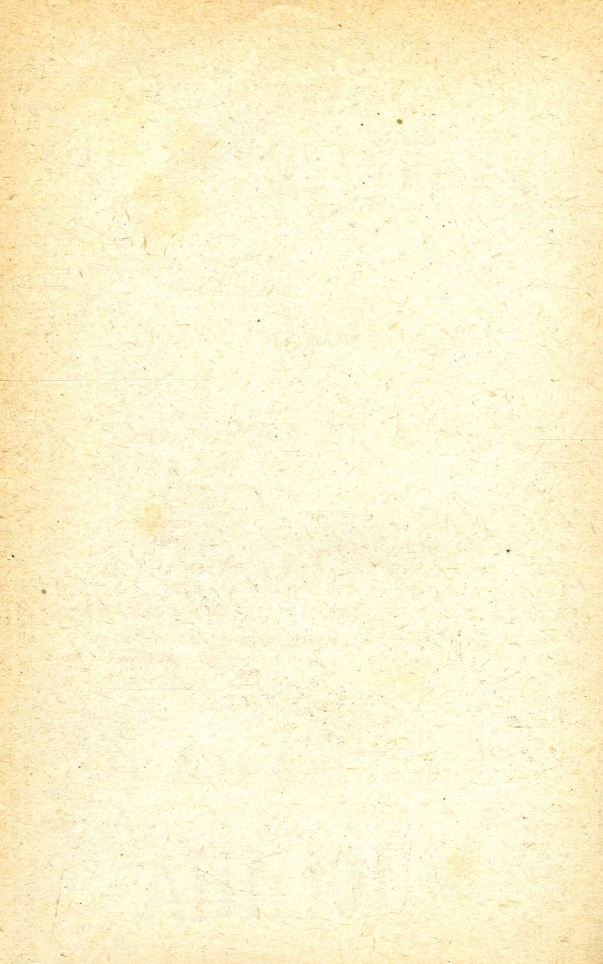
Всѣ книги церковніи можна у насъ получить.

ПРІЙДІТЕ КО МНІ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Рѣкъ 1901.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число дванайцате.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ.

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ПЕРЕМЫШЛИ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“
выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:
по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
❖ Менше якъ 5 не посылаетъ ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулынського.
1901.

Грѣшъ цѣсарскій.

Грошъ цѣсарскій.

Фарисеѣ стали нараджатись, якъ-бы подѣйти І. Христа въ бесѣдѣ. И послали къ Нему учениковъ своихъ, котріи сказали: „Учителю! знаемо, щось праведный и путей божихъ навчаешь и не оглядаешь ся на судъ людей; скажи намъ, якъ ся Тебѣ здае, чи належить давати дань цѣсаревѣ, чи нѣ?“ А І. Христось пѣзнавши ихъ лукавство, сказавъ: „Чому мене искушаете лицемѣри? Покажѣть менѣ монету чиншову“. А они принесли ему пѣнязь. И сказавъ имъ Іисусъ: „Чій образъ сей и надпись?“ И одповѣли: „Цѣсарскій“. — Тогда сказавъ имъ І. Христось: „Воздайте цѣсаревѣ, що есть цѣсарского, а що есть божого, Богови“.

Блаженства євангельскій.

6. Блаженіи чистіи сердцемъ, яко тїи Бога узрятъ.

Змысль тыхъ слѣвъ такий: Блаженіи тїи, котрі свого сердца не привязують до рѣчей туземныхъ; они вже теперъ лучше пѣзнають Бога, а по смерти будуть Его оглядати „лицемъ къ лицу“.

Хто є зарозумѣлымъ, скупымъ, гнѣвливымъ, заздрѣснымъ и т. д., то сей не є чистый сердцемъ; его бо сердце заняте є рѣчами дочасными, его сердце выповняють такі пороки якъ зарозумѣлѣсть, гнѣвъ, заздрѣсть, скупѣсть и т. д. Чистый отже сердцемъ є лише той, що ся чує свободнымъ передъ грѣхомъ, котрого совѣсть чиста та спокѣйна, котрый не привязує свого сердца до рѣчей туземныхъ. Такий чоловікъ не знає що то грѣхъ, его сердце бажає лише посѣсти Бога.

Противно чоловікъ змысловый не може поняти тыхъ рѣчей Божихъ. „Въ злохудожну душу не ввидеть премудрость,

ниже обитаєть въ тѣлеси повиннѣмъ грѣху“ (Проп. 1. 4).

Правда не замешкає въ нечистѣй душѣ, однакъ передъ правдиво чистымъ сердцемъ она укрыти ся не може, говорить св. Вернардъ. Якъ бо паперъ мусить бути чистый, если хочемо на нѣмъ писати, такъ само Богъ черезъ св. Духа wpłyває лише на такую душу, що вѣльная є вѣдъ похотей тѣлесныхъ.

Чоловѣкъ змысловый, вѣддаючій ся рѣжнымъ порокамъ, мало помало цѣлковито стратить звычайно вѣру; „Душевенъ же чоловѣкъ не приємлетъ, яже Духа Божія“ говорить св. Ап. Павло.

Вѣру легко тратить и той, що рѣвнодушнымъ есть взглядомъ вѣры, що сумнѣває ся о правдахъ вѣры, що читає книжки и газеты ворожій вѣрѣ и що належить до товариствъ церквѣ та єи науцѣ ворожихъ.

Хто отже не дбає о свою вѣру, дає ю высмѣвати, а не выступає въ єи оборонѣ, той мало помало стає и самъ безбожнымъ. Люде, що суть рѣвнодушными

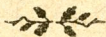
для своєї вѣры, суть дуже нещасливими; они анѣ не молять ся, анѣ не ходять до церкви, не слухають слова Божого, они жиють, и старають ся лише о дочасній добрі. Такі люди провадять звичайно и грѣшне жите. Якъ тѣло безъ поживлѣня нидѣе а гине зъ голоду, такъ подѣбно и душа безъ духовной поживы гине марно; а поживою душѣ є св. Евангелія, т. є. наука Христова. — Тожь І. Христось самъ сказавъ: „Азъ єсмь хлѣбъ животный, грядый къ мяѣ, не имать взалкати ся“. Кто одже не старає ся о той хлѣбъ животный, о тое поживлѣне душевне, того душа вже теперъ єсть мертва.

Хто ся своєвѣльно сумнѣває о якійсь правдѣ, стаєсь такожь легко безбожнымъ. Не повинно ся одже надъ правдами, котрі суть для насъ не понятні, застановляти; бо стане ся зъ чоловѣкомъ такъ, якъ стаєсь зъ тими, що довго дивлять ся на сонце; вѣнь стає ослѣпленный, може навѣть стратити взѣръ, а той тратить вѣру.

Такожь читанє книжокъ та газетъ во-

рожихъ вѣрѣ, якъ належане до товариствъ ворожихъ церквѣ и св. вѣрѣ, нѣкому добра еще не принесло, але противно люде такі звычайно стали або еретиками або дѣлковитыми безбожниками. Примѣрôвъ того маемъ много въ исторіи церкви. Згадаю о чesкôмъ священнику Иванѣ Гусѣ. Вôнъ читавъ еретицке дѣло англійского еретика Вікліфа, тай самъ нимъ заразивъ ся, — ставъ ся самъ еретикомъ, тай много народу потягнувъ за собою. — А нынѣшній нашій радыкали? Зъ вôдки ихъ ся стôлько намножило? Не инакше якъ черезъ ширене радикальныхъ книжокъ и газетъ, не инакше якъ черезъ пробуване зъ ними въ ихъ товариствѣ, на ихъ вѣчахъ. Най нѣхто не каже: я читаю ихъ книжки та газеты, але я маю свôй власный розумъ, не дамъ ся тымъ переконати. Я ту лише скажу ту латиньску пословицю: „Кропля выдывае скалу не силою, але частымъ паданемъ“. — Чоловѣкъ читаючий безбожні чито книжки чи газеты, самъ стае ся безбожнымъ, або принайменше рôвнодушнымъ, холоднымъ для св. вѣры. — Якъ бо немо-

жливимъ є, щобы той що живить ся нездоровою поживою, бувъ здоровый и крѣпкій на тѣлѣ, — такъ неможливимъ, щобы той бувъ здоровымъ на душѣ та крѣпкимъ въ вѣрѣ, що безустанно вѣдживляє свого духа читаючи ворожї вѣрѣ книги и писма. — А такї одже люди, що зъ власной вины стратили вѣру а въ безвѣрю умерли не можуть бути нѣколи щастливими, „иже не иметь вѣры, осужденъ будетъ“. Тожь моли ся, любый, всегда о ласку, щобысь своею вѣры, того найдорожшого скарбу нѣколи не стративъ, моли ся и за тыхъ всѣхъ, що своею вѣру стратили, послѣдуй примѣру святыхъ угодинокѣвъ божихъ, а осягнешь вѣчну щастливѣсть!

Гѣрка правда ѡтѣ прїязни поучає и навертає.

═══════════ (Помѣщає Г. А. П. ════════════

Въ кождѣмъ сбѣжѣ, чисти его якъ хочешъ, найдется кукѣль. Нашъ. Спаситель

Иисусъ Христосъ, мавъ лишь 12 апосто-
лѣвъ, а и межи ними найшовся предатель,
Юда-Искаріотъ. Въ кождѣмъ мѣстѣ чи
селѣ, хотъ були бы въ нихъ хорошій и по-
рядочнѣй люде, найдется межи ними мень-
ше или бѣльше число зѣпсурыхъ, злыхъ
осѣбъ.

Въ Тополянахъ живѣ собѣ межи мно-
гими другими честными селянами также
честно боднаръ, Прохоръ Загорбочный,
сѣ женою Галькою и со своими дѣтьми,
котрыхъ давъ имъ Богъ осьмеро: Бориса,
Настку, Олену, Анну, Василя, Гната, Ю-
стину и Стефана.

Стѣлько дѣтей годувати — се не
шутки! Стѣлько дѣтей на людей вывести
изъ боднарского зарѣбку — се труднѣсть
и мудрѣсть велика. Но при Божой помо-
щи и неусыпнѣмъ трудѣ Прохора и Галь-
ки зѣстали всѣ дѣти выхованѣ и примѣ-
щенѣ прекрасно. Найстаршій сынъ, Бо-
рисъ, проявлявъ талантъ и велику охоту
до шкѣльной науки, а понеже на другіи
моладшій дѣти не було еще великихъ вы-
даткѣвъ, то помогли ему родителѣ выучи-
тисъ на сѣльского учителя. Борисъ лю-
бивъ дуже шкѣльнѣй дѣти и учивъ ихъ пре-
красно. За то любили и почитали его всѣ,
а на 24 роцѣ оженився ѣнъ сѣ дуже ми-
лою, розумною и честною дѣвицею, Сонею

сиротою по священнику. — Настка скôнчивши науку въ сельскôй школѣ и научивши ся тамъ добре шити, вышивати крестиками и пончохи робити, виробилася на хорошу дѣвицу и порядочную шевкиню, и сподобалась въ своимъ селѣ молодому дякови зъ института такъ дуже, що ѡнъ съ нею одружився, хоть у ней не было вѣна бôльше якъ 25 злр. За тоту суму устроивъ собѣ дякъ крамницю, зъ которой мавъ добрый дохôдъ, бо умѣла Настка въ крамницѣ ладъ вести и мужа въ продажи выручовати.

Съ Оленкою пощастилось Прохорови и Гальцѣ еще лучше. Оленка була не тôлько незвычайно красивою дѣвиною зъ природы, но училась въ школѣ такъ славно, що взявъ єю священникъ въ свôй дôмъ на товаришку для своей единачки Ольги, при которôй она еще многому полезному до веденія интеллигентного дому научилась. За все то сподобалась Оленка сельскому учителю изъ сосѣдства и выйшла за него замужъ. Оленка съ мужемъ своимъ були щастливѣ дуже.

Съ донькою Анною пôйшло Прохорови иначе якъ со старшими доньками, но также добре: Въ лѣтахъ ѡтъ 8 до 11 року житя часто нездужала Анна, прото и ходила мало до школи. Но пôзднѣйше пс-

здоровѣла она совсѣмъ и вырѣбилась зъ неѣ крѣпка, до всякой господарской работы споручна дѣвица. Въ двадцатѣмъ роцѣ ѡтдалась она за коваля въ сусѣдне село, на середное богатство, котре за мудрымъ веденіемъ дому и хозяйства Анны быстро стало умнажатись.

О тѣй порѣ, коли то дѣялось, о чѣмъ я дальше писати хочу, було Василевѣ 17 лѣтъ, а Гнатовѣ 15. Они учились въ школѣ добре и оказовали до майстерской работы охоту и талантъ. Василь понявъ уже роботу боднарства совсѣмъ добре и робивъ съ ѡтцемъ пѣвъ-на-пѣвъ, а Гнатъ пѣйшовъ практиковати въ мѣсто до столѣра. Передпослѣдняя дѣтина Прохора, Юстинка, мала тогда 12 лѣтъ; она була премилою дѣвчинкою; въ школѣ учила ся она прекрасно, а окѣнчивши тую, стала матери помагати при всякой работѣ, щобы ю порозумѣти и добре спрактиковати. Наймолодшую дѣтину, дужо цѣкавого и хорошого десятилѣтного хлопчика, Стефана, взявъ до себе Борисъ, приобѣцявши ѡгцю опѣковатись нимъ такъ довго, доки не выучится на священника, щобы за родителей, сестры и братія яко служитель олтаря Богу молився.

Одного разу запросили Анну и еѣ мужа коваля, его кривнѣ, въ сусѣдне село

на праздникъ. На тѣмъ празднику было у ихъ кривныхъ бѣльше гостей, а межи ними одинъ своякъ Никифоръ, съ женою, челоуѣкъ острой натуры и лихой славы. Дѣтей у нихъ не было, но мимо того мались они зле, бо у Никифора не хотѣли грошѣ держатись, ѡнъ любивъ съ пріятелями гоститись и марновать при тѣмъ всѣо. Жена его, Мелянія, була женщиною предоброю, но несчастливою и много терпящою, бо мужъ хвилями любивъ ю, а хвилями ненавидѣвъ и бивъ чимъ попало. На празднику при обѣдѣ, выпивши пару чарокъ горѣвки, розговорився Никифоръ на добре по своему, т. зн. ѡнъ ставъ острыми словами досаджати и дорѣкати, кому лишь хотѣвъ. Межи другими чепився ѡнъ не присутствующихъ тутъ Прохора и Гальки Загорбочныхъ въ присутствію ихъ доньки Анны и зятя коваля, „Якій ми тутъ панъ тотъ Прохоръ и якая пачѣ его Галька“, кричавъ хриплымъ голосомъ Никифоръ „Съ ними и говорити не люблю. Они держатся высоко и величаются своими дѣтьми, а я пѣзнавъ ихъ всѣхъ добре: обое старій и ихъ дѣти, то самій пѣдлій люде — лайдаки и тѣлько. Ихъ належало бы изъ села выгнати“.

Тѣ слова Никифора огарчили всѣхъ, но никто противъ нихъ не выступивъ, бо

всѣ боялись его за его острый и не повдержанный языкъ и злобну натуру. Анна донька Прохора, розплакалась, встала ътъ стола, и вышла изъ хаты, а за нею вышовъ и еи мужъ, ксваль. Собравшись попращали они хозяевъ и вернули домѡвъ.

Коли о терпкихъ словахъ Никифора нашъ честный боднаръ Прохоръ довѣдався, не знавъ ѡнъ розжаленый що робити, а вкѡнци зѡбрався и пѡйшовъ розсказати о всѣмъ священнику. Тотъ выслухавши всю рѣчь Прохора, признавъ жаль его справедливымъ и успокоивъ его словами: „Никифора судъ о васъ и о вашихъ дѣтяхъ есть правдивою обмовою, клеветою даже. Но власне черезъ то, що въ Никифора судъ и слова правды нема, вы не смутѣтсь. Гѡрше було бы для васъ, если бы Никифоръ справедливо васъ судивъ. Греческого фильософа, Сократа, осудили невинно на арештъ, а коли ученики и пріятель его жаловали, сказавъ ѡнъ имъ: „А що же? хочете щобы я провинився чимъ, и заслужено въ тюрмѣ сидѣвъ? Чи не лучше що я терплю невинно?“ Нашъ Спаситель, Іисусъ Христосъ, зѡставъ розпятый на крестѣ за святую, небесную правду, и терпѣвъ невинно страшнѣи муки. А чи невинное терпѣніе Іисуса вышло на зло? О нѣтъ! оно вышло Ёму на наибѡльшую

славу, бо миліоны людей увѣрили въ розпятаго Іисуса Христа; миліоны людей зостають спасені черезъ его невинную жертву. — Васъ, любезный Прохоре, знаютъ громады, и всю вашу родину, яко благочестивыхъ людей, а знаютъ они и Никифора. Черезъ его злобу не упаде ваша добра слава, а съ часомъ може и онъ поправится“.

По такъ сердечныхъ словахъ вернувъ Прохоръ совсѣмъ спокѣйный домѣвъ.

Неодолго по тѣмъ зайшовъ ко священнику за дѣломъ Никифоръ. Онъ хотѣвъ купити соломы, котрой ему для худобы бракло, а котрой еще много було у священника изъ села, где живъ Прохоръ. Набравши соломы на вѣзъ вступивъ Никифоръ въ канцелярію священника заплатити за соломѣ. Священникъ увидѣвши Никифора самого у себе, промовивъ до него такъ: „Никифоре! вы не мѣй парохіянинъ, но все таки хочу я вамъ сказати дружеске, ѡтцѣвске слово. Прошу васъ выслушайте мене. — Нагадайте собѣ, що сказали вы на празднику на Прохора и его родину! Чи було то справедливо такѣ на нихъ говорити? Чи вы еще свои грѣхи не пѣзнали? Чи вы уже забули о тѣмъ, що за піянство и бійку часто судъ

васъ каравъ? Чи вы забули що жена про неморальнôсть вашу о розвôдъ съ вами подавала? А на Прохорôвъ що знаєте вы злого? Чимъ они пôдлî и лайдаки? — Ничимъ, а вы ихъ публично ганьбили. Вы видите порошокъ въ чужôмъ оцѣ, а не видите великого каменя въ своемъ оцѣ. Опамятайтея! Перепросѣтъ Прохора! Не забудьте, що Божій судъ надъ вами“.

По тыхъ словахъ задумався Никифоръ; перепросивъ Прохора и совсѣмъ исправився.

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліянъ Дзеровичъ.

(Дальше).

Б. *Ектеніи*.

40. Пыт. Що то есть ектенія?

Отп. Ектенія (*εκτενης* = прилѣжный, безперестанный) есть то збôръ короткихъ прошень, котрî священникъ або діаконъ выголошує, а нарôдъ на кожде такє про-

10
шенє ѡтповѣдає: „Господи помилуй“
або „Подай Господи“.

41. Пыт. Котрѣ суть найважнѣйшѣ
ектеніи?

Ѡтп. Найважнѣйшѣ ектеніи суть:
1) велика або мирна, 2) мала, 3) сугуба
або прилѣжна, 4) просительна.

42. Пыт. Якъ виглядає ектенія ве-
лика, або мирна?

Ѡтп. Въ ектеніи тѡй суть слѣдуючі
просьбы:

Міромъ Господѣ
помолѣмъся.

О свѣшнѣмъ мѣрѣ
и о спасѣніи дѣшъ на-
шнхъ Господѣ помо-
лѣмъся.

О мѣрѣ всего мѣра,
благостѡніи свѣ-
тѣхъ Бѡжїихъ цер-
квѣй и соединѣніи
всѣхъ Господѣ помо-
лѣмъся.

О свѣтѣмъ храмѣ
семъ и ѣже съ вѣрою,
благоговѣніемъ и
страхомъ Бѡжїимъ
входѣщихъ къ онъ

Въ сунокѡю Го-
сподеви помолѣмъся.

О сунокѡй зъ вы-
соты небесной и о
спасѣніи душъ на-
шихъ Господу помо-
лѣмъся.

О сунокѡй всего
свѣта, о добро свя-
тыхъ божїихъ цер-
квѣй и о зъединѣнїи
всѣхъ Господеви по-
молѣмъся.

За свѣтый дѡмъ
божїй сей, и за тѣхъ
що зъ вѣрою, по-
божностїю и стра-
хомъ божїимъ вхо-

Господѣ помолѣмса.

О преосвященнѣмъ
Архієпископѣ нашѣмъ
Митрополитѣ кѹрѣ*)
и о боголюбивомъ Е-
пископѣ нашѣмъ Кѹрѣ,
(Н) честнѣмъ Пресві-
терствѣ, еже ко Хрі-
стѣ Діакопствѣ, о
всѣмъ причтѣ и лю-
дѣхъ Господѣ помо-
лѣмса.

О благовѣрномъ Им-
ператорѣ нашѣмъ (Н),
о всей палатѣ и воехъ
его Господѣ помо-
лѣмса.

О еже пособити, и
покорити подъ нозѣ
его всякаго врага и
сѣпостата Господѣ
помолѣмса.

О градѣ сѣмѣ**)

дять въ него, Госпо-
ду помолѣмъ ся.

За преосвященно-
го Архієпископа на-
шого Митрополита
Отца (Н) и за бого-
любивого Епископа
нашого Отца (Н), за
честне Духовенство
Христове, Діакопъ-
ство, за всю при-
слугу (церковну) и
за нарѣдъ Господеви
помолѣмъ ся.

За благовѣрного
цѣсаря нашего (Н),
за весь дѣмъ его и
войско его Господе-
ви помолѣмъ ся.

Щобъ помагавъ
ему и покоривъ пѣдъ
ноги его всякого во-
рога и супротивника
Господеви помолѣмъ
ся.

За мѣсто се (село

*) Слово грецке „Киріось“ звачить „Панъ“.

**) Пѣсля того чи вѣдправляемъ екпенію въ
мѣстѣ, селѣ або монастыри.

(вѣси, или обитѣли сей), и о всѣхъ градѣхъ, вѣси и странѣхъ, и ѿже вѣроу живущихъ въ нихъ Господѣ помолѣмса.

О благораствореніи воздуха, и оумноженіи плодовъ земныхъ и временѣхъ мирныхъ, Господѣ помолѣмса.

О плавающихъ, пшестествующихъ, недѣлющихъ, трѣждающихъ, плѣнныхъ, и о спасеніи ихъ Господѣ помолѣмса.

О ѿже избавитиса намъ отъ всѣхъ скорби гнѣва и нѣжды, Господѣ помолѣмса.

Застѣпи, спаси, помилуй и сохрани насъ Бже, твоєю благодатию.

Пресвѣтѣю, пречи-

або монастырь сей) и за всяке мѣсто, село и сторону, та за тыхъ що въ вѣрѣ живутъ въ нихъ Господевѣ помолѣмъ ся.

О здоровый и погѣдливый воздухъ, и умножене плодовъ земныхъ и о часы супокѣйны Господевѣ помолѣмъ ся.

За плавающихъ (по морю), за подѣрожающихъ (по суши), за недужныхъ працюющихъ, за взятыхъ въ неволю, и о спасеніи ихъ Господу помолѣмъ ся.

Щобъ выбавитиса намъ вѣдъ всякой журбы, гнѣву и бѣды, Господевѣ помолѣмъ ся.

Заступи спаси, помилуй, и охорони насъ Боже, твоєю благодатию (ласкою).

Пресвѣту, пречи-

стѣю, преблагословѣн-
нѣю, славнѣю Владычи-
цу нашу Богороди-
цу и приснодѣву
Марію съ всѣми свя-
тыми поманѣвши,
самѣ себѣ и другъ
друга и весь животъ
нашъ Христѣ Богу
предадѣмъ.

Ико подобаетъ те-
бѣ всѣмъ слава, честь
и поклонѣніе Отцѣ
и Сынѣ и святому
Духу нынѣ и присно,
и во вѣки вѣковъ.

стѣ, преблагословен-
ну славу Владычи-
цу нашу Богороди-
цу и Вседѣву Ма-
рію зъ всѣми свя-
тыми призвавши,
самѣ себѣ и одинъ
другого и все жите
наше Христу Богу
вѣддаѣмо.

Бо Тебѣ належить
ся всяка слава, честь
и поклонѣнъ: Отцю и
Сынови и святому
Духови, теперь и
безперестанно и во
вѣки вѣковъ.

43. Пыт. Чому ся ектенія называе-
ся велика?

Отп. Та ектенія называе ся велика,
бо складаеь ажъ зъ чотырнайцять частей
именно зъ 13 просьбъ и чотырнайцятото
возгласа.

44. Пыт. Чому она называеь такожь
мирна?

Отп. Бо зачинаеь словами „миромъ“
та першій три просьбы суть о миръ т. е.
спокѣй.

45. Пыт. А зъ кѣлькохъ частей скла-
даеь мала ектенія?

Отп. Та ектенія складаєсь зъ всего чотырехъ частей, именно три послѣднѣи части суть такі самѣ якъ при „ектеніи великоѣ“ тѣлько що мають иншій возгласъ; а перша часть есть при кождѣй малѣй ектеніи така :

Паки и паки мирѡмъ Господѣ помолѣмса.

Еще и еще въ су-
покою помолѣмъ ся.

46. Пыт. Якъ выглядає ектенія „сугубая“?

Отп. Ектенія сугубая выглядає такъ :

Рцѣмъ вси отъ
всѣхъ душъ и отъ все-
го помышленія наше-
го рцѣмъ.

Говорѣмъ всѣхъ зъ
цѣлои душѣ, и зъ
всѣхъ мыслей нашихъ
говорѣмъ.

Господи Вседержи-
телю, Бѣже отецъ на-
шихъ, молимтиса,
оуслабиши и помилуй.

Господи, Вседер-
жителю, Бѣже От-
цѣвъ нашихъ, моли-
мось Тебѣ, выслухай
и помилуй.

Помилуй насъ Бѣ-
же, по велицѣй ми-
лости твоѣй, молим-
тиса оуслабиши и по-
милуй.

Помилуй насъ Бо-
же, по великому ми-
лосердію Твоему, мо-
лимось Тебѣ, выслу-
хай и помилуй.

Еще молимса о
святѣйшемъ вселенъ-
скомъ Архіерѣк (Н)
Папѣ Римскомъ, и о

Еще молѣмъ ся за
святѣйшого вселенъ-
ского Архіерея (Н.)
Папу римского, и за

благовѣрномъ и бо-
гохраніимомъ Имперѣ-
торѣ нашемъ (Н), о
державѣ, побѣдѣ,
прѣвѣнаніи, мирѣ,
здравіи, спасеніи и
оставленіи грѣхѣвъ
ихъ; и о еже Господѣ
Богѣ нашемъ наибѣче
поспѣшити и пособі-
ти имъ во всемъ, и
покорити подъ нѣзѣ
ихъ всякаго врага и
сѣпостѣта.

Еще моли́мся о
преосвященномъ Ар-
хіепископѣ нашемъ
Митрополитѣ кѣрѣ
(Н), и о боголюбивомъ
Епископѣ нашемъ кѣрѣ
(Н), и о отцѣхъ на-
шихъ дѣхѣвнѣхъ, и о
всей еже ко Христѣ
брѣтѣи нашей.

Еще моли́мся о
предстоѣщихъ людѣхъ
ожидѣющихъ отъ те-

благовѣрного и Бо-
гомъ хороненого цѣ-
саря нашего (Н); за
ихъ державу, о по-
бѣду для нихъ, о
довге пановане, о
супокѣи, здорове,
спасене и прощене
грѣхѣвъ ихъ; осо-
бливожь, щобы Го-
сподѣ Богѣ нашѣ
подававѣ имъ успѣхъ
и помѣчь въ всѣмъ,
и покоривѣ подъ но-
ги ихъ всякого во-
рога и супротивника.

Еще моли́мся ся за
преосвященного Ар-
хіепископа нашего
Митрополита Панѣ-
Отца (Н), и за бого-
любивого Епископа
нашого Панѣ-Отца
(Н), и за отцѣвъ на-
шихъ духовнѣхъ и
за всѣхъ въ Христѣ
брѣтѣвъ нашихъ.

Еще моли́мся ся за
присутнѣхъ тутѣ лю-
дей, дожидающихъ

бѣ великіа и богатыа
мѣлости, за творѣ-
щихъ намъ мѣлости-
ню, и за всѣа право-
славныа христіаны.

Иже мѣлостикъ и
человѣколюбецъ Богъ
еси, и тебѣ слава
возсылаемъ: Отцѣ и
Сынѣ и свя-
тѣму Духу, нынѣ и при-
сно и во вѣки вѣковъ.

вѣдъ Тебе великого
и богатога милосер-
дія, за подающихъ
намъ милостиню и за
всѣхъ православныхъ
христіанъ.

Бо ты милостивый
и человеколюбецъ
Богъ еси, и тебѣ
славу возсылаемъ:
Отцу и Сыну и свя-
тому Духу, нынѣ и
заедно и во вѣки
вѣковъ.

47. Пы т Чому та екденія называе-
ся прилѣжною, або сугубою?

Отп. Бо при тѣй екденіи нарѣдъ от-
вѣчаючи священникови, ажъ три разы
кличе: „Господи помилуй“, отже „у-
сугубляє“ а радше потроює прилѣжне у-
сердне возванє: „Господи помилуй“.

48. Пы т. А якъ выглядаетъ: „Екдені-
я Просительна“?

Отп. Екденія просительна выглядаетъ
такъ:

Исполнымъ моли-
твамъ нашимъ Господѣви.

Застѣпни, спаси, по-
милуй и сохрани насъ

Доповнѣмъ моли-
тву нашу Господѣви.

Застѣпни, спаси, по-
милуй и охорони

Бѣже, твоѣю благода-
тію.

Дне (оўтра, вечера)
всего совершенна, скл-
та, мірна и безгрѣ-
шна оу Господа про-
сімъ.

Ангела міра вѣрна
наста́вника хранітеля
дшамъ и тѣломъ
нашимъ оу Господа
просімъ.

Прощеніа и оста-
вленіа грѣховъ и
прегрѣшеній нашихъ
оу Господа просімъ.

Прочее вре́мѧ жи-
вота нашего къ мірѣ
и пока́ніи сконча́ти
оу Господа просімъ.

Хрістіанскіа кон-
чинъ живота нашего
безболѣзненны, непо-
стыдны, мірны и
добраго отвѣта на
страшнѣмъ сздіи

насъ, Боже, твоєю
ласкою.

О весь день (ра-
нокъ, вечеръ) совер-
шенный, святыи су-
покѣйный и безгрѣ-
шный у Господа про-
сѣмъ.

Ангела супокою,
вѣрного провѣдника
сторожа душамъ и
тѣламъ нашимъ у Го-
спода просимъ.

Всего доброго и
хосенного душамъ
нашимъ и супокою
свѣтови у Господа
просѣмъ.

Щобы мы прочій
часъ житя нашего
въ супокою и пока-
янію докѣчили у
Господа просѣмъ.

О конецъ житя на-
шого хрістіанскій,
безболѣзненный, не-
постыдный, супокѣй-
ный и о добрый од-
вѣтъ на страшномъ

Христѣмъ просимъ.

Пресвѣтѣю, пречистѣю, преблагословеннѣю, славною Владичицѣю нашѣю, Богородицѣю и приснодѣвѣю Марію со всѣми свѣтлыми помянѣи, самѣи себѣ и другѣмъ другѣмъ и всѣмъ живѣицѣмъ нашѣмъ Христѣмъ Бѣгомъ предадимъ.

Иже благѣмъ и челоуѣколюбецѣмъ Бѣгомъ еси и Тебѣмъ славу возсылаемъ Отцѣмъ и Сынѣмъ и свѣтѣмъ Дѣхомъ, нынѣмъ и присно и во вѣки вѣковъ. Аминь.

судѣ Христовѣмъ просѣмъ.

Пресвѣтѣю, пречистѣю, преблагословеннѣю славною Владичицѣю нашѣю, Богородицѣю и всѣдѣвѣю Марію зѣ всѣми Свѣтлыми призвавши, самѣи себѣ и одинѣмъ другого и все жите наше Христу Бѣгу вѣддаймо.

Понеже Ты еси добрый и людей любишь, еси Бѣгомъ нашимъ, тому Тебѣмъ славу возсылаемъ, Отцѣмъ и Сыну и свѣтому Дѣху нынѣмъ и всегда на вѣки вѣчнѣмъ. Аминь.

49. Пыт. Чому ся ектенія называеся просительна?

Отп. Она называеся тому такъ, бо поодинокѣмъ прошенія кѣнчатъ ся словомъ: „просимъ“.

50. Пыт. А що зауважалисьмо, що есть всѣмъ ектеніямъ вѣспѣльне?

Отп. Вѣспѣльне мають то, що всѣ

кѣнчать ся Возгласомъ т. е. молитвою славословною въ честь Пресв. Троицы.

51. Пы т. Зъ чого складаєсь кождый возгласъ?

Отп. Каждый возгласъ складаєсь: 1) зъ причины, задля котрой мы той возгласъ по́дносимъ; прим. „бо Ты еси милостивъ“; бо „Ты еси Царь славы“, бо „мы по́дъ Твоею державою е́смы хороненіи“ и т. п. и 2) зъ самого славословія.

52. Пы т. А якъ бере наро́дъ участь въ ектеніяхъ?

Отп. Наро́дъ бере участь ѡтповѣдаючи на кѣнцевѣи слова священника: а) „господу помолимся“, слова: Господи помилуй; (при ектеніи сугубѣи 3 разы). б) На слова „просимъ“: „Подай Господи“; в) на слова „предадимъ“: „Тебѣ Господи“; г) на возгласъ ѡтповѣдаючи: „Аминь“.

53. Пы т. Чи кромѣ выжше наведенныхъ ектеній суть еще инші ектенія въ нашихъ богослуженяхъ.

Отп. Такъ есть; суть. Прим. ектенія о оглашенныхъ; ектенія о усопшихъ; ектенія на всякое прошене и всякій инші ектеніи при розличныхъ случаяхъ употребляемѣи.

54. Пыт. А що означае слово: „Аминь“ котре кѣнчить кождый възгласъ, а заразомъ и кожду ектенію?

Отп. Слово „Аминь“ означае: „Такъ есть“, або „най ся такъ стане“ якъ мы тое въ ектеніи высказувалисьмо або просилисьмо.

Золоті зерна для хлѣбровѣвъ

— д л я —

збогаченя ся въ дочастности и вѣчности

Юліянъ Дзеровичъ.

(Конецъ).

Дванайцате зерно золоте.

Роби добрі дѣла.

Кто хоче збирати, мусить перше посѣяти, а чимъ лучшій посѣвъ, тымъ богатшій жнива. Если хочешь при кѣнци своего житя збирати красні плоды для небесной ѣтчины, то мусишь пѣдчасъ твоего житя

все на се уважати, щобы добре зерно засѣяти.

Наилучшимъ зерномъ, першої якости єсть приниманє святыхъ Тайнъ Покаянія и Евхаристіи. Принимайте ихъ тому достойно якъ найчастѣйше. Добрый христіанинъ принимає ихъ що найменше чотыре разы до року, одже разъ на веснѣ, разъ въ лѣтѣ, разъ въ осени, разъ въ зимѣ, около важнѣйшихъ святъ.

Коли належишь до якого брацтва церковного, то выповняй всѣ приписы, якѣ статуты того брацтва накладываютъ.

Отъ часу до часу предпринимай якусь подорожъ ѡтпустову на якесь чудотворне мѣсце, або въ Зарваницю, або Гошѣвъ, або Пѡдгѡрцѣ чи Пѡдкамѣнь, або яке иньше мѣстце святе, куды тобѣ ближе, бо се дуже оживить и скрѣпить твою вѣру.

Коли маєшь зъ ѡтки, то радо жертвуй свою лепту на якусь религійну цѣль, бо „блаженіи милостивіи, ибо и тѣи помилованіи будутъ“ (Маѳ. 5. 7.)

Не ѡттягай ся ѡтъ выборѡвъ чи то громадскихъ, чи соймовыхъ чи до Вѣдня,

щобьсь выбравъ достойныхъ заступцѣвъ,
бо такимъ заинтересованѣмъ ся выборами
можежь много злого спинити а много до-
брого зробити, бо постараешь ся о выбѣръ
добрыхъ Христіянъ и добрыхъ Русинѣвъ-
патріотѣвъ.

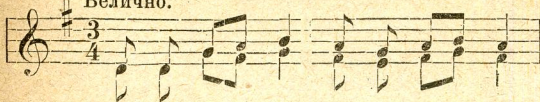
Коли зачуешь, що десь священники
голосять слово Боже на мисіи то полиши
все а иди послухай слова Божого, а скрѣ-
пишь ся въ Службѣ Господу Богу и про-
чистишь свою совѣсть.

А коли поволи почнуть зближати ся
твои старіи дни, тогды рѣшучо готовись
на смерть, на вѣчнѣсть черезъ совѣстне
житє, молитву, милостыню, посѣщєне цер-
кви и инші добрі дѣла и ожидай спокѣйно
смерти!...

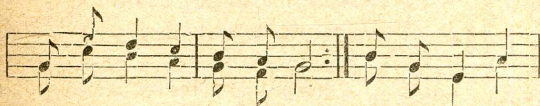

Юляда.

Велично.

Въ Ви-оле - е - мѣ, днесъ пре - див - ный
Тамъ Сынъ Бо - жій въ людскѣмъ тѣ - лѣ,

Чудъ все-лен-нѣй ся я-вивъ, Ан-гельскій хоръ
Зъ чи-стой Дѣ-вы ся ро-дивъ ..

Го - вы - та - е: Сла-ва во вышнихъ спѣ-ва - е

И миръ людямъ на зем-ли!...

Въ Виолеемѣ днесъ предивный
Чудъ вселеннѣй ся явивъ,
Тамъ Сынъ Божій, въ людскѣмъ тѣлѣ,
Зъ чистой Дѣвы ся родивъ...

Ангельскій хоръ Го вытае;
 „Слава во вышнихъ — виѣвае —
 „И миръ людямъ на земли!...“

* * *

Чудо тоє Ангелъ зъ неба
 Возвѣщае пастырямъ,
 А на всходѣ, зѣрка ясна
 Тремъ преславнымъ звѣздамъ...
 Идутъ пастырѣ, поспѣшають
 До вертепу прибѣгають,
 Щобъ ѡтдати Богу честь!...

* * *

А за зѣрковъ три владыки
 Идутъ зъ далекихъ, всхѡдныхъ странъ
 И съ собою несутъ въ дарѣ:
 Злато, миро и ладанъ...

Тай до Ирода вступають
 И его про те пытаются,
 Де Мессія ся родивъ!...

* * *

Иродъ дуже налякавъ ся
 И мудрцѣвъ о те пытавъ...
 Тѣ сказали: „Въ Виѣлеемѣ,
 — „Бо пророкъ такъ предсказавъ,
 „Що Мессія тамъ ся родить
 „И рѡдъ людскій освободить
 Ѳтъ недолѣ и рабства!...

Вчувши тое, Иродъ злобный
 Въ сердцю своимъ задумавъ
 То Дитятко Боже вбити,
 Тожъ царямъ тремъ такъ сказавъ :

„Идѣтъ, Мессію ѡтшуйте,
 „Честь, поклѡнъ Ёму ѡтдайте
 И до мене ся вернѣтъ !...

* * *

Идутъ три волхвы зновъ за зѡрковъ
 Тай приходятъ тамъ де Царь
 Всего міра, де вселенной
 Спочивае Володарь...

На колѣна припадаютъ,
 Дари передъ Нимъ складають
 И вертають ся домѡвъ !...

* * *

Мы тожъ нынѣ съ пастырями
 До вертепу посцѣшѣмъ,
 Тамъ мы съ ними и съ царями
 Въ даръ Іисусу принесѣмъ :

Душѣ нашѣ чистѣ, ширѣ,
 Серця непохитнѣ въ вѣрѣ
 И въ надѣѣ и въ любви !...

Свящ. А. Юв. Луцкѣ.

Для старыхъ и молодыхъ.

Найсв. Евхаристія и бенкетъ Ассуіра.

Царь Ассуіръ справивъ, якъ оповѣдає св. Письмо, великій бенкетъ, що тревавъ 180 дней, — щобы показати богатство и блескъ своєї державы. Таксамо нашъ великій царь Іисусъ Христосъ хотѣвъ справити бенкетъ царскій, щобы показати свою силу, мудрѣсть и величъ Своєї любви и милосердія. Стравою, якою насъ частує єсть Єго Тѣло и Кровь. Справдѣ, княжа гостина! — и треває не 180 дней, якъ гостина Ассуіра, але вже близько два тисяча лѣтъ, и буде тревати до кѣнця свѣта.

Найлучшій операторъ.

Славный лѣкаръ въ Монахіюмъ, профессоръ Дръ И. Г. Нусбавмъ, не бравъ ся до нѣякои тяжшой операціи поки впередъ не выслухавъ Службы Божой. Знавъ, що той, котрый присутный пѣдъ Найсв. Тайнами бувъ найлучшимъ лѣкаремъ ще передъ 1900 роками!

Образки

Св. Аполлоний; Церковь во Мари-
Товле; Марія Магдалина; Церковь
во Талмисѣ; Св. Романъ Тюрисъ; Во-
сесий (ангелъ); Троица св.; Св. Варъ св
ревскій; Лепта въ Обица; Авногрт
ники; Церковь в Вои мкк.; Марія
во Олеську; Св. Иоанн Крест. в Олеську
Церковь в Олеську; Христовъ на
Милосердїе; Грѣшъ отъ сархитъ;

Выдавництва „Посланника“ ПЕРЕМЫШЛЬ.

Книжочки мисійнїй
выходять точно кожного мѣсяца. Цѣна 3 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кофѣровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Найновѣйшій и найкраснѣйшій молитвословъ

Вѣнецъ житія
Великій 85 кр., милый 35 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“
Томикъ по 2 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Пѣдручникъ
скороченый Требникъ по послѣ ухвалѣ синода 2 зл.

Молитвы щоденнїй
съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“
по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетовъ
(50 утворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковнїй можна у насъ получить.

3151-6004

~~33200~~

